

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\C\Creasey John\West - Alibi.pdb

PDB Name: West - Alibi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.2.2010
Modification Date: 6.2.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Creasey
Alibi

1. PRVNÍ VYSTOUPENÍ

"A má obžalovaný obhájce?" otázal se Charles Gunn.

Ani na okamžik si nepomyslel, že štíhlý mladík, stojící v lavici obžalovaných, by tu měl právního zástupce. Vypadal, že nemá v kapse ani šesták. Neuhýbal však očima a byl hladce oholený a ostříhaný. Nikdo v jeho letech - mohlo mu být asi pětadvacet - by neměl tak propadlé tváře a pronikavě zářící oči tak zapadlé v tmavých očních důlcích. Stál velmi klidně a vzpřímeně a díval se přímo na Gunna, který tu byl toho rána ve funkci policejního soudce.

"Nemám," řekl zřetelně.

Farriman, stále zbytečně ustaraný soudní úředník, upjatý človíček bez zvláštních znalostí, nervózně harašil papíry a promluvil, jako kdyby neslyšel odpověď obžalovaného.

"Ne, pane, nemá obhájce. Snad byste mohl navrhnout právního zástupce z moci úřední."

"Cítí se obžalovaný vinen či nevinen?" zeptal se Gunn. Nikdy se nedokázal zbavit mírného pocitu podráždění z chování tohoto úředníka, ale zřídka to dal najevo.

Obžalovaný opět jasně odpověděl.

"Nevinen, pane."

Gunn pohlédl na mladíka a napadlo ho, co se asi muselo stát, že došlo k násilnému činu, pro který se mladý muž dostal sem. Vše naznačovalo, že se jedná o jasný a jednoduchý případ, který se dal přitom označit za závažný. Obžalovanému se kladlo za vinu, že "udeřil jednoho muže do hlavy hudebním nástrojem, totiž elektrickou kytarou, s úmyslem způsobit mu těžké ublížení na těle." 'Těžké ublížení na těle' mohlo pachateli vynést i doživotní žalář, pokud však napadený člověk nezemřel, omezil se rozsudek zpravidla na sedm až deset let.

Gunn se náhle zarazil. Uvažoval, jako kdyby obžalovaný byl vinen a to bylo nesprávné a neobvyklé. Všechno, co dosud slyšel, svědčilo pro uvalení vazby a obvinění. Velmi dobře si uvědomoval ten upřený pohled. Již dávno se však naučil, že nehledě na soustředěné pozorování toho, kdo je na lavici obžalovaných, musí sledovat i ostatní v soudní síni. Pozorně zaznamenával každý neobvyklý pohyb, i když se jen málokdy dal tím vyrušit. Ted' si povšiml neočekávaného příchodu nějakého opozdilce. Pozdní příchozí - vysoký, štíhlý, zdatně vyhlížející a skoro nezvykle hezký muž, uctivě pokývl hlavou Gunnovi sedícímu za stolem a připojil se k šedovlasému vrchnímu inspektorovi londýnské policie, který formálně vznesl obvinění.

"To bych rád věděl, co sem Westa přivedlo," říkal si Gunn. A když viděl, že pohled obžalovaného se na okamžik zřetelně zachvěl, dodal pro sebe: "Rapelli dělá, že ho nezná."

Oba policejní úředníci si něco šeptali, tři novináři v lavici pro tisk se začali zajímat více o Westa než o co jiného, soudní úředníci i dva strážníci vedle Rapelliho, všichni pozorovali Westa. Nebylo na tom opravdu nic překvapujícího. Vrchní superintendent Roger West, řečený 'Hezoun', byl možná nejznámější policista v Anglii, snad s výjimkou velitele oddělení pro vyšetřování zločinů. Přitahoval zájem veřejnosti, tak jako svíčka vábí můry. K jeho pověsti přispíval jeho vzhled, pátrací talent, vytrvalost a důkladnost a v nemalé míře nesčetné příklady jeho tělesné zdatnosti a chladnokrevné odvahy. Málokdy přišel k soudu a Gunn si nevzpomínal, že by se dostavil do této soudní síně, kromě nějakého výjimečného případu.

Tak co tu dnes ráno dělá? Proč by měl tento, zřejmě neuvážený zločin, důsledek rvačky mezi dvěma mladíky, sem přivést zkušeného policistu, který musí mít plný stůl písemností týkajících se vyšetřování mnoha závažnějších zločinů? Šedovlasý vrchní inspektor Leeminster se odvrátil od Westa, který seděl vzadu na místě pro policisty s nohama přeloženými přes sebe. Na muže na lavici obžalovaných pohlédl jen letmo.

To vše se odehrálo během několika vteřin, stačilo to však způsobit znatelné utišení, které přecházelo v určité napětí. To se vystupňovalo, když Leeminster přistoupil k soudci a zároveň se otevřely dveře k lavicím pro obecnost, kterými vešla mladá žena. V tom okamžiku se zároveň staly dvě věci. Charles Guán viděl, že West pohlédl na dívku velmi uznale. A ti tři reportéři, jakoby pod dojmem jejího a Westova příchodu, sklonili hlavy dohromady.

"Co je? Co je?" ptal se soudní úředník Farriman Leeminster.

"Policie žádá o návrat obžalovaného do vyšetřovací vazby," řekl Leeminster.

Samozřejmě že po takovém obvinění to žádají, pomyslel si stále rozpačitější Gunn. Leeminster žádost rychle přednesl nepochybně na Westův popud.

Dívka přešla lavice pro obecnost a přiblížila se k místu, kde seděli policisté, advokáti a úředníci. Vypadala velmi půvabně a štíhlá postávající činila ještě vyšší než ve skutečnosti byla. Měla na sobě olivově zelený kostým z jemné kůže a těsně padnoucí klobouk, který skoro zakrýval její krátké, kaštanově hnědé vlasy. Pohlédla chladně na Westa a Gunn si byl jistý, že ti dva se již dříve setkali. Trochu ho to pobavilo, protože o Westovi se říkalo, že ho ženy milují.

Dívka šla rovnou k soudci. Zdálo se, že obžalovaný otvírá ústa, aby promluvil. Křečovitě svíral zábradlí před sebou. West poposedl. Pobavilo ho to? pomyslel si Gunn, nebo ho to přestalo zajímat?

Farriman, rovněž zneklidněný, si dával na čas se zápisem požadavku policie. Předstíral, že si dívky nevšiml a prohlásil: "Je tu požadavek policie o návrat obžalovaného do vyšetřovací vazby, pane. Obvyklá doba je osm dní." Takovou ukázkou zbytečného poučování by Farriman musel popudit tučtuc soudců.

"Ráda bych, abyste mě nyní vyslechl, vaše ctihodnosti," řekla dívka hlasitě.

Gunn si povšiml, že je nervózní. Prozradilo mu to formální vyjádření, nadměrná přesná výslovnost a její chraptivý hlas. Zblízka však vypadala úžasně, měla nádhernou, téměř olivovou barvu pleti, krásné hnědé oči, trochu zvednutý nosík, rty stažené do oblouku a výraznou bradu. Její tvář byla nezvykle úzká a to ji nějak činilo ještě půvabnější.

"Co vás opravňuje k tomu, abyste oslovila soud?" zeptal se Farriman. Nikdy se nenaučil, aby nechal muže v soudcovském křesle udávat tón podle vlastního názoru.

"Jsem advokátka," prohlásila stále ještě chraptivě, "a ráda bych obžalovaného zastupovala."

"Obžalovaný se již k nařčení vyjádřil," protestoval Farriman a pak se přece jen podíval nahoru na Gunna. Viděl jenom Gunnovu hlavu a ramena a Gunn zase měl pouze perspektivně zkrácený výhled na jeho šedé vlasy s růžovou skvrnou pleše a na cvikr na těstovitém nose.

"Prohlásil, že je nevinný," poznamenal Gunn mírně.

"To bych předpokládala," řekla dívka již s větší jistotou. "Myslím -"

"Prosím, prosím," přerušil ji Farriman. Jestli soudce bude ochoten vás vyslechnout, pak prosím -" Nakonec se zarazil.

"Přejete si, aby vás tato mladá dáma zastupovala?" otázal se Gunn Rapelliho.

Rapelli si navlhl rty a něco řekl.

"Mluvte hlasitěji!" vybídl ho Farriman.

Gunn se chtěl do toho vložit a již otvíral ústa, aby ho pokáral, ale ovládl se, načmáral na kus papíru "nechte to na mně", předklonil se a podal jej dolů Farrimanovi. Ten si pošoupl cvikr, svažtil čelo a četl.

Trvalo mu to dost dlouho. V soudní síni nastalo znovu napětí a všichni se zahleděli na Rapelliho.

"Zeptám se jinak," obrátil se Gunn na obžalovaného. "Znáte tuto mladou dámu?" Usmál se na dívku. "Otočíte se laskavě, aby vás obžalovaný viděl?"

Zamračila se a přimhouřila oči, mezi nimiž se objevila hluboká vráska. Potom se prudce otočila a řekla: "My se známe velmi dobře, že, Mario?"

Mladík pohnul rty a přisvědčil: "Ano."

"Přejete si, aby vás zastupovala?" zeptal se znovu Gunn. Je to možné a já jsem připraven, abych vám povolil soukromý rozhovor."

Farriman se nesouhlasně zavrtěl. Všichni, včetně Rogera Westa, hleděli upřeně na oba mladé lidi. Jejich obličeje se sobě podobaly a štíhlé hubené postavy vyvolávaly dojem, že to snad je bratr se sestrou.

"Rád bych, aby mě zastupovala," ozval se konečně Rapelli a zavřel oči.

"Výborně. Pokud povíte zapisovateli své jméno a odbornou způsobilost, můžeme pokračovat," řekl Gunn.

Hlasitě udala své jméno: Rachel Warrenderová. Byla druhým společníkem ve firmě Warrender, Clansel a Warrender z Lincolnovy právnícké koleje. Otázala se, jestli se může poradit se svým klientem přímo v lavici obžalovaných, aby zbytečně nepřipravovala soud o čas. Šla k Rapellimu a položila ruku na zábradlí, zřejmě jen proto, aby se dotkla jeho ruky. Jen strážní slyšeli, co si povídají, ale bylo jasné, že Rapelli se omezuje skoro jenom na jednoslabičné odpovědi. Nakonec se Rachel Warrenderová otočila a pohlédla na vrchního inspektora Leeminstera. Od okamžiku kdy přišla se Leeminster nepohnul a nějak - jakýmsi způsobem, jímž se stával jako detektiv neocenitelný - se ztrácel v pozadí. Teprve teď si ho každý povšiml.

"Potvrzuji prohlášení svého klienta o nevině," řekla, "a chtěla bych požádat o zamítnutí žaloby, která postrádá jakékoli oprávnění."

"Ach," řekl Gunn a sešpulil ústa. "Zamítnutí." Bude-li ta mladá žena trvat na své žádosti, bude se muset soudce rozhodnout, jak odpovědět. Buď normálně nařídí návrat obžalovaného do osmidenní vyšetřovací vazby bez přijetí důkazů nebo nyní přijmout důkazní materiál a vyjít tím požadavku vstříc. Kdyby tak učinil, musel by soud předvolat policii a další svědky a posoudit mnohem více než běžné, již předložené důkazy pro uvalení vazby. Mohlo to trvat hodinu, možná i několik hodin. Byla to ovšem jeho práce a na čase tolik nezáleželo. K projednání ale čekalo šest dalších případů, každý pravděpodobně ve zkráceném soudním řízení. Mohl by věc odročit a zařídít, aby neprojednané případy převzal jiný soudce.

"Policie si dovoluje oznámit, že k dokončení vyšetřování bude potřebovat nejméně šest až sedm dní," prohlásil Leeminster. "Se vši úctou opakujeme svou žádost o návrat obžalovaného do vyšetřovací vazby, vaše ctihodnosti."

"Vyšetřování se dá dokončit na tomto zasedání soudu během deseti minut," poznamenala Rachel Warrenderová pichlavě a trochu zatrpkle. "Myslím, že mohu soud ujistit, že tu není žádný důvod k vyslovení námitky."

"Navrhujete uvést svědky?" zeptal se Gunn.

"Ano, pane. Tři svědky, kteří vypovědí -"

"To snad ne!" vybuchl Farriman. "Nikdo nám nesmí předem sdělovat, co svědci vypovědí."

"Nám se může a mělo by se předem sdělit, co zástupce obžalovaného hodlá dokázat," řekl Gunn zdvořile. "Co očekáváte, že dokážete, slečno Warrenderová?"

"Můj klient se nemohl dopustit zločinu, ze kterého je obžalován, protože se nacházel nejméně šest mil od místa, kde byl zločin spáchán," prohlásila Rachel. Mluvila již mnohem jasněji, měla pevnější hlas a přesvědčivé chování. Pohlédla na Farrimana, jako by chtěla říci: Víم stejně jako vy, co dělám.

Gunn řekl: "A co k tomu poví policie?"

"Policie je toho názoru, že může obvinění dokázat," prohlásil Leeminster stejně přesvědčivě.

"A můžete předvést svědky?"

"Ano, pane, v patřičnou dobu."

Gunn si oba pozorně prohlížel. Uvědomoval si, že ho West napjatě sleduje a měl pocit, že z nějakého důvodu, který ještě nechápal, byla tato sporná otázka pro policii důležitá. Byla tu ještě další věc. Žalující straně, v tomto případě policii, nelze upřít návrat obžalovaného do vyšetřovací vazby, má-li se ověřit alibi. Jestli ta mladá žena je dobrý právník, ví to určitě stejně dobře jako policie. A tak se záměrně oťukávají a každý z nich se snaží zjistit, kam až ten druhý půjde. Rapelli by se tedy musel vrátit do vyšetřovací vazby. Zbývala pouze otázka, jestli se složí kauce nebo jestli zůstane ve vazbě.

Jak dlouho jste říkal, že to bude policii trvat, než připraví případ k projednání?" zeptal se.

"Asi týden, pane," opakoval Leeminster.

"Já mohu zahájit obhajobu okamžitě," řekla Rachel Warrenderová. "Mám své svědky venku před soudní síní."

Šla na to opravdu tvrdě, jako by doufala, že policie ustoupí či dokonce případ stáhne nebo alespoň přestane bránit kauci.

Když Gunn neodpovídal, pokračovala s náznakem netrpělivosti: Jestliže tu jsou tři svědci, kteří rozhodně prohlásí, že se můj klient nemohl v žádném případě zločinu dopustit, protože v době jeho spáchání byl jinde, jistě to bude oprávněný důvod k propuštění, vaše ctihodnosti."

Leeminster se k tomu nevyjadřoval a nechal to na soudci.

"Ne," řekl Gunn a krátce se odmlčel. "Poněvadž se jedná o obhajobu alibi, má policie právo trvat na návratu obžalovaného do vyšetřovací vazby. Kdy můžete předvést vašeho svědka, vrchní inspektore?"

"Doufám během týdne, pane, ale nemůžu to říct přesně, dokud neukončíme vyšetřování."

"A stále žádáte o návrat obžalovaného do vazby?"

"Ano, pane."

"Z jakého důvodu?"

"Protože by mohlo dojít k ohrožení života obžalovaného nebo také by obžalovaný mohl odjet ze země," řekl Leeminster. Gunn se k tomu hned nevyjádřil, ale sešpulil ústa, opřel se zády do krásně vyřezávaného dubového křesla a zahleděl se na složitě zdobený strop. Uvědomoval si, že se všichni na něho dívají a věděl, že jeho rozhodnutí je stejně důležité pro policii jako pro obžalovaného a jeho právního zástupce. Před Charlesem Gunnem neočekávaně vyvstal velmi nesnadný problém. Byl si zcela jistý tím, že policie by v žádném případě nežádala o uvalení vazby, kdyby nebyla přesvědčená o její nezbytnosti a rozhodnutí zůstávalo jedině na něm. S tím Farrimanem, který si potrpěl na předpisy a směrnice a chraptivě dýchal kousek pod ním a při tom jak West, obžalovaný a ta mladá žena na něho napjatě hleděli, cítil, že se ocitl skutečně ve svízelné situaci.

Znenadání se předklonil.

"Pane Farrimane -"

Artritidou ohnutý Farriman se pomalu vystrachal ze svého křesla a jeho hlava a ramena se objevily před okrajem soudcovy stolu. Mluvil tiše, takže nikdo jiný ho nemohl slyšet.

"Ano, vaše ctihodnosti?"

"Pane Farrimane, je nějaký předpis na to, že ke zjištění oprávněnosti kauce se má vyslechnout svědek?"

"Předpis na to žádný není, pane, ale vím, že k něčemu takovému došlo. Skutečně ano. Přímě proti tomu žádné ustanovení neexistuje."

"Děkuji vám," řekl Gunn, zase se posadil a stiskl špičky prstů k sobě. "Slečno Warrenová, dříve než se rozhodnu, rád bych si poslechl jednoho vašeho svědka. Věřím," pokračoval a pokukoval dolů po Leeminsterovi, více ho však zajímalo, jak se na to tváří West, "že policie nemá žádné námitky."

Leeminster, který zřejmě polevil ve své pozornosti, se zarazil, pak se otočil a vyslal svému nadřízenému přes soudní síň tichou prosbu o pomoc. V tom okamžiku se všechny oči obrátily na vrchního superintendenta Rogera Westa.

Roger West ve skutečnosti dobře věděl, co se stane a neměl žádný důvod k tomu, aby se nějak moc rozmýšlel. Přesto tak učinil. Policejní soudci, i tak ohleduplní jako Gunn, si svým způsobem uvědomovali své postavení a neměli rádi, když někdo předjímá jejich rozhodnutí. Navíc by nebylo moudré vypadat před zástupci tisku nějak mazaně nebo přechytlé. Nechtěl také, aby se Leeminster cítil pokořený. Počkal tedy chvíli, než ústy naznačil "nejsou námitky". Nato se Leeminster ihned otočil a řekl: "Nemám námitky, pane."

"Pak tedy, jestli slečna Warrenderová předvolá svědka, můžeme pokračovat."

Z místa pro právní zástupce brzy vyšla asi dvacetiletá, kyprá, světlavá, modrooká, svěže vyhlížející dívka. Měla na sobě blankytnou nepadnoucí blůzku z volného úpletu a černou minisukni, která odhalovala velmi dlouhé bílé nohy, útlé kotníky a překvapivě malá chodidla. Zaujala místo pro svědky a trochu jí dělalo potíže vyslovit přísahu na bibli, až se Rachel Warrenderová zeptala:

"Budete mluvit pravdu, vidíte?"

"Jistěže ano." Pěkné dívčí rty byly trochu našpulené a až příliš zbarvené jasně červenou rtěnkou.

"To je vše co slibujete," poznamenala Rachel.

"...k tomu mi dopomáhej Bůh," dodalo děvče.

"Vaše jméno," žádal Farriman úředním tónem.

"Maisie Dunsterová z Concert Street 41, Chelsea, S.W.3" řekla dívka.

Farriman zapisoval úmyslně velmi pomalu a na všechny v soudní síni to působilo jako chvilka oddechu.

"Výborně - prosím, pokračujte."

"Slečno Dunsterová," začala Rachel Warrenderová, "viděla jste vůbec včera večer obžalovaného Maria Rapelliho?"

Svědčce stočila oči k Rapellimu a přikývla. "Viděla."

"Řekněte soudu, kdy jste s ním byla?"

"Od sedmi hodin do devíti," určila svědkyně přesně.

"Od sedmi hodin do devíti," opakoval Charles Gunn zamračeně. Zdálo se mu, že tato zmalovaná mladá žena si to tu užívá a považuje své vystoupení před soudem za docela dobrou zábavu. Neschvaloval to a považoval za možné, že by neváhala křivě přísahat, ale to nebylo to hlavní, co ho trápilo. Bylo by nesnadné zjistit, že se důkaz týká návratu obžalovaného do vyšetřovací vazby a nemohl se zbavit pocitu, že Rachel Warrenderová navrhuje uvést důkaz týkající se obžaloby. Jen on byl u soudu autoritou a on sám rozhodne, jak dalece připustí, aby tu uváděla své svědky.

Ta plavovláská byla v každém případě pod přísahou. Pohlédl dolů na Farrimana, který si konečně přijde na své.

"Pane Farrimane, přečetl byste laskavě obžalobu a všechna příslušná prohlášení učiněná před soudem?"

"Velmi rád, pane! Svědčící policista uvedl pod přísahou, že navštívil obžalovaného Maria Luculla Rapelliho včera v noci, ve čtvrtek 21. května, ve čtvrt na dvanáct v jeho bytě. Nejprve ho poučil a pak obvinil, že napadl pana Ricarda Verdiho, bytem Doone Way 17, Hampstead, včera večer mezi osmou a devátou hodinou a způsobil mu těžké ublížení na těle úderem elektrickou kytarou do hlavy. Obžalovaný obvinění popřel. Když svědek poučil obžalovaného podruhé, sdělil mu, že ho zatýká. Vzal ho s sebou na obvodní policejní stanici, kde zůstal přes noc.

Leeminster maličko přikývl.

"Děkuji vám," řekl Gunn a pak se podíval na svědkyni. Ta, než stačil promluvit, vybuchla: "Nemohl napadnout Rickyho, byl s mnou v Chelsea, v mém bytě." Potom se napřímila, vystrčila provokativně vypjaté poprsí a dodala hlasitě: "V mé posteli! A na důkaz toho mám dva svědky."

Někdo prudce vydechl. Dva nebo tři se zachichotali. Novináři si horlivě dělali poznámky a Maisie Dunsterová přehlížela soudní síň s triumfálním výrazem, že způsobila takovou senzaci.

A měla pravdu. Gunn se ovládl jen s velkým úsilím. Samozřejmě že měl položit svědkyni otázku sám. Tím, že to dovolil Rachel Warrenderové, přivodil si jen potíže. Částečně to bylo z toho důvodu, že chtěl slyšet, co se bude povídat. Ani tomu nechtěl věřit, když viděl, že Roger West vstává a ptá se naprosto nenucené: "Jen tak ze zvědavosti, slečno Dunsterová, byli ti další dva svědci také zároveň ve vaší posteli?"

Maisie Dunsterová se obrátila a podívala se na něho.

"No to si pište, že byli," řekla vyzývavě. Ještě jste nikdy neslyšel o skupinovém sexu?"

Charles Gunn seděl velmi tiše s bezvýraznou tváří. Byl z generace, kterou nestoudné vyjadřování Maisie Dunsterové stále ještě šokovalo, i když nepřekvapovalo. V takových okamžicích usuzoval, že je v něm více viktoriánské morálky, než si představoval. Podstatné ovšem teď bylo pokárat Westa. Řekl co nejostřeji: "Superintendente, vy nemáte to nejmenší právo do toho zasahovat. Takové vměšování hraničí s pohrdáním soudem, jak jistě víte."

Farriman hleděl na Rogera nasupeně a očividně s tím souhlasil. Výraz Westova obličeje se nedal postihnout, ale Gunn věděl, že si je svého přestupku plně vědom, ale že podstoupil to riziko, aby poněkud zpochybnil věrohodnost svědkyně.

"Velmi se omlouvám," řekl West. "Promiňte, prosím."

"No dobrá," zavrčel Gunn. "To vaše vměšování přehlédnu. Co se týká výpovědi svědkyně, nevidím žádnou souvislost s otázkou návratu obžalovaného do vyšetřovací vazby." Zamračil se na Rachel Warrenderovou a pokračoval úsečně:

"Obžalovaný se vrátí na osm dní do vyšetřovací vazby, pokud za něho někdo nezaplatí dvě kauce, každou po pěti stech librách. Chcete učinit před soudem nějaká opatření, která považujete za nutná?" obrátil se na Rachel Warrenderovou. "Pokud obě kauce ručitel nesloží, pak ovšem musí obžalovaný zůstat ve vazbě." Klepl kladívkem na stůl. "Další případ prosím."

Téměř hned nato dva policisté vedle lavice obžalovaných pomohli Rapellimu ven. Snad nejzajímavější na tom bylo, že obžalovaný neměl daleko ke zhroucení a zřejmě potřeboval, aby ho podpírali. Rachel Warrenderová spěchala za ním a novináři obklopili Maisie. Jakmile vyšla ze dveří soudní síně, začaly cvakat fotoaparáty...

* * *

Deník Globe měl na titulní straně fotografii Maisie Dunsterové a v pozadí byl Roger West, vycházející ze soudní síně. Mezi lidmi, kteří viděli ten obrázek a četli pod ním uveřejněný článek, byl velitel Coppell, vedoucí pracovník kriminálního pátracího oddělení Nového Scotland Yardu. Seděl přitom na zadním sedadle svého vozu po značně opožděném obědě v Guildhall. Coppell, statný, poněkud hrubě vyhlížející člověk, s uhlazenými, výrazně černými vlasy, se na sedadle napřímil, přečetl si článek podrobně a pak se zamračeně podíval z okna na rušný provoz Strandu. Do kanceláře se dostal skoro ve čtyři hodiny. Poněkud škrobená a nadmíru horlivá sekretářka byla u dveří a otevřela je.

"Zástupce komisaře by rád, kdybyste ho zavolal, pane."

"Dejte mi ho," zabručel Coppell. Šel ke svému stolu, posadil se, rozevřel před sebou Globe a znovu se začel do článku. Téměř současně zazvonil telefon.

"Zástupce komisaře," oznámila sekretářka.

Coppell zamručel a pak řekl: "Chtěl jste se mnou mluvit, pane?"

"Co mi můžete říct o tom případu Rapelli?" otázal se zástupce komisaře, který byl velitelem sekce kriminálního pátracího oddělení a přímo odpovědný komisaři.

"Jen to, co jsem se dočetl v Globe" zavrčel Coppell.

"Vy jste o tom dnes ráno nevěděl?" podivil se zástupce komisaře.

"No, West mi pověděl o tom zatčení a řekl, že chce požádat o návrat obžalovaného do vazby na osm dní. Nezmínil se, že by se tam dělo něco mimořádného." Tón hlasu prozrazoval, že by si Coppell rád postěžoval. "Ani že by byl důvod k nějakým pochybnostem."

"Zdá se, že pochybnosti by byly na místě," poznamenal zástupce komisaře. Byl to schopný člověk, který měl ve zvyku otáčet se podle toho odkud fouká vítr a neprosazoval příliš vlastní názory. "Nevíte, jestli West věděl o té záležitosti s alibi?"

"Já jsem byl v Guildhall na pracovním obědě na celostátní policejní konferenci a před chvílí jsem se vrátil," řekl Coppell omluvně. "Hned za Westem zajdu."

"Informujte mě o tom, co se od něj dovíte," nařídil zástupce komisaře. "Na ministerstvu jsou velmi znepokojeni."

"Jak nejdříve to bude možné," přislíbil Coppell.

Položil sluchátko a zamračeně se podíval z okna, odkud byl pohled na novou mamutí budovu a stříbrný pruh Temže.

Zvedl telefon, který ho spojoval se sekretářkou, a když se ohlásila, zeptal se: "Nevíte, jestli je superintendent West v budově?"

"Nemám zdání, pane."

"Tak to zjistíte a dejte mi vědět. Neříkejte mu, že jsem se na něho ptal."

Coppell položil sluchátko, vstal a nasupeně se podíval jiným směrem. Teď viděl na Lambeth Bridge a na roh střechy budovy parlamentu. Venku slabě mrholilo a bylo mlhavo. Byl si vědom vlastní důstojnosti a zvláště byl hrdý a také žárlivý na své postavení. West porušil základní pravidlo soudního jednání. Promluvil při něm a nebyl pod přísahou.

Kromě toho se dopustil hrubého opomenutí. Než schválil Rapelliho zatčení, měl se přesvědčit, jestli nemá alibi.

Rapelli... To jméno mu bylo povědomé, ale nemohl si vzpomenout, kde se s ním setkal. Příliš na tom nezáleželo, důležitější bylo, že West bude muset vysvětlit své jednání. Tím zásahem v soudní síni si to určitě pěkně zavařil a ten jeho nápad zeptat se, jestli ostatní svědci nebyli také v té posteli, učinil asi nepěkný dojem, přestože West patrně udeřil hřebík na hlavičku.

Volala Coppellova sekretářka.

"Pan West právě přišel do své kanceláře, pane."

"Dobře," řekl Coppell. "Kdyby mě někdo sháněl, budu u něho."

* * *

"Vždycky jsem říkala, že West jednou zajde příliš daleko," povídala Coppellova sekretářka sekretáře zástupce komisaře o půl hodiny později. "Nechci ani vědět, co se ve Westově kanceláři semele!"

"Ty se to stejně dovíš jako první," odpověděla sekretářka zástupce komisaře kousavě. Měla pro Rogera Westa zvláštní slabost, ale druhá žena ho z nějakého důvodu nesnášela. Bylo to snad tím, že si jí nevšímal? Sekretářka zástupce komisaře si to nedokázala vysvětlit, ale přála si, aby bylo možné Westa nějakým způsobem varovat, že Coppellova sekretářka je proti němu zaměřená.

* * *

Když se Roger West vrátil do své kanceláře, měl náladu kolísající mezi vztekem a rozmrzelostí, protože tohle byl den, kdy se nic nedařilo.

Ještě neobědval, byl hladový a trochu ho bolela hlava. Bylo to poznat na skelném lesku jeho očí. Měl svou vlastní kancelář, ale bez sekretářky. Když potřeboval stenografku, což se nestávalo často, vypůjčil si ji ze sekretariátu. Vedlejší malá kancelář patřila detektivu seržantovi jménem Danizon, který zde působil jako jeho zástupce pro všechno. Chránil ho před přílišným vyrušováním a dělal všechno možné, aby mu ulehčil život.

Roger otevřel dveře a Danizon vyskočil od malého stolku, nacpaného do rohu místnosti.

"Přejete si, pane?"

"Čaj a chlebičky, prosím," řekl Roger. "Mám hlad jako vlk."

"Hned to bude, pane."

"Hledal mě někdo?"

"Celkem nikdo," odpověděl Danizon. "Ručitelé odmítli vyplatit za Rapelliho kauci, tak ho odvezli do Brixtonu."

"Nemůžu říct, že by mi to vadilo," řekl Roger, ale trochu ho to zmátlo. Proč Rachel Warrenderová nezajistila ručitele, když u soudu vystoupila s takovou obhajobou?

"Měl jste štěstí?" zeptal se Danizon.

Roger zavrtěl hlavou a vrátil se do své kanceláře. Bylo tam několik zpráv z jiných oddělení, jedno oznámení o shromáždění v Policejní unii a předběžná informace o pořádání plesu městské policie někdy začátkem října. V rohu bylo připsáno tužkou "Chtěl byste dělat poradatele?" V téhle náladě bych určitě nechtěl být na nějaké pětišilinkové tancovače poradatelem, pomyslel si Roger zamračeně. Pak si uvědomil nesmyslnost té své nálady a usmál se. Ještě se stále široce usmíval a vůbec ho nenapadlo, že mu ten úsměv propůjčuje nápadně milý a bezstarostný výraz, když se otevřely dveře z chodby a dovnitř vkrácel Coppel.

Coppel práskl za sebou dveřmi a Roger ani neměl čas se zatvářít normálně. Na obličejí mu zůstal strnulý úšklebek.

"Vy sakra nemáte vůbec žádný důvod k tomu, abyste se tvářil šťastně," zavrčel. "Čekal jsem, že vás tu najdu v slzách."

Bylo naprosto jasné, jakou má Coppel náladu. Byl vzteky bez sebe. Nemělo by nejmenší smysl odpovídat mu stejným tónem. Nejlepší způsob, jak Coppelovi odpovědět, byl zachovat vážnost.

"Kvůli čemu bych měl plakat, pane?"

"Jako byste to nevěděl."

Roger se zarazil, pak obešel stůl a posunul židli, aby si Coppel mohl sednout. Coppel ale místo toho uchopil opěradlo dřevěné židle a stejně jako ráno Rapelli svíral zábradlí u lavice pro obžalované. Jeho masivní čelist se zdála být silnější než jindy, ústa měl sevřená a hluboko posazené oči podrážděně svítily.

Roger zůstal stát za svým stolem.

"Dnes jsem měl čtyřikrát smůlu," prohodil. "Někdy to tak vyjde."

"Jestli mi můžete věnovat pár minut," řekl Coppel ironicky, "mohl byste mi povědět, jaké to byly případy, kdy vám to nevyšlo a proč. Můžete začít tím zatčením Rapelliho. Z mého pohledu už bylo dost špatné poslat Leeminstera, aby ho zatkl a obvinil, aniž byste měl jistotu, že je vinen, ale proč jste k čertu trval na obvinění a pak jste se dopustil pohrdání soudu tím pobuřujícím dotazem o něm a jeho svědcích, to nikdy nepochopím."

Roger řekl slabě: "Skutečně ne, pane?"

"Ne. Co to sakra do vás vjelo?"

Roger velmi pomalu a rozvážně posunul svou otáčecí židli za stůl a posadil se. Věděl co dělá a Coppel to musí pochopit. Zaujetím takového stanoviska ho odsuzoval dříve než ho vyslechl. Na chvíli ho ovládla taková zlost, že nemohl ani mluvit, ale kdyby ztratil nervy a rozčilil se, k ničemu by to nevedlo. Podíval se Coppelovi přímo do očí a přiměl se, aby promluvil sice chladně, ale uctivě.

"Mohl bych vám pochopitelně položit stejnou otázku: co to do vás vjelo?"

Když to vyslovil, uvědomil si, že si vybral nesprávnou chvíli, že místo toho, aby Coppelovi chytře navodil přijatelnější náladu, dotkl se nešetrně jeho důstojnosti. Z čista jasna měl na krku další průšvih. Když se chcete soustředit na rozdělanou práci, nevyvoláte hádku se svým nadřízeným. A Coppel měl značný vliv na vyšších místech. Kdyby chtěl, mohl ho příznivě doporučit a také ho naopak zničit, pokud by se mu zachtělo projevit zlou vůli.

Ted' se právě zdálo, že Rogera nenávidí a dokonce prudce vykročil, jako by chtěl mladého muže odstrčit.

3. ROZEPŘE

Coppel chvíli mlčel.

To, že je opravdu rozzlobený prozrazovaly jeho lesknoucí se oči a tváře ztmavlé návalem krve. Roger by rád věděl, co se odehrává v jeho hlavě. Myslel stejně jako Roger, že přes ten vztek a podrážděnost, kterou cítí, nemělo smysl vyvolávat hádku? Oba byli dospělí lidé a zkušené vedoucí pracovníci a měli by mít dostatek sebeúcty a ohledu k sobě navzájem, aby se vyhnuli otevřené srážce. Jeho zlost začínala ochabovat, ale Coppel jí byl očividně ještě plný.

Najednou mu došlo, že Coppel je tak rozzuřený, že se stěží ovládá.

Donutil se tedy k tomu, že řekl: "Omlouvám se, pane."

Coppel hleděl čím dál nasupeněji. "Cože?"

"Řekl jsem, že se omlouvám, pane."

Coppel byl jenom o pět let starší a déle ve službě než Roger. Každý, kdo v Yardu něco znamenal, věděl, že ho jmenovali velitelem, protože na tu práci neměli nikoho jiného s dostatečnými zkušenostmi. Jen v Yardu navyklá kázeň a přísné dodržované pravidlo, že žádný důstojník ve službě neosloví někoho hodností vyššího křestním jménem a vždy

dodá slovo „pane“ udržovalo teď Rogera v duševní rovnováze, ale srdce mu bušilo a nervy mu začínaly povolovat. Více již dělat nemohl.

Měj rozum, říkal si a myslel tím sebe, ne Coppella. Náhle si uvědomil, že Coppell vlastně nikdy nebude mít rozum a patrně se nikdy nezmůže na projev opravdové velkomyslnosti. Ale ta omluva ho aspoň trochu uchlácholila a oči se mu přestaly lesknout.

Omlátí mu Coppell tu omluvu o hlavu?

Jestli bude mít nějaké řeči, pomyslel si Roger v dalším návalu roztrpčení, vzdám se funkce.

Coppell otevřel ústa, aby promluvil, ale než mohl říci jediné slovo, otevřely se dveře od sousední Danizonovy kanceláře a vešel sám Danizon, pomáhaje si při otvírání dveří zadkem. V rukou mu chrástil podnos. Coppell, který byl blíže u dveří, jednal téměř mechanicky a dveře podržel, aby detektiv seržant mohl projít. Danizon musel poznat, že tam někdo je, ale nevěděl kdo. Zabručel „dik“ a položil plný podnos na roh Rogerova stolu. Byl na něm čaj, horká voda, mléko, chleby s máslem a masem a nějaká marmeláda.

„Udělal jsem co jsem mohl, pane,“ řekl Danizon, který teprve teď pohlédl Rogerovi do tváře. Zarazil se s tázavým výrazem „udělal jsem něco špatně?“ Potom se ohlédl a viděl, kdo mu přidržel dveře.

Rogera znenadání napadla myšlenka podobná vnuknutí a řekl: „Seržante, přineste ještě jeden šálek pro velitele.“

„Eh - ano, pane!“ Danizon se marně snažil co nejrychleji zmizet z místnosti, a když se za ním dveře zavřely, vrhl na ně vyděšený pohled.

Coppell se ušklíbl.

„Cvičíte ho pro kantýnu?“ prohodil.

„Nestihl jsem oběd,“ odpověděl Roger a napadlo ho, jestli ta příhoda zlepší Coppellovi náladu.

„A co jste dělal?“ zeptal se Coppell a potom pohrdavě odfrkl: „Díval jste se na ty další dva, co byli s Rapellim v posteli?“

Tak na tomhle mu záleží. Pokud si Roger bude počínat opatrně, tak budou z nejhoršího venku, i když rozepře mezi nimi nikdy zcela neuhasne.

Než stačil odpovědět, Coppell znovu odfrkl.

„Ještě si poslechněte tohle. Vy nebudete nic riskovat, i kdybyste pro to měl nevím jaký důvod. Ministerstvo vnitra je na válečné stezce, tak si na tom vysvětlení dejte záležet.“

Roger se zalekl.

„Kolem Doons Way, to je ta krátká ulice s těmi malými kluby a se spoustou rámusu, se běžně prodává marihuana a taky heroin,“ řekl. „Myslel jsem, že ten Rapelli je do toho zapletený. Báł jsem se, že když Rapelliho propustí na kauci, mohl by ho někdo oddělat.“

„To jste si jen myslel,“ řekl polohlasně Coppell.

„Věděl jsem taky, že v některých klubech se v hořejších pokojích příležitostně pořádají sexuální orgie a že ta svědkyně Dunsterová se tam potlouká s dost podivnými lidmi. Celkem vzato, rozhodl jsem se, že se vyplatí, když svědkyni, její advokátce i soudu řeknu co vím. A počítal jsem s tím, že to u Gunna projde s omluvou.“

„Stejně jako jste počítal, že mě s podobnou omluvou uklidníte,“ poznamenal Coppell.

Potom vešel Danizon s šálkem a talířkem a díval se téměř zoufale na Rogera, jestli je to tak dobře. Roger obojí od něho převzal.

„Díky. Ještě něco, seržante. Nevolali ze středozápadního obvodu?“

„Ne - dnes ještě ne, pane.“

„Kdyby od nich někdo volal, přepojte to ke mně.“

„Jistě, pane.“ Danizon s patrnou úlevou vycouval a Roger začal nalévat čaj. Alespoň že věděl, že Coppell ho má rád silný a nešetří cukrem.

„My tu máme tak rozjetý prodej narkotik, že ta spekulace se, myslím, vyplatila. Nechápu ale, že Rachel Warrenderová obhazuje někoho, kdo má prsty v obchodu s drogami. Myslím, že to alibi bylo falešné,“ pokračoval, „nevím ale jistě, jestli jsou v tom drogy. Rapelliho určitě zastrašili.“

„Jsou v tom orgie,“ upozornil Coppell. „To alibi by mohlo být pravé.“

„Ano, je to tak.“ Roger mu podal šálek čaje a přidržel cukřenku. „Ale jestli ta Dunsterová mluví pravdu, tak potom moji dva svědci, kteří přísahali, že viděli, jak Rapelli napadl Verdiho, lžou. A já si nemyslím, že to jsou lháři.“

„Už mi začíná svítat,“ řekl polohlasem Coppell. „Domníváte se, že obhajoba zamýšlela znevážit svědky pro policii předem?“

„Nemám nejmenší důvod si myslet, že naši svědkové lžou,“ odpověděl Roger. „Viděl jsem oba po výsledku u soudu. Za jedním jsem musel jít do uměleckého truhlářství ve Wandsworthu a za druhým do pekařství v Bethnal Green, ale jejich svědecká výpověď nám úplně postačí. Musel jsem se o tom přesvědčit vzhledem k tomu, co jsem provedl v soudní síni.“

Coppell polkl doušek čaje.

„Ještě že to uznáváte. Máme tedy dva svědky proti Rapelliho třem,“ dodal přemítavě.

„Nedokážu si představit, že by nějaká porota uvěřila svědectví té party, co prováděla skupinový sex,“ řekl Roger. Jak jsem se zmínil, ta Dunsterová je rozhodně schopná něčeho takového, přesto však -“ Odmlčel se.

Coppell na něho pátravě pohlédl.

„Pokračujte.“

„Tedy, pane -“ Roger se znovu zarazil. „Celá ta věc je na můj vkus zdánlivě příliš jednoduchá a příliš vyhovuje Rapellimu. Ta holka je pořádná potvora a víc než schopná křivě přísahat a právě na to jsem chtěl soudce upozornit, když jsem řekl co jsem řekl. Ale i když jsem jí to sám dal na stříbrném podnosu -“ Roger se smutně usmál, „- prostě to

alibi mi vadí."

Coppell se zamračil.

"Co zamýšlíte teď podniknout?" zeptal se.

"Rád bych si, pane, ověřil, kdo další ještě přichází v úvahu, že se účastnil těch radovánek a hrátek v bytě Maisie Dunsterové. Zkusil jsem to vlastně dnes odpoledne, ale nikdo nebyl doma. Ten byt je v jednom starém domě, který přeměnili na byty a garsoniéry a zdá se, že všichni nájemníci chodí do práce. V každém případě byli pryč. Pak jsem se pokoušel dovědět něco o současné činnosti Rachel Warrenderové, ale neměl jsem štěstí. Její otec je členem parlamentu a ta firma Warrender, Clansel a Warrender je velmi stará a vážená. Nikdo ze společníků firmy nebyl přítomen a žádný úředník o té dívce nechtěl mluvit. Taky jsem učinil pokus zjistit, co poslední dobou dělá Rapelli, a zase nic. Říká o sobě, že překládá pro časopisy a nakladatele z angličtiny do italštiny a naopak, ale moc se toho o něm neví. Nemůžu ani dokázat, že se zajímá o drogy." Roger se žalostně ušklíbl. "A když jsem dnes ráno vyšel ven, opravdu jsem si myslel, že něco objevíme o obchodu s drogami, když teď obvinění proti Rapellimu uvázlo na mělčině. Záležitost se začala hatit, teprve když mě navštívila Rachel Warrenderová a hrozila, že předvede svědky pro Rapelliho."

Coppell vykulil oči. "Cože udělala?"

"Pouhou půlhodinu předtím, než Rapelli měl zasednout na lavici obžalovaných. Šel jsem k soudu co nejrychleji a přišel jsem právě včas. Chtěl jsem zajistit, aby tam Leeminster, až ta ženská přijde, nebyl sám. Chtěl jsem být u toho, kdyby mělo dojít k nějakým zádrhelům."

"Být u toho se vám určitě povedlo," zabručel Coppell. "Kde jsou teď svědkové obhajoby?"

"Na obvodu to prověřují," odpověděl Roger. "Každou chvíli čekám zprávu." Když Coppell nepromluvil, pokračoval dál. "V každém směru to je zvláštní případ. Ricardo Verdi byl s několika přáteli v malém soukromém klubu, kde pořádali tak zvané hudební večery - myslím, že tam přehrávali desky a trochu hráli na nějaké nástroje. Z obvodu hlásí, že nejsou žádné důkazy o hazardu nebo o případných erotických aktivitách - členové klubu mají rádi nekonvenční hudbu a chodí si ji tam užívat. Mezi Rapellim a Verdim k něčemu došlo a Rapelli udeřil Verdiho elektrickou kytarou do hlavy."

Coppell opakoval: "Kytarou?"

"Těžkou zdobenou kytarou," potvrdil Roger. "Šel jsem se na něho dnes odpoledne podívat - je v nemocnici v Hampstead Cottage. Lékař říkal, že Verdi má mimořádně tenkou lebku. Došlo ke krvácení do mozku a k jeho poškození."

"Jakou má naději?" zeptal se Coppell.

"Ne víc než padesát na padesát," odpověděl Roger.

"Tak z toho by mohlo být obvinění z vraždy," poznamenal Coppell. "Hezoune, jestli to Rapelli udělal, tak chceme absolutně přesvědčivý důkaz. Absolutní, rozumíte. A my ho nebudeme mít, dokud nevyvrátíte to alibi. To znamená dokázat, že tři lidé lžou. A pokud nemluví pravdu zjistit proč? Opatřte mi jeden pádný důvod."

"Zachránit Rapelliho před odsouzením," odpověděl Roger rozhodně. "No, jestli lžou, já na to brzy přijdu."

Coppell se zakabonil. "Máte na to jen sedm dní."

"To by mělo stačit."

Jestli při druhém soudním přelíčení nepředložíte jasný důkaz, že alibi je falešné, bude další projednávání případu patrně zastaveno," řekl Coppell, "a to vám nepřinese nic dobrého."

Až do této chvíle se Roger snažil postupně uvolňovat napětí, ale náhle v něm opět vzplanul hněv. V Coppellově chování a v jeho slovech bylo něco velmi podobného vyhrůžce a určitě by se v nich našla i jízlivost. Coppell se zase začal chovat nerozumně a vrátil se ke způsobům, které neměly daleko k zastrašování. Kdyby to Roger přehlédl, byl by provždy vydán Coppellovi na milost a nemilost. Rozhodl se tedy a otázel se chladně: "To by mi snad neuškodilo?"

"To bývá tedy zatraceně uškodilo!"

"Nerad vám připomínám," řekl nyní Roger chladně, "že ze zločinů zaznamenaných Yardem zůstalo za poslední čtyři roky přes padesát procent nevyřešených. Ale z těch, které jsem sám osobně vyšetřoval, jsme odložili sotva dvacet procent. Nemohu si snad dovolit jedno pochybení bez toho, aby mi někdo nepřímo vyhrožoval disciplinárním postihem?"

Coppell zrudl jako krocán.

"Vy se chcete hádat!" chrptěl. "Od té doby co jsem převzal velení, nemáte vysoké mínění o mně a o práci v Yardu, ale dovoluji vám říci, že spousta lidí takové mínění o mně má. Vy jste jediný vyšší důstojník v mém okolí, který je příčinou veřejné kritiky." Zaťal pěst a udeřil s ní do složeného výtisku Globe. "A tohle je ten nejhorší způsob, jak dát o sobě vědět."

Prudce se otočil, vyšel ven a práskl za sebou dveřmi.

Roger se chvíli nehýbal, jenom seděl jako socha a z tváře mu zmizela všechna barva. Rysy v obličeji mu ztuhly, ústa měl pevně sevřená a oči pod pěkně tvarovaným obočím byly přivřené.

Na nic nemyslel a sotva něco cítil. Bylo mu chladno a tělem mu několikrát proběhlo zachvění. První myšlenka, která se mu vybavila, byla průpovídka z dětství: jako by někdo šlapal po mém hrobě. Pomalu se přinutil ke klidu. Vstal, šel k oknu a podíval se ven na skupinu moderních budov. Bylo zataženo a drobně pršelo. Otevřel okno, a ačkoli vzduch byl chladný a vlhký, bylo mu to příjemné. Potřeboval čerstvý vzduch.

Teprve po několika minutách se vrátil ke stolu, posadil se a přitáhl si Globe k sobě. Na titulní straně byl článek o shromáždění pravičáků v Albert Hall, které oslovil George Entwistle, protiimigrační člen parlamentu a také sir Roland Warrender, ale Roger to kromě titulků nečetl. Našel si článek, který tak rozčilil Coppella a četl pozorně každé slovo. Začal měnit názor. Ten článek byl tendenční. Byl zaměřený proti němu a proti policii - do jisté míry i proti soudci.

Jedna věta zněla:

Od kdy má policie v britských soudních síních právo hovořit bez složení přísahy ?

A pak to šlo dál:

Vrchní superintendent West je jedním z nejzkušenějších důstojníků Yardu. Má dobrou pověst jako nápaditý a často odvážný člověk. Co ho tedy vedlo k tomu, že se nejenom dopustil pohrdání soudem, ale že také naznačil - jakože nepochybně naznačil - že v bytě mladé ženy, která právě svědčila ve prospěch obžalovaného, došlo k jakýmsi sexuálním orgiím? Nechce se nám věřit, že tak vysoko postavený důstojník chtěl svědkyni znevážit, ale důsledek jeho poznámky: Jen tak ze zvědavosti, slečno Dunsterová, byli ti další dva svědci také zároveň ve vaší posteli?..."

Roger pomalu pokračoval ve čtení.

Nebyly tam žádné odstavce, které by mohl označit za skutečně pomlouvačné, ale celý článek vyzníval kriticky a byl zaměřený obecně proti policii a proti jednání v této soudní při zvláště. Konečně noviny odložil. V hlavě za očima cítil bodavou bolest a na prsou ho tlačilo, jako by na nich leželo něco těžkého. Náhodou složil noviny titulní stranou nahoru a viděl text řečí Entwistlea a Warrendera. U toho byl úvodník politického dopisovatele z Globe.

V porovnání se sirem Rolandem byla řeč pana Entwistlea zaměřena čistě liberálně, byla plná lichotek a snášenlivosti. Na druhé straně sir Roland volal opět po vládě vedené podnikateli - po vládnutí pomocí dekretů. Na jeho slovech je hodně pravdy...

Zvonění telefonu Rogera polekalo. Nechal jej ještě jednou zazvonit, potom zvedl sluchátko a klidným hlasem se ohlásil: "West."

"Na lince je superintendent Cole ze severozápadního obvodu, pane."

"Ano, děkuji." Toto zavolání a skutečnost, že by mohlo přinést nějaké dobré zprávy, vytrhlo Rogera z jeho chmurných myšlenek a tak se ozval: "Blackie?"

"Okamžik, pane" ozval se mužský hlas.

Možná bylo dobře, že tak měl několik okamžiků na přemýšlení. Blackie Cole měl na starost zajímavě smíšený obvod. Některé části Hampsteadu byly vybrané a nákladně postavené a vybavené a mohly se pochlubit nejbohatšími sídly v celém Londýně. Jiné byly přelidněné. Velké, kdysi honosné domy rozdělili na byty. V těch místech a kolem celého sídliště se nacházely "kluby", které nebyly nic jiného než zástěrkou pro kouření marjáanky, pro sexuální hrátky a zvrácenosti všeho druhu. Provádělo se to nanejvýš nenápadně, protože Cole měl obvod pod přísnou kontrolou. Věděl prakticky o všem, co se kde dělo, kdy vrazit do nějakého "klubu", kde se přešlo z kouření marjáanky na heroin a jiné škodlivé drogy nebo kde sexuální zábavy překročily únosnou míru. Uznávali ho pro jeho obratnost s jakou vyhmátl kluby, kde plno nových "členů" z venkova si začínalo navykat na marjáanku. Prováděl tam razie a dosáhl celé řady pozoruhodných úspěchů, kdy posílal nezletilce zpátky domů, pryč od všech pokušení londýnského neřestného nočního života.

Konečně se Cole ozval.

"Omlouvám se, že tě zdržuju, Hezoune. Měl jsem jeden telefonický hovor, který mohl poškodit mou dobrou pověst, ale místo toho ji podpořil. Je mi moc líto, že jsem ti o tom neřekl dřív. Klub Doon je celkem vzato skutečný klub a žádné drogy bys v něm nenašel. Prověřil jsem jedenadvacet jeho členů ze třiceti a neobjevil se ani náznak nějakého podezření. Není dokonce ani sebemenší důvod se domnívat, že tam promítají nemravné filmy nebo diapozitivy. Všechno ukazuje na to, že tam chodí poslouchat a provozovat hudbu a potom si o ní povídají." Cole se na okamžik odmlčel, ale než mohl Roger promluvit, hned zase pokračoval: "Zatím se neobjevil ani ten nejmenší důvod k tomu, proč by Rapelli měl napadnout Verdiho, ale vyskytla se jedna pozoruhodná informace. Ti dva svědci toho napadení - ti chlápci, které jsi navštívil - jsou noví členové. Vstoupili do klubu někdy minulý týden a to ve stejný den. Být tebou, tak bych se k nim zašel podívat. Možná že lžou."

4. NEMILÉ PŘEKVAPENÍ

Když Cole zavěsil, Roger pomalu položil sluchátko. Nemělo smysl činit ukvapené závěry, ale po celou tu dobu, kdy Cole hovořil, jeho teprve krátce potlačená sklíčenost se vrátila a byla čím dál hlubší. Cole, bystrý člověk, který byl natolik obezřetný, že jen málokdy šlápl vedle, vyjádřil jasně své podezření, že policii předvedení svědci možná lžou. A kdyby se podařilo zpochybnit třeba jen jednoho, pak by celý policejní případ ztroskotal a svědci pro alibi by slavili vítězství.

Coppell samozřejmě značnou část toho vycítil a proto ho ten článek v Globe tak rozzuřil. Na tom nebylo nic překvapujícího. Při pohledu zpět mu ona otázka, která se v soudní síni zdála být tak přiléhavá, připadala hloupá. West se pobaveně tiše zasmál. I Blackie Cole se domníval, že tu profesně selhal. Dokonce ho ani nenapadlo se zeptat, jestli Roger ty dva svědky viděl a jestli jejich výpověď prověřil.

Navštívil je ovšem oba a teď bylo na čase, aby o nich napsal zprávu.

Wilfred Smithson byl umělecký truhlář v jedné továrničce blízko River Wandle ve Wandworthu u velkého, zeleně natřeného železničního podjezdu. Roger ho v duchu viděl, jak stojí v bílé zástěře u dřevěného ponku plného hoblin, které měl i kolem nohou. V poličkách na stěně bylo uložené nářadí. Na druhém konci dílny stála cirkulárka. V podjezdu bylo složené řezivo, prkna a fošny, některé již přifříznuté na míru. Smithsonova práce vyžadovala velkou zručnost. Zhotovoval prvotřídní nábytek podle požadavků zákazníků. Vydělával asi třicet liber za pět dní v týdnu, byl svobodný a miloval hudbu.

To poslední bylo zcela nepopíratelné, protože klenutý průchod byl plný hudby z rádia, někdy tak hlasitě, že přehlušovala hluk hnacího řemene a cirkulárky, zatímco Smithson měl na ponku malý magnetofon a na uších nevelká sluchátka. Poslouchal hudbu jakou měl rád a nějak přišel na to, jak se zbavit populárních písniček v rádiu.

Roger ho viděl před sebou jako asi jedenadvacetiletého, malého, velmi štíhlého mladíka s hubeným obličejem.

"V životě mě nic tak nepřekvapilo. Najednou vyltli, začali si nadávat - bylo to asi italsky a Rapelli popadl Verdiho kytaru a dal mu s ní po hlavě. Verdi zhasl jako svíčka."

Smithson vypadal naprosto počestně.

Stejně tak Hamish Campbell.

Campbell byl cukrář v jednom velkém pekařství na Bethnal Green v East Endu, daleko od Smithsona na druhé straně Londýna. Pracoval v kuchyni, do které se šlo z hlavního kuchyňského prostoru, uprostřed obrovských mís s těstem a velkých elektrických sporáků. Campbell válel těsto. Další starší člověk obsluhoval stroj, který odřezával těsto na koláčky, dortíky a různé zákusky, které dopravní pás odnášel k plnicím hubicím. Roger si s úžasem vzpomínal, jak z hubic vytékaly různé druhy náplní, od jahodové marmelády až po citrónovou dřť.

Campbell byl kulatoučký, světlomasý, pihovatý mládenec se svěží tváří a s poctivými hnědými očima.

"Rapelli vytrhl Verdimu kytaru a praštil ho s ní do hlavy - skoro jako by se z té hudby zbláznil. Hrome! Ještě teď slyším, jak to bouchlo - kytara se rozbila a s ní i Verdiho hlava."

"Řekl Rapelli něco?" zeptal se Roger.

"Ne," odpověděl Campbell. "Otočil se a odešel. Viděl jsem, že Verdiho hlava pořádně krvácí, tak jsem zavolal policii a řekl jsem, že budou potřebovat sanitku. Wilf - to je můj kamarád - poskytl Verdimu první pomoc. Víte, on je tesař a je zvyklý na to, že se lidé poraní dlátem nebo se říznou pilou. Má na první pomoc školení. Jestli se někdy pořežete, tak to je váš člověk."

Policejní hlášení z obvodu tuto výpověď potvrdilo. Policisté našli Smithsona, když účinně poskytoval první pomoc, ošetřoval ránu a zastavoval krvácení. S Campbellem oba učinili pro policii výpověď a Leeminster, který byl tu noc jako obvodní velící policista ve službě, neměl žádný důvod, aby jim nevěřil.

Roger dokončil rukopis hlášení a hned mu bylo na duši lehčeji. Zazvonil na Danizona, který okamžitě přišel celý vymydlený a upravený.

"Dejte tohle napsat - s obvyklými kopiemi pro hlášení," nařídil Roger a dodal: "Ne, udělejte dvě kopie navíc."

"Bude - ehm - bude to stačit ráno?" zeptal se Danizon.

"Proč ne dnes odpoledne?" otázal se Roger a pohlédl na hodinky. "Panebože - už je čtvrt na sedm! Ano, ráno to postačí. Zatím to nechám u sebe. Můžete jít." Odpustil si otázku, kam seržant tak spěchá, strčil hlášení do aktovky, aby si je přečetl doma a potom se posadil a rozvažoval o všem, co se toho dne stalo. Stále ještě nedokázal pomyslet na Coppella bez rostoucího pocitu rozhořčení a to samo o sobě stačilo, aby ztratil dobrou náladu. Odstrčil židli a právě chtěl vstát, když zazvonil telefon.

"Superintendent West," skoro vyštěkl.

Chvilku bylo ticho a potom se ozval známý hlas.

"Ahoj, tati!"

"Scoop!" zvolal Roger a viděl v duchu širokou tvář svého staršího syna Martina, kterému říkali Scoop a také si představil jeho nesmělý úsměv.

"Nebud' tak vyděšený," řekl Scoop trochu ustaraně.

"Jsem jenom překvapený," bránil se Roger. "To už je snad rok, cos mi volal do kanceláře. Já - je všechno v pořádku?" odbočil náhle. Když mu totiž Martin naposledy telefonoval do Yardu, tak mu pověděl, že jeho žena Janet spadla ze schodů a čeká v nemocnici na vyjádření lékaře.

"Ne, nikdo nespadl a nezlomil si vaz," sděloval Scoop napůl vážně a napůl žertovně, jak měl ve zvyku, "ale já - rád bych s tebou mluvil, taťko. Ehm - táto. Chci říct - ne doma, v rodině. Maminka totiž - poslední dobou je trochu netrpělivá a já..."

"Můžeme se jít někam napít nebo najíst. Můžeš třeba přijít sem," navrhl Roger klidně. "Zavolám matce a řeknu, že přijdu později."

"To nebude vůbec nutné," řekl Scoop. "Šla s Richardem a s Lindou do kina a nevrátí se dřív než někdy kolem jedenácté. Takže dnes večer doma to bude vyhovovat."

"Budu tam za půl hodiny," slíbil Roger.

Za pět minut byl venku v autě a za dalších dvacet přijel na konec Bell Street v Chelsea. Byla to ulice, kde s Janet žili od chvíle, kdy se vzali - to bylo skoro před třiceti lety. Na jednom konci byla široká dopravní tepna King's Road a na druhém další ulice, která vedla k nábřeží v Chelsea. Nad Temží a všude kolem poprchávalo. Květiny a tráva v zahrádkách před domy byla jako orosená. Střechy a okna, ploty a zábradlí, všechno bylo vlhké. Na květen to byl velmi pochmurný den.

Roger zaparkoval nedaleko od svého domu. Nechtěl přijít příliš brzy. Jak znal Martina, ten chlapec připravuje nějaké jednoduché jídlo a bude chtít, aby všechno bylo hotové. Ještě se neznepokojoval, protože Martin někdy dělal z komára velblouda, ale moc rád by věděl, co toto volání o pomoc znamená. Kdyby se jednalo o něco, o čem se nedá mluvit v rodině, mohl by to být důvod ke znepokojení, protože Janet vycházela se svými dvěma syny pozoruhodně dobře. Od okamžiku, kdy uslyšel, že Janet šla ven s Richardem a s jeho přítelkyní, byla jedna věc jasná. Richard vzal úmyslně matku s sebou, aby Scoopovi umožnil tento "osobní rozhovor".

Roger popojel a zajel do garáže, která byla kousek stranou od vchodu do domu v Bell Street. Byla to téměř čtvercová budova se štukovou omítkou a s arkýřovými okny. Na stěnách rostly popínavé rostliny a růže, živý plot byl pěkně přistřižený, stejně jako trávník před domem. Okrasné květiny na okrajích vypadaly ucourané a opouštěně.

Roger vešel zadními dveřmi a našel Martina u dřezu v kuchyni. Martin se otočil a nejspíše se na Rogera usmál. Měl širokou tvář i čelo a nebýt zlomeného nosu po nějakém zranění při boxu ve škole, byl by pozoruhodně hezký, spíše však po matce než po Rogerovi. Měl ale Rogerovy plné a silné rty.

"Ahoj, tati!"

"Ahoj, Scoope. Copak to vaříš?"

"Řízky, párky a brambůrky. Souhlasíš?"

"To zní báječně. Já jsem dnes neobědval." Roger přistoupil a díval se na řízky a párky na grilu a viděl připravenou hromádku nakrájených brambor vedle pánve s olejem, který začínal vřít. "Za deset minut?"

"Dobře."

Roger vyšel po schodech nahoru, umyl se a ještě než se vrátil k synovi, měl čas se posadit na pár minut do křesla v ložnici. Řízky a párky byly již na talířích pod grilem, aby zůstaly teplé. Scoop zvedl cedník se zlatohnědými hranolky a dal je do hluboké bílé porcelánové misky.

"Už jsi někdy viděl lepší pomfrity? "vychloubal se.

"Ještě nikdy. Ale co kdybys to řekl normálně?"

"To už není v módě říkat jim hranolky," prohlásil Martin. "Posaď se, tati."

Roger se posadil za velký kuchyňský stůl s plastickým ubrusem, který se podobal lněnému. Martin před něho položil velký talíř plný jídla a pak se posadil se stejně naloženým talířem proti němu.

Znenadání talíř od sebe odstrčil a odložil nůž s vidličkou.

"Tati, já se chci odstěhovat, to jest, chci odjet z Anglie. Nadobro. Zatím to tedy tak vidím. Už dlouho to tak cítím. Nelíbí se mi, že vypadám jako nevďěčník, za to všechno co jste s mamkou pro mě udělali, ale -" Odmlčel se a polkl. "Je mi to líto, tati."

Když Martin mluvil, Roger rozřezával řízek, napíchl kousek na vidličku a zvedl sousto k ústům.

"Když umřeš hladý, nikam neodjedeš," poznamenal.

"Cože? Ach, ano." Martin se skoro bojácně usmál. "Já - myslím, že máš pravdu." Znovu si k sobě přitáhl talíř.

"Nezdrtilo tě to?"

"Jsem mírně překvapený," prohlásil Roger. "Ale zdrcený nejsem. Proč bych měl být zdrcený?"

"Já -já myslel, že se ti ten nápad nebude líbit."

"Nenapadlo tě, že bych mohl být rád, když ti uvidím záda?" V očích mu škádlivě zablýsklo a i tón jeho hlasu byl škádlivý. Pak si náhle uvědomil, že toto není chvíle na žertování a že Martin při nejmenším mohl na okamžik brát tu poznámku vážně. Léta najednou uběhla a Roger žertoval s "dítětem" a hned nato ho uklidňoval. "Škádlení" bylo typickým rysem jejich dřívějšího rodinného života a dosud s nimi zůstávalo. Zapomněl, že Martin se dal tahat za nos skoro stejně snadno jako Richard.

"Ne," řekl Scoop. "To mě nenapadlo."

"To je dobře," řekl Roger. "Nemyslel jsem to tak docela vážně."

Martin se usmál s překvapivě zřejmým ulehčením.

"To je taky dobře!"

"Kam plánuješ odjet?" otázal se Roger, který úmyslně zvolil slovo "plánovat", poněvadž si myslel, že přispěje ke Scoopovu uklidnění, aby se nedomníval, že narazí na odpor. Bylo však již jasné, proč chtěl s ním o tom mluvit o samotě, protože Janet by se ten nápad s vystěhováním nelíbila.

"Do Austrálie," odpověděl Scoop okamžitě.

"Řekl bych, že Austrálie je stejně dobrá jako jiné země a bezpochyby lepší než většina z nich," poznamenal Roger. Chvilí tiše jedl, stejně jako Martin, u něhož hlad překonal jeho lepší úmysly. Roger ve skutečnosti prožíval opožděné

ohromení. Již léta věděl, že Martin není v Anglii příliš šťastný, že se mu tu nežije nijak zvlášť dobře, ale nápravu viděl v sehnání lepší práce nebo v tom, že by prorazil se svým malováním. Scoop totiž strávil všechnen svůj volný čas se štětcem a malířským stojanem.

"Opravdu tě to nezdrtilo?" zeptal se Martin po chvíli.

"Ne, Scoope, nezdrtilo, ale myslím, že maminka to ponese těžce."

"Jako bych to nevěděl!" Scoop to sotva mohl říci žalostněji.

"Jak je to dlouho, co ses rozhodl?"

"Asi měsíc," odpověděl Scoop. Potom zčervenál a rychle dodal: "Chtěl jsem si být naprosto jistý, než něco řeknu."

Zašel jsem do Australia House, mluvil jsem s lidmi z Nového Jižního Walesu a podal jsem žádost o podporu na cestu lodí - stojí to jen deset liber. Věděl jsi to?"

"Ano," řekl Roger a dodal trochu stísněně: "Tak to už jsi s tím tak daleko?"

Scoop beze slova přikývl.

"Už jsi vybral loď?" zeptal se Roger.

"Northern Star," odpověděl Scoop. "Vyplová 28. června." Zvedl vidličku a zase ji skoro nemotorně položil. "Tati, já - já jsem musel jít do toho. Věděl jsem, že když ti to povím, jistě to řekneš mamince, před ní bys to neutajoval a kdyby se to mamka dověděla, zpracovala by tě - no, mě taky - aby mě od toho odradila. A - a tak jsem si řekl, že když bude všechno předem hotovo, nebude kolem toho tolik hádek - ehm - chci říct debat a snad to nebude tolik bolet."

Roger nepřestával na něho hledět. Když se na něho díval, viděl v koutcích chlapcových očí slzy, v očích jedenadvacetiletého hochy, mladého muže, který se tak bál je zranit, že se přinutil nechat si tu strašlivou touhu pro sebe. Pocítil vůči němu vřelou náklonnost a neodolatelné nutkání vrátit mu klid a přesto nevěděl, co by řekl.

Stále se ještě nerozhodl, když zazvonil telefon. Martin se zamračil a zamumlal: "Ale sakra!"

5. NABÍDKA

To poslední, co si Roger v tu chvíli přál, byl rozkaz dostavit se do Yardu a Martinovo polohlasné zaklení mu prozradilo, jak o tom jeho syn smýšlí. Odstrčil židli a z nějakého důvodu dolehl na něho úlek ze synova sdělení silněji než prve. Než se stačil zvednout, Martin byl již na nohou a na půl cesty k telefonní přípojce, která byla v chodbě hned u kuchyňských dveří.

"Já to vezmu," řekl.

Roger se na něho díval a poslouchal. Chlapcův hlas byl hluboký a příjemný, jeho chování bylo téměř vždy stejné - vlídné a laskavé. Byl statný a měl široká ramena, avšak v jeho způsobech, v jeho očích a v zacházení se zvířaty a s náradím vždycky převládala mírnost.

Právě říkal: "Tady je Martin West... Ano, myslím, že ano... Kdo s ním chce mluvit, prosím...? Chvilku vydržte, podívám se... Jste ze Scotland Yardu...? Děkuji vám." Zřejmě překvapený se objevil ve dveřích a vypadal o deset let mladší než na svých jedenadvacet. "To je pan Benjamin Artemeus," sděloval, "a chtěl by s tebou mluvit. Není z Yardu."

"Tak to si s ním raději promluví." Natáhl se k telefonu a ohlásil se: "Tady Roger West."

"Pane Weste," začal nějaký muž velmi vlídným hlasem a bez úvodu hned pokračoval, "velmi rád bych se s vámi setkal a prohodil s vámi jeden návrh, který vás, myslím, bude zajímat."

Ten začátek rozhovoru byl podezřelý a Roger se hned začal mít na pozoru. Myslí mu dokonce proběhlo několik případů, které projednával v Yardu nebo se jich nějak účastnil. Takto obvykle začínaly pokusy o podplácení.

"Jaký návrh?" zeptal se.

"Je to zcela legální," prohlásil Artemeus s neklamným nádechem smíchu v hlase. "Měl byste čas zítra na oběd? Doufám, že ano. Učiním vám nabídku, která vás asi velmi zaujme. A dovolte, abych vám zopakoval, že to je zcela legální a pro tuto chvíli přísně důvěrné."

"Nepůjdu na žádný oběd kvůli tak chabé zámince," řekl Roger bez obalu. "Oč se vlastně jedná?"

Nastalo dlouhé ticho, než ten druhý odpověděl stejně přímo: "Jedná se o nabídku zaměstnání, pane Weste, pokud byste se někdy rozhodl odejít od londýnské policie. Nemohu o tom mluvit po telefonu, ale bylo by to pro vás nadmíru výhodné. Jsem přesvědčen, že by to bylo od vás neuvážené, kdybyste si o tom se mnou nepromluvil."

"Co vás přivádí na myšlenku, že bych chtěl odejít?" zeptal se Roger ostře.

"Ale jděte. Dříve či později budete muset odejít. Nabídka, kterou vám předložím vás snad přesvědčí, že tak učiníte spíše dříve než později. Nikdo se však nebude pokoušet činit na vás nějaký nátlak. Já - eh - bych si u takového muže jako jste vy podobný tah nedovolil."

Roger si celou věc velmi rychle rozmyšlel.

Zítra, jak věděl, byl volný a jednou skutečně začal myslet na odchod. Teď ještě ne, ale jednou se to stane a další hádky s Coppellem by to uspisily. Každý služebně starší policista začal po nějaké době myslet na svou budoucnost. Důchod poskytuje dostatečné zaopatření, ale není to žádný přepych.

"Zítra mám právě volno," řekl konečně. "Mohla by se však vyskytnout naléhavá práce, která by mi nedovolila schůzku dodržet."

"To se rozumí samo sebou," řekl Artemeus. "Zítra tedy, řekněme, o půl jedné. V Savoy Grillu...? Výborně... Pane Weste, já vás znám od vidění, tak není třeba, abych vám popisoval jak vypadám. Dobrou noc."

Zavěsil, skoro jako by nechtěl dopřát Rogerovi času, aby si to rozmyslel.

Roger pokládal telefon pomaleji a několikrát si přitom opakoval: "O půl jedné v Savoy Grillu." Šel zvolna zpátky do kuchyně. Martin, který dokončil smažení brambůrek, vstal, vzal ze sporáku jablečný koláč v hluboké míse a postavil ho před Rogera.

"Na to přijde ještě šlehačka... to dělala mamka, je to skvělé. Chceš kávu?"

Martin připravil instantní kávu a přelil ji tak horkou vodou, že prášek zašuměl a zabublal. Pak se zase posadil a široce se usmál.

"Někdo tě chce podplatit, tati?"

"Jen ať to zkusí," řekl Roger ledabyle. "Tak kde jsme to přestali?" Přidal si na koláč šlehačku a to mu nečekaně připomnělo Hamishe Campbella. Zahnal tu myšlenku a pokračoval: "Ty sis tedy opravdu umínil odjet do Austrálie?"

"Vypadá to tak," potvrdil Martin trochu vzdorovitě.

"Můžeš mi říct proč?"

Chlapec, jako již často předtím, zaváhal a pak velmi tiše odpověděl: "Tati, já jsem toho tady doma moc nedokázal. Nedávám vinu podmínkám nebo - nebo daním nebo tomu, jak to v téhle zemi chodí, já jenom - prostě nějak do toho nezapadám. Vlastně to je mnoho důvodů, ale nejvíc ze všeho bych - eh - rád bych začal v nové zemi úplně znovu s novými nápady. Já jenom -" mluvil velmi rozvážně a přesto skoro koktal, "zkrátka já nedokážu sedět tu v Anglii bez nějaké skutečné vyhlídky a - řekněme si to otevřeně, tati - nemám velkou naději, že s tím mým malováním se někam dostanu. Já mám Anglii rád, ale život je tu příliš závislý na tradicích, nemyslíš?"

"Víš určitě, že v Austrálii to bude jiné?" zeptal se Roger.

"To samozřejmě nemůžu vědět, ale nedomnívám se, že to bude stejné," řekl Martin. "A Austrálie je britská. To znamená, že je v Britském společenství národů a není to jako bych jel do úplně cizí země, že?"

"Chceš tím říct, že nemáš dojem, že z Anglie utíkáš?" Roger položil lžici a podíval se synovi přímo do očí. Zdálo se, že Martin není zcela ve své kůži.

"Myslím, že právě takhle to chápu," připustil nakonec. Potom dodal v záchvatu upřímnosti, který byl pro něho příznačný: "To je to jediné, co mě tu ještě drží, tati, že bys měl dojem, že z Británie utíkám." Potom hovořil dále váhavě, avšak tvrdohlavě: Já se opravdu nedomnívám, že můžu být Anglii nějak zvlášť prospěšný, ale nesnesu pocit, že jsem tě zklamal - nebo že si to myslíš."

Bylo jasné, že si říká o útěchu. Roger ho však znal a věděl určitě, že by nechtěl slyšet nějaké řeči, které by třeba jen vzdáleně zněly libivě a frázovitě. Roger se v každém případě chtěl více dovědět o tom, co se mu honí hlavou.

"A co tvoje matka?" zeptal se tiše.

"Ta je jiná," odpověděl Martin.

"Jak jiná?"

"Vím, že ji to bude určitě bolet," odpověděl Martin, "ale zrovna tak by to bolelo každou matku, kdyby jí syn nadobro odešel z domova. Svým způsobem by ji to mohlo bolet méně, než kdybys se oženil. Ona -" Zarazil se a nevěděl jak dál, ale potom se skoro zachmuřeně rozhovořil: "Ona se projeví zaujatě a citově. Tebe - tebe se to jistě citově taky dotkne, ale ne stejným způsobem. Ty jsi celým svým srdcem takový opravdový Angličan, tati."

"To jsem," vydechl Roger.

"Sakra, to tedy jsi! Anglický způsob chování, anglická demokracie, anglická nedotknutelnost, čestnost - ty na všechny tyhle věci tolik věříš. Stále říkáš, že musíme vydržet a bojovat ze všech sil, že jsme již tolik ze své mravní úrovně ztratili, ale měli bychom se snažit ji znovu získat. To jistě znáš, vid'?"

Roger se zhluboka nadechl.

Ovšemže to znal. Věděl jak často ho zklamaly poměry v Anglii, chování lidí, stále stoupající počet spáchaných zločinů, který od té doby kdy se dal k policejnímu sboru se více než zdvojnásobil. Neuvědomil si však, že o těchto věcech důrazně hovořil tak často, až se takovou měrou projeví na jeho synovi. Pozoroval hoča, v jehož tváři se zračilo neklamně rozhodnutí a rychle si připomenul, že to není jeho, ale Martinův problém. On jako otec se teď musí starat jen o jedno: aby chlapci pomohl vrátit klid a jistotu.

Usmál se tedy a učinil nezvyklé gesto. Naklonil se přes stůl a stiskl synovi ruku.

"Mezi oběma válkami byly poměry velmi podobné," poznamenal. "Než jsem se seznámil s tvou matkou a nastoupil k policii, moc mě to táhlo za moře. Myslím, že bych si vybral Kanadu nebo Spojené státy." Znovu stiskl Martinovi ruku a hovořil dále: "V každé generaci se najdou lidé, které nějaké vnitřní nutkání žene k tomu, aby se vystěhovali. Je to jakýsi druh průkopnictví, který je zakořeněný u Britů, vlastně u většiny Evropanů. Řekl bych, že by tě mohla zastavit jen jedna věc."

Martin ztuhl.

"Jaká věc?"

"Jestli sám máš pocit, že utíkáš a opouštíš svou zemi. Jestli sis někdy připadal, že bys ten pocit měl asi všude a že by zmenšoval tvé vyhlídky na to, aby ses usadil, byl spokojený a aby se ti dobře dařilo. Máš někdy - třeba jen vzdáleně - takový pocit?"

Martin hleděl upřeně a chvíli mu trvalo, než odpověděl. Nakonec promluvil.

"Ne, otče, to nemám. Myslím, že tady nemám co nabídnout. Opravdu ne. Jestli něco cítím - sakra, zní to tak ošřepaně - tak cítím odpovědnost k lidem, ne k místům a ani ne k vlastním lidem. Prostě jen k lidem. A toho můžu dosáhnout všude, kde budu."

"O tom se nedá pochybovat," souhlasil Roger. "Odpověz mi na jednu otázku."

"Ano, jistě."

"Vyhání tě něco z domova? Od tvé matky a ode mne?"

"Panebože, to ne!" vyděsil se Martin. "Naprostě ne." Chvilí mlčel, než začal zase mluvit jiným tónem. "Mám neurčitý pocit, že jsem tě zklamal. Já tu prostě nemůžu zůstat a žít na tvůj účet. Zkrátka se musím osamostatnit. To vězí ve mně a nemá to co dělat s tebou, s matkou nebo s Fishem. Já jednoduše jet musím."

Roger odstrčil židli, obešel stůl a položil synovi ruku kolem ramen. Cítil sílu a pevnost jeho svalů, podobnou jako měl sám. Zůstal tak a hledal ta správná slova, aby vyjádřil své pocity. Ještě nikdy nebylo tak důležité, aby řekl přesně to pravé.

Konečně promluvil: "Až odejdeš, Scoope, budu tě postrádat. Budeš mi strašně chybět. Ale budu ti taky závidět a obdivovat tě, protože jsi měl tu odvalu, která mi v tvém věku chyběla."

Zarazil se.

Přemýšlel, jestli zvolil správný tón. Bylo to tak dobře?

Cítil, že se synova ramena trochu chvějí a uslyšel třaslavý povzdech a polknutí. Pak si uvědomil, že Martin pláče. Ne příliš, nikdy moc neplakal, ale teď ano. Opravdu mu tekly slzy. Roger stáhl ruku, šel k výlevce a přidal do konvice trochu vody. Otočený k synovi zády se zeptal: "Děláš si starosti, co tomu řekne matka?"

Martin popotáhl nosem. "Já - ano. Trápí mě to."

"Nemusiš se trápit."

Po chvilce se Martin zeptal skoro nevěřicně: "Cože?"

"Neboj se. Máš docela pravdu, že ji to bude bolet. Nebude se ale tomu bránit a rozhodně si nebude myslet, že ji zrazuješ. Ani ti nebude nic vyčítat. Určitým způsobem bude ráda. Jako rodiče nás nemůže těšit, že v Anglii nenašel své pevné místo a že jsi patrně vnitřně rozvrácený."

Martin vstal a otočil se. Tváře měl mokré od slz, oči doširoka rozevřené, plné nedůvěry smíšené s nadějí.

"Víš to - víš to jistě?"

"Uvidíme, až přijde domů," řekl Roger. "Bude tu každou chvíli. Kdybys raději chtěl, abych jí to řekl sám, udělám to."

"Ne," řekl Martin přidušeně. "Já ji to řeknu."

* * *

Roger nikdy nebyl na svou ženu hrdější, nikdy z ní neměl větší radost a nikdy ji více nemiloval, jako když se díval, jak jí Scoop bez dlouhých výkladů sděloval, co chce učinit. Stále ještě byli v kuchyni, kde na sporáku stála konvice s vodou na čaj a Roger připravoval pro Janet a Richarda pečivo, sýr a ovocný koláč, když se Richard vrátil z návštěvy u Lindy v jejím domě nedaleko v ulici. Vysoká a půvabná Janet s tmavými, tu a tam lehce prošeďivělými vlasy, se svěží pletí a šedozelenými očima, seděla ve starém vypoštářovaném křesle a Martin se opíral o roh kuchyňského stolu.

Skončil své sdělení slovy: "Prostě musím jít. Nerad ti působím bolest, ale musím pryč."

Janet se předklonila a uklidňujícím gestem vztáhla k němu obě ruce.

"Jistěže musíš," řekla. "Již dlouho vím, že jsi neklidný a nešťastný. A," přitáhla ho k sobě, "pokud jde o tu bolest, drahý chlapče, bolelo by mě víc, kdybys zůstal doma a byl zoufalý, protože by sis myslel, že to nesnesu."

"Mami!" vykřikl Martin. "Mami!"

Najednou jí byl na klíně, hlavu položenou na jejím rameni. Roger viděl, jak se jí v očích lesknou slzy, když ho konejšila. V následujícím okamžiku bylo slyšet, že se v domovních dveřích otáčí klíč a za pár vteřin pohvizdující Richard přicházel chodbou, až se nakonec objevil v kuchyni. Když zahlédl Scoopa s matkou, zvolal polohlasně: "Sakra!"

Potom se podíval na otce. Byl vysoký a snědý, dobře oblečený podle poslední módy a vypadal přesně tak čím byl - mladý muž, velmi úspěšný ve svém povolání. Byl vlastně jeden z nejslibnějších mladých lidí v řízení a ve výrobní sekci televize. Byl o rok mladší než Martin, ale když vyslal k Rogerovi skoro vyděšený tázavý pohled, vypadal na třináct.

Roger zvedl palec.

"Pojď a udělej čaj, Fishi, ano?" řekl. "Já si skočím do koupelny."

Když se Roger vrátil do kuchyně, opíral se Scoop o výlevku a pil čaj. Janet měla vedle sebe na stolku čaj s kouskem koláče. Richard se zabýval pečivem a sýrem a právě se ptal: "Chce ještě někdo jablečný koláč se šlehačkou, než to všechno sbaštím?"

Nikdo nechtěl.

O něco později Roger seděl v přízemí a pročetl své zprávy. Tu a tam změnil nějaké slovo nebo zdůraznil jinou myšlenku. V duchu viděl všechny lidi, kterých se to týkalo a přece se neubráníl, aby nemyslel nejvíce na svou rodinu. Nezáleželo na tom, co říkal nebo co sám sobě předstíral. Ta skutečnost, že Scoop odchází ho bolela. A když bolela jeho, jak to působilo na Janet?

Čekal, až uslyší, že se nahoře zavřely dveře. Zašla ke každému chlapci popřát dobrou noc, starý zvyk z doby jejich dětství, který se vždycky znovu projevoval v okamžicích citového napětí. Slyšel, jak jasně řekla: "Dobru noc, Scoope" a šel pak za ní nahoru. Byla již napolo svlečená, velmi bledá a v očích se jí leskly slzy.

"Tady jsi, drahoušku," řekl. "Byla jsi úžasná!"

Teprve teď se dala do pláče...

Trvalo dlouho, než přestala plakat a dostala se do postele, ale jakmile ulehla, uslyšel ji Roger zanedlouho pravidelně oddychovat a poznal, že usnula.

Cítil se velmi unavený, ale ještě přes hodinu ležel beze spánku. Jak minuty ubíhaly, Scoopova tvář v jeho mysli bledla a objevoval se obraz Rachel Warrenderové a Maria Rapelliho. Rád by věděl, jestli spí a jestli obvodní policie má Rapelliho stále pod dohledem.

Myslel na Maisie Dunsterovou s jejími zářivými vlasy a třešňově rudými rty, na Hamishe Campbella s kuchařskou

čepicí a bílým pláštěm a na Wilfreda Smithsona a jeho magnetofon se sluchátky. Bylo zvláštní, že vůbec nepomyslel na Coppella, ani na Benjaminu Artemeuse a jeho nabídku, kterou slíbil učinit.

6. SMRT

Druhý den ráno vzbudil Rogera telefon. Tápal po něm rukou a uvědomoval si, že je už bílý den, Janet leží vedle něho a že ten zvonek u postele je nepříjemně pronikavý. Zvedl sluchátko, málem ho upustil a nadělal tím ještě více hluku. Zamumlal "Čert aby to vzal!" a potom zavrčel: "Tady West."

"Tady Blackie Cole," řekl nějaký muž. "Blackie. Jsi vzhůru, Hezoune?"

Blackie! Rogerovou hlavou rychle prolétly podoby Rapelliho, Verdiho a dalších osob spojených s tím případem.

"Ano. Co se děje?"

"Verdi je mrtvý," oznámil Blackie a po této překvapivé zprávě se odmlčel.

Vlastně bylo dobře, že tak učinil, protože Roger potřeboval chvíli, aby se vzpamatoval. Verdi mrtvý po ráně kytarou. To měnilo obvinění proti Rapellimu na vraždu. Byli tu přece dva svědci ochotní odpřisáhnout, že mávl tou prapodivnou zbraní. Roger se namáhavě posadil a ucítil, že v mezeře mezi čelem postele a jeho křížem se ocítl polštář. Drahá Janet!

"A co dál?" zeptal se Colea.

"Svědék Wilfred Smithson zemřel dnes v noci při dopravní nehodě," prohlásil Blackie bez dlouhého okolkování. "Řidič z místa nehody neujel, ale byl pravděpodobně opilý." Znovu se odmlčel a potom skoro zbytečně dodal. "Tím se stává ten cukrář ještě důležitější."

Teď již nebylo nejmenší pochyby, že za tou Verdiho záležitostí vězí něco velmi významného. Včera tu byl ten úporný pokus o zamítnutí obvinění a teď tato tragédie. To vše dohromady se již nedalo považovat za náhodu.

Roger řekl chraptivě: "Toho Campbella teď musíme chránit jako oko v hlavě."

"Dal jsem hlídat jeho dům z přední i zadní strany," ujistil ho Blackie. "Myslel jsem, že bys měl o tom hned vědět."

"Nic lepšího jsi nemohl udělat," souhlasil Roger. Hodiny na nočním stolku ukazovaly něco po šesté. Janet se znovu zachumlala a zdálo se mu, že spíše spí než je vzhůru. Ještě něco?"

"Ne," řekl Blackie a neradostně se zasmál. "Tobě to nestačí?"

"Co ten řidič vozu?"

Jmenuje se Fogarty a zajistili jsme ho v North Kensingtonu. Ta nehoda se stala včera v noci, chvíli po jedenácté hodině ve Fulhamu na Fulham Broadway. Ten člověk co měl noční službu v North Ken si spojil Smithsona s tím tvým vystoupením u soudu a hned nám dal hlášku. Tak jsme na Fogartyho rychle vyrukovali. Howard zná všechny podrobnosti."

"Díky," řekl Roger. Alespoň jedna dobrá zpráva.

Položil telefon a vstal z postele. Janet se zavrtěla, ale nepromluvila, snad to byl její způsob, jak dát najevo, že se pokusí znovu usnout. Vlastně mohl být rád, že se dostane ven z domu dříve než Janet vstane a než začnou další debaty o Scoopovi a se Scoopem. Je jasné, že musí rychle vystartovat na nové místo vyšetřování. Po včerejší noci by Janet měla být v pořádku. Do jisté míry to bude pro ni lépe, když bude mít chvíli, aby si s hochy promluvila sama, jak bude chtít. Umyl se, oblékl a oholil a během dvaceti minut byl dole. Připravil si čaj a obložený chléb, nerad odcházel z domova s prázdným žaludkem.

Půl hodiny po telefonním hovoru projížděl opuštěnými ulicemi k North Kensingtonu, který byl vzdálený jen asi dvacet minut jízdy. Minul dva popelářské vozy tažené koňmi, několik červených poštovních dodávek a kár s mlékem a pár chlapců na kolech s novinami, až konečně zastavil před viktoriánskou budovou z červených cihel. Strážník stojící venku před vchodem pohlédl na něho nejprve s nelibostí, ale když poznal koho má před sebou, propadl téměř panice. Roger mu kývl na pozdrav a krácel po schodech nahoru. Seržant ve služebně pro dozorcí, napravo od hlavní místnosti, zíval nad nějakým hlášením. Zvedl hlavu, a když uviděl Rogera, postavil se do pozoru.

"Pane Weste!"

"Kdo tomu tady velí?" zeptal se Roger.

"Superintendent Howard, pane. Nahoře, první dveře vpravo," dodal, když se Roger otáčel k odchodu.

Roger bral dva schody najednou, ale Howard, tělnatý muž, kterému pomalu končila léta policejní služby, stál dříve než se Roger objevil již ve dveřích. Dokázal se rychle pohybovat a také mu to rychle myslelo. Když si potřásl rukama, řekl:

"Jsi tu kvůli tomu řidiči, kterého jsme zadrželi, že ano?"

"Ano," odpověděl Roger. "Pověděl vám něco?"

"Pokud vůbec něco řekne, tak si jen něco mumlá pro sebe. Říká, že toho člověka na přechodu pro chodce neviděl a pořád předstírá, že je podnapilý. My ale, Hezoune, máme lékařskou zprávu." Howard zřejmě pro zvýšení dojmu se odmlčel a Rogerovi nezbylo, než se povinně zeptat: "Co je v ní?"

"Neměl v krvi ani tolik alkoholu, aby se jím opilo malé kotě," řekl Howard. "Je naprosto střízlivý, a to, že má kocovinu, jenom hraje."

"Skutečně?" prohodil Roger. "Viš o něm něco?"

"Máme tohle," oznámil Howard a zavedl Rogera do místnosti. U jedné stěny na malém stolku, stranou od Howardova psacího stolu se stahovací roletou, ležela hromádka drobností, vybraných zřejmě z kapes toho člověka. Byl tam také jeho osobní záznam s otisky prstů a s celkovým popisem. Muž se jmenoval Patrick Fogarty, vysoký pět stop deset palců, modrooký, světlolvasý, stáří třicet sedm let... byla tam řada charakteristických znaků. Bydlel sám v obytné ložnici v jednom domě na New King Road ve Fulhamu a pracoval u jedné velké dodavatelské firmy jako řidič dodávky. Měl svůj vlastní malý vůz, Morris 1000, který v okamžiku nehody řídil.

"Prohledali jste ten jeho pokoj?"

"K sakru," protestoval Howard, "vždyť se jedná jenom o řízení vozu v opilosti, i když ten přejetý člověk byl jeden z tvých svědků."

"Jak ses to dověděl?" zeptal se Roger.

"Zmínil se o tom Blackie, když telefonoval," odpověděl Howard. "Chceš vidět Fogartyho?"

"Rád bych," řekl Roger.

Ten člověk však ležel natažený na posteli ve své cele a chrápal. Patrně takto vyspával již nějakou dobu. Strážník, který měl celu na starost, vypověděl, že od chvíle kdy usnul, nepřestal chrápat. Popis docela odpovídal, až na to že chyběl údaj, jak je Fogarty široký a tlustý. Tak mohutného muže Roger dlouho neviděl.

Vrátil se nahoru. V Howardově kanceláři na stolku u stěny ležely drobnosti z Fogartových kapes, mezi nimi nějaké klíče.

Roger se na klíče zamyšleně podíval a pak řekl: "Ty klíče bych si rád vzal, budeš potřebovat potvrzení."

Howard zaváhal, ale potom podal Rogerovi kus papíru. Roger se podepsal pod větu: "Převzal jsem Fogartyho klíče," poděkoval Howardovi a odjel do Yardu.

Tam měli v Informacích podrobnosti o Fogartym a poskytli další údaje o jeho minulosti, zaměstnání a přátelích. Roger odešel do své kanceláře a ověřil si v centrále, který smírčí soudce má službu. Smírčí nebo policejní soudce musel podepsat každý rozkaz k domovní prohlídce a takový rozkaz Roger potřeboval k prohlídce Fogartyho bytu. Když zjišťoval, kteří smírčí soudci jsou k dispozici, smutně si připomněl, že až do věřejšího setkání s Coppellem by ten byt prohledal a o příkaz k prohlídce by se staral až později.

Smírčí soudce, který bydlel nedaleko, byl vyrovnaný člověk, který nedal najevo žádnou rozmrzelost, že ho někdo ruší tak časné ráno a podepsal příkaz k prohlídce na stručné Rogerovo prohlášení, že jej nutně potřebuje.

Roger se musel znovu rozhodovat. Věděl, že by si měl na prohlídku bytu vzít ještě jednoho člověka, ale něco mu říkalo, aby šel sám. Již jednou jednal z vnitřního podnětu a stále ještě nevěděl, jaké to bude mít následky. Určitě to byl nerozum znovu riskovat. Přesto snad proto, že se chtěl sám před sebou ospravedlnit a něco si dokázat, snad také z toho důvodu, že byl ještě rozzlobený na Coppella a chtěl mu předat hotový případ jako na tácu, se rozhodl, že se tam rychle podívá na vlastní pěst. Kdyby to bylo nutné, mohl se tam znovu vrátit s dalším policistou.

Bylo něco málo po půl sedmé, když stoupal po schodech domu v New King's Road, pouhou míli od svého domova.

Dům stál na malé terase, byl docela dobře udržovaný a po straně u vchodu bylo sedm jmen se sedmi zvonky.

Fogarty bydlel ve třetím poschodí.

Když Roger došel ke dveřím jeho bytu, strčil jeden z klíčů do zámku a otočil jím. Klíč byl správný. Opatrně otevřel dveře. Ta opatrnost byla bezděčná, neměl přece žádný důvod k podezření, že je někdo v místnosti. Byla tam tma, jako by záclony byly zatažené. Světlo z chodby padlo na knihovnu s nějakými objemnými knihami v kožené vazbě a na židli, přes kterou bylo přehozené nějaké ženské prádlo - podprsenka, punčochy, podvazkový pás. Panebože! pomyslel si Roger, co se to s ním děje? Jak si jen mohl s takovou jistotou myslet, že tu nikdo jiný nebude? Kdyby ho nachytali při tom, že leze do pokoje, kde spí žena, měl by z toho pěknou polízanici. Proč si s sebou ještě někoho nevzal? Chvilku zůstal tiše stát, až rozpoznal něčí dýchání. Někdo tam spal. Při tom čekání si uvědomil, že cítí nějakou vyčpělou voňavku nebo pudr.

Obrátil se a přivřel dveře, ale úplně je nezavřel z obavy, aby toho spáče nevzbudil. Neměl vůbec na vybranou. Než začne s prohlídkou, musí pro někoho poslat. Možná by měl vůbec od prohlídky upustit.

Spíše vytušil než uslyšel nějaký pohyb, pootočil se a zahlédl tmavé lesklé vlasy nějakého muže, sehnutého za jeho zády. Potom mu nějaké ruce narazily do ramen a mrštily jím kupředu, až praštil čelem do dveří. Ty se rozlétly a Roger padl po hlavě do pokoje. Hlavou narazil na podlahu a skoro ztratil vědomí, ale uvědomoval si, že mu někdo svírá zápěstí. Zvedl nohy a odstrčil ho stranou. V následujícím okamžiku ucítil zuřivý kopanec do žeber, potom práskly dveře a světlo zhaslo. Zůstal tam sám potmě a lapal po dechu.

Těžce dýchal.

Napadaly ho různé myšlenky. Většinou vyplývaly z jeho obav.

Co ho probíhá přimělo k tomu, že sem přišel sám? Dovedl si představit ten posměch, kdyby se o téhle události dověděli novináři! Nejenže by ho to vyřídilo osobně, ale vážně by to postihlo i celý Yard. Jak se jen mohl něčeho takového odvážit? To by si nějaký zelenáč s tím poradil lip!

Zaslechl nějaké vrznutí.

Již nedýchal tak ztěžka, a když se soustředil, uvědomil si, že tu oddychuje ještě někdo jiný. Ovšem - ta žena. Žena, která nechala na židli část svého oděvu.

Vstává snad z postele?

Proč nevykřikla? Jistě by křičela, kdyby se vylekala.

To vypadalo skoro jako kdyby čekala - nesmysl!

Nad hlavou mu zazářilo světlo. Chystal se vstát a opřel se rukou o podlahu pokrytou kobercem, ale světlo ho tak oslnilo, že padl zase na břicho. Držel hlavu sehnutou, aby nenarazil bradou na zem. Pomalu zpod obočí otvíral oči.

"To jste vy!" vydechl.

V posteli seděla nějaká žena. Měla na sobě tenounkou noční košili s hlubokým výstřihem, který jen nepatrně skrýval její velká bílá ňadra. Byla to světlovláska. Rty byly ještě od včerejška výrazně nabarvené karmínově červenou rtěnkou, jak je viděl, když svědčila u policejního soudu.

Byla to totiž Maisie Dunsterová a mířila na něho malou pistolí, která pokud byla nabitá, mohla i zabít.

Seděla strnule s ústy staženými do kroužku. Pistole v její pravé ruce se nechvěla. Levou rukou se opírala o polštář za sebou. Její oči, ztěžklé od spánku, byly skoro stejně kulaté jako její rty.

Roger začal velmi pomalu vstávat. To ponížení nebylo příliš důležité, stejně jako bolest v boku. Zvedl napřed jedno koleno, potom druhé a jednou rukou se opíral o podlahu. Od širší strany postele byl vzdálený asi šest stop a hned za sebou měl dveře.

Maisie si olízla rty a pak řekla chraptivě: "Nepřibližujte se."

Začal vstávat.

"Posadte se na podlahu," poručila.

Kdyby poslechl, tak by byl nejenom bezmocný, ale ona by měla morální převahu, podobně jako když ho ohrožovala pistolí. Člověk někdy něco udělá téměř pudově a Roger se tak nyní zachoval.

Postavil se na nohy.

Nejasně si uvědomoval, že ho Maisie může zastřelit, ale něco mu říkalo, aby se toho odvážil. Když už stál, pocítil závrat a kolena mu poklesávala. Naklonil se k posteli a Maisie vyrazila ještě více s pistolí proti němu. Zakymácel se téměř bezvládně dozadu, narazil zadní částí kolen do předního okraje křesla a bezmocně se do něj sesunul. Bylo těžké a čalouněné a ačkoli se trochu zakývalo, nepřevrhlo se a on neupadl.

"Proboha!" vykřikla. "To jste vy!"

Roger polkl.

"Já jsem West," přisvědčil. "Superintendent West. Mám -" Zarazil se. Již chtěl dodat, že má rozkaz k domovní prohlídce, ale za těchto okolností by to znělo absurdně.

Maisie Dunsterová změnila polohu, posunula si polštář nahoru za záda a upravila si výstřih noční košile.

"Co tu k čertu děláte?" zeptala se prudce.

West váhal. Rozhodně neprojevovala nenávist ani nepřátelství a prostá pravda by byla stejné dobrou odpovědí jako cokoli jiného. Posunul se v křesle, aby ulevil bolesti v zádech a odpověděl: "Přišel jsem prohledat tenhle pokoj."

"Proč?"

"Bydlí tady -" Rychle se zarazil a pak se nuceně usmál. "Myslel jsem, že tu bydlí pan Patrick Fogarty."

"No," řekla, "on platí činži."

Roger se cítil mnohem klidněji, dokonce byl dívce vděčný, že toho nijak nevyužívá, když by bylo tak snadné dát mu pocíť, že je ještě větší hlupák než vypadá.

"A vy příležitostně přijímáte jeho pohostinství," poznamenal.

V očích jí žertovně zablýsklo, ale ironickou odpověď, jakou dostal, nečekal.

"Jen o těch nocích, kdy nejsem jedna ze čtyř v něčí posteli," řekla. "To bylo zvláštní jak jste uhodl, že jsme byli čtyři, pane Weste."

"Velmi zvláštní by bylo," řekl West suše, "kdybyste tu určitou noc byli opravdu čtyři."

Maisie se předklonila, pořád ještě s pistolí v ruce.

"Něco vám povím, pane Weste. Nemám důvod tvrdit, že jsem včera v noci s Mariem nebyla. Nebo předevířem nebo kdy to bylo. A jestli se mi zlíbí strávit noc s jedním přítelem a další s jiným a potom být volná pro všechny, tak když na to přijde, nemá to co dělat s vámi, ani s policejním sborem nebo s biskupem z Canterbury či s Bohem. Já jsem samostatná, rozumíte. Dělá se sebou co chci a jdu taky s kým chci." Potom se zarazila a zamračila se. "A co vůbec chcete u Fogartyho?"

"Včera v noci zabil nějakého člověka," řekl Roger.

To ji tak ohromilo, že ho napadlo pokusit se skočit dopředu a odzbrojit ji. Kdyby ho tak nebolela žebra, asi by to udělal. Stačilo však se pohnout a bolest vystřelila až k rameni a dolů ke kolenu.

"Vy zatracený lhář!" vybuchla. "Pat by neublížil ani -"

"Přejel člověka na přechodu pro chodce," vysvětloval Roger. "Z místa nehody neujel a je možné, že byl opilý." Tvář se jí začala vyjasňovat, jako by byla ochotná tuto možnost přijmout, ale Roger ji skoro okamžitě přiměl k dalšímu svraštění čela, když dodal: "Jeho obětí byl jeden ze dvou svědků proti Mariovi Rapellimu. Není to pozoruhodná náhoda?"

Účinek jeho slov byl tak velký, že se opřela zády o polštář a pistole jí málem vypadla z ruky. Nabyl jistoty, že může bez obav vstát a přejít k ní, ale když s tím začal a přenášel skoro celou váhu na levou nezraněnou nohu, ozvalo se silné zaklepání na dveře.

7. POHROMA?

Děvče se polekalo a znovu pomalu zvedlo pistoli. Roger pohlédl ke dveřím a srdce mu začalo bušit. Kdo byl ten návštěvník? Již takhle to bylo dost zlé, ale jestli ho tu uvidí ještě někdo jiný, budou na to dva svědci. Položil levou ruku na opěradlo křesla, aby se zvedl.

"Kdo je tam?" zavolala Maisie.

"Nikdo, koho byste znala," odpověděl nějaký muž. "Je West uvnitř?"

Zarazila se a potom se zeptala: "Kdo je to West?"

"Nehraj to na mě, Maisie. Je tam?" Sešpulila rty, ale neodpověděla. Dalo se skoro uhádnout, co se jí honí hlavou. Co bude větší legrace - přiznat, že tam ještě je, nebo předstírat, že odešel?

"Maisie," promluvil muž chraptivě, "buď na to doplatíš - nebo můžeš být bohatší o sto liber."

Přimhouřila oči a řekla: "To už jsou nějaké peníze."

"Správně, jsou to peníze. Peníze na ruku."

"Co mám udělat?" trvala na svém.

Nastala přestávka a z druhé strany dveří bylo slyšet šeptající hlasy. Tak venku byli při nejmenším dva lidé. Šeptání netrvalo dlouho a první muž zase promluvil, tentokrát naléhavě.

"Maisie, poslouchej. Chci udělat pár obrázků s tebou a s Hezounem, jak jste spolu v posteli. To je všechno. Nemusíš nic dělat, jen se svlékneš. Máš ho na mušce, ne? Máš přece pistoli."

"Mám pistoli a mířím s ní na něho," odpověděla Maisie.

"Tak je to v pohodě," zvolal ten muž. "Donuť ho, ať se svlékne a vleze si k tobě do postele. Pak půjdu dovnitř a udělám několik pěkných obrázků. A ty dostaneš rovnou sto liber." Po malé chvíli dodal: "Tady máš důkaz, Maisie. Podívej se pod dveře."

Maisin pohled se stočil ke dveřím.

Také Roger okamžitě pohlédl na dveře. Hned nato se ukázala bankovka, jako by čekala u podlahy, aby mohla proklouznout pode dveřmi. Na první pohled bylo vidět, že to je pětilibrovka, a když byla v místnosti celá, následovala za ní druhá.

Roger obrátil oči z peněz na Maisie, aby viděl, jak se tváří. Co bylo v tom sevření jejích úst a nepěkném pohledu očí - bylo to napětí - lakota? Když pohlédla na Rogera, opravdu si olízla rty. V nastalém tichu, přerušovaném jenom jejich dýcháním, bylo docela zřetelně slyšet, jak bankovky šustí.

Muž za dveřmi zavolal: "To je třicet liber, Maisie."

"Ukaž ještě další," řekla Maisie napjatě.

"Třicet jako důkaz stačí."

"Chci vidět šedesát."

"Ale -"

Jestli je nemáš, tak na to zapomeň. Dokud neuvidím těch šedesát liber, tak se odtud nikdo nehne, ani pan superintendent Roger West, prostě nikdo. Ukaž peníze."

Trvalo jen malou chvíli, než škvírou pode dveřmi připutovaly další peníze. Teď to byl celý svazek jednolibrových bankovek najednou. Maisie se podívala na Rogera. Pistoli stále držela v ruce a mířila s ní na jeho žaludek. Zdálo se mu, že umí s pistolí zacházet a že by neváhala ji použít.

"Tak jo, poldo," řekla. "Svlíkej se."

Muž venku vykřikl: "To je moje holka!"

"Svlíkej se, poldo." Maisie si s těmi slovy pohrávala, zřejmě se jí to líbilo. "Není to těžké. Znáš spoustu chlapů, kteří by po příležitosti dostat se se mnou do postele přímo skočili." Když se Roger ani nepohnul, ozvala se znovu ostře: "Dělej co ti říkám!"

Roger pomalu vstal. Měl pocit, že je nějakou postavou z filmu nebo z televizního seriálu. Bylo to neskutečné. Tak nezvyklou a přitom pro něho vražednou situaci ještě nezažil. Taková tedy byla Maisie Dunsterová. Podle toho jak zacházela s pistolí, byl stále přesvědčenější, že je zvyklá ji užívat a podle jejích sevřených rtů si byl skoro jistý, že když ji neposlechne, bude střílet. On však vůbec nemohl uposlechnout. Za žádných okolností si nemohl dovolit, aby ho vyfotografovali nahého v posteli s touhle ženou. To by se nikdy nedalo ničím vysvětlit. Zničilo by to jeho pověst. Coppell by ho musel postavit mimo službu a on by se v nejlepším případě musel vzdát funkce.

Poprvé si vzpomněl na schůzku u oběda s Benjaminem Artemusem a téměř se usmál.

"Přestaň se šklebit a hni sebou," nařídila a stiskla kohoutek.

Třesk výstřelu byl tak silný, že se Roger ulekl. Slyšel jak kulka pleskla za jeho zády o stěnu. Minula jeho tvář sotva o jeden palec. Po ráně nastalo na několik vteřin naprosté ticho, za kterého proběhla Rogerovi hlavou stovka myšlenek, ale ani jedna nebyla potěšující.

Nedalo se vůbec pochybovat, že Maisie to myslí vážně. Kdyby se začal svlékat, možná by polevila v pozornosti, ale nebylo to pravděpodobné. Její oči hleděly ostražitě.

Kdyby se nějakým zázrakem dostal z tohoto pokoje, zastavili by ho ti muži na chodbě.

"Hezoune," řekla a pistolí zamířila doprostřed jeho těla, "nebudu to říkat dvakrát. Svlíkej se!"

Rozepnul si sako, pomalu ho sundal a pověsil na opěradlo velkého křesla. Záměrně pomalu si rozepínal vestu a naložil s ní stejně. Uchopil uzel vázanky, a když ji rozvazoval, přiblížil se o jeden krok k posteli. V boku ho stále ještě bolelo, ale již ne tak silně. Nechal konce vázanky volně viset a potom poprvé promluvil.

"Jste blázen, že tohle děláte."

"Tak jsem blázen."

"To by nestálo ani za tisíc liber, natož za tu stovku."

"Měl byste se podívat do mé kabelky," řekla. "Tak pohyb!"

"Maisie!" volal muž zvenku. "Co kdybys otevřela dveře, abychom ti pomohli?"

"Otevře dveře, až bude hotov," odpověděla Maisie. "Nedůvěřuju vám o nic víc než jemu."

"Maisie," řekl Roger, "všichni policisté v Yardu vám budou v patách."

"A vám se všichni policisté v Yardu vysmějou," dobírala si ho Maisie. "Ty fotografie budou mít cenu zlata. Prodám svůj životní příběh novinám! Pospěšte si."

Skočil po ní z místa, kde stál.

Věděl, že Maisie má čas stisknout kohoutek a že na tu vzdálenost nemůže minout. Mohla ho zabít, těžce zranit, oslepit. Nebyl však čas o tom přemýšlet. Uslyšel štěknout výstřel a ucítil pálivou bolest na tváři. Začal se s ní prát, uchopil ji za pravé zápěstí a trhl jí stranou a pravou paží ji objal a přitiskl k sobě. Měla kromě prsou velmi pevné tělo, cítil jak se jí napínají svaly na ruku. Když se začala vzpouzet, uvědomil si, že pokud to rychle neukončí, mohlo by to s ním moc špatně dopadnout. Na okamžik zaváhal, má-li s ní zápasit jako s mužem, dokud neucítil, že mu kolenem tlačí na stehno. Kousek doprava a způsobí mu velkou bolest.

A tak ji sekl hranou pravé ruky dozadu do krku. Vlasy poněkud ztlumily sílu úderu, ale zůstala skoro bez sebe a zhroutil se mu pod rukama. Nechal ji padnout naznak. Nic nepředstírala, byla téměř bezvládná. Přitáhl ji k nohám postele a zabalil ji celou do prostěradla, že jí vyčnívala jen hlava, tvář a nohy.

Muž venku naléhavě volal: "Maisie!"

Roger udýchaně odpověděl fistulí a zavolal: "Už jdu!"

Sehnul se, zvedl pistoli a šel ke dveřím, které měly patentní zámek. Když se zabouchly, samy se zamkly a daly se zvenku otevřít jen klíčem. Pomalu tiskl kliku a pak trhnutím dveře otevřel. Viděl, že jeden muž mizí dole na schodech. Výstřelil mu nad hlavu a přinutil ho, aby se polekaně zastavil a obrátil se hubenou tváří k němu.

Ten druhý ještě běžel po schodech o patro níž. Roger vypálil a kulka udeřila na schod přímo před ním. Také se zastavil, uklouzl a málem upadl. Zachytil se zábradlí a to ho zachránilo. Neotočil se, ale Rogerovi připadal nějak známý.

"Zůstaňte tam," přikázal Roger. Vyrázil dolů a prodral se kolem malého muže, který se teď postrašeně krčil u stěny. Ten druhý se také tiskl ke stěně a zíral na Rogerovu pistoli.

V tom okamžiku ho Roger poznal. Byl to cukrář z Bethnal Green - Hamish Campbell!

Roger prošel s pistolí v ruce kolem něho. V té chvíli se dole na schodech otevřely jedny dveře a z nich vyšla pěkně oblečená a půvabná jamajská dívka. Když spatřila Rogera, překvapeně vzhlédla.

Roger se široce a konejšivě usmál a zeptal se jí: "Zavolala byste, prosím vás, policii? Vytočte 999, vyžádejte si policejní službu a požádejte je, aby sem okamžitě poslali vůz. Udejte ulici a číslo domu, ano?"

"Jistě," vydechla. "Samozřejmě zavolám." Spěchala k telefonnímu automatu na chodbě a rozhlížela se, když otvírala kabelku. Zachovala rozvahu a hlas se jí třásl jen zcela nepatrně.

Zatímco hovořila, Roger cítil, jak ho postupně zaplavují vlny ulehčení.

Za tři minuty přijel policejní vůz.

"Obviňuji tyto dva muže z vyhrožování a obecného ohrožení," řekl Roger policistům z hlídkového vozu. "Toho velkého dobře pohlídejte."

"Máme je odvézt na obvod?" zeptal se strážník.

"Ano," odpověděl Roger. "Potom sem pošlete vůz s policistkou. Nahoře je žena, kterou vezmeme s sebou - pro začátek stačí obvinění z vyhrožování. Neztrácejte čas, ano?"

"Ani vteřinu, pane," ujistil ho strážník.

Ve dvaceti minutách byla Maisie Dunsterová v policejním voze na cestě k obvodnímu velitelství a ti dva muži jeli před ní. Roger se k nim nepřipojil, ale šel do Yardu, kam dorazil asi v deset hodin. Šel přímo do své kanceláře, cestou zdravil na obě strany, ale jasně si uvědomoval, že jeho příchod budí více než obvyklou pozornost. Na stole měl několik zpráv, mezi nimi jednu, která zněla: Prosím, zavolejte velitele. Byl na ní poznamenaný čas předání devět hodin pět minut, tedy asi více než před hodinou. Ihned zvedl sluchátko a ohlásil se a sekretářka se ozvala se špetkou jízlivosti.

"Velitel na vás čeká. Má jít na poradu a už se velmi opozdil." Za malou chvíli Coppell zavrčel: "Přijďte ke mně - okamžitě."

Roger byl v několika minutách u vstupních dveří, pohlédl na sekretářku, která měla stisknuté rty a vedla ho ke spojovacím dveřím, které otevřela. Roger vešel a uviděl Coppella, jak pokládá telefonní sluchátko. Zlostně k Rogerovi zvedl oči.

"Kde sakra vězíte?"

Na okamžik Roger cítil, že se v něm probouzí známý vztek, ale nemohl při rozumné úvaze vinit Coppella za svou náladu nebo za vlastní hloupost. Napadlo ho jedno rčení a skoro dříve než si uvědomil, že se je chystá vyslovit, vyhrkl: Jsem v ještě větší bryndě."

To zarazilo i Coppella, který již otvíral ústa - a zase je zavřel a těžce spočinul na opěradle své židle.

"Cože jste?"

"Šel jsem prohledat byt řidiče toho vozu, kterým zabili našeho svědka Smithsona. A udělal jsem další chybu." Coppell byl stále ještě tak ohromený, že vynechal své obvyklé "jen dál" a Roger pokračoval: "Myslel jsem, že bude určitě prázdný. Místo toho tam byla jedna ženská a nějaký párek vykutálených ničemů jí nabídl sto liber, když mě dostane do postele - měla totiž pistoli." Roger se odmlčel a vytáhl pistoli z kapsy. "Tohle je ta pistole," řekl a položil ji před Coppella. "Málem mě zabila."

Coppell na něho nevěřícně zíral a Roger si uvědomil, že se dívá zejména na jeho pravou tvář. Téměř mechanicky si tam sáhl a nahnátl bolavé místo. Podíval se na prsty a viděl, že jsou od krve.

"Tak oni zašli až tak daleko," řekl Coppell a již se nevrátil a nevrčel. "Poznal byste je?"

"Všichni byli obviněni a jsou na obvodu," řekl Roger rázně.

"Kdo byl s vámi?" otázal se Coppell.

Roger si pomyslel: Teď to přijde. Dalo mu dost práce odpovědět: "Nikdo."

Coppell zafuněl: "Vy jste tam šel sám?"

"Ano, pane."

"No, nikdo by nemohl pochybovat o vaší odvaze, i když by se dalo diskutovat o vašem zdravém rozumu." Coppell se pokřiveně usmál, což značně ulomilo hrot jeho slovům. "Musím jít a podat hlášení komisari. Když to půjde dobře, tak

by vám tahle prácička mohla zachránit zadek." Trochu poplašeně se zeptal: "Nevyfotili vás, že ne?"

"Ne. A v posteli jsem taky nebyl," odsekl Roger.

Coppell se na to přidušeně zasmál. "Skoro je to škoda, že jste v ní nebyl," řekl skřípavě. "Pak byste byl skutečně playboyem celého Yardu, vidíte?" Vstal od stolu.

Roger odpověděl odhodlaně: "Ano, pane. Ta žena byla Maisie Dunsterová."

"Maisie -" Tohle Coppellovi zase úplně vzalo dech. "Myslíte tu svědkyni pro Rapelliho? Co prokazovala to postelové alibi?" Začal již trochu zadržávat.

"Ano," potvrdil Roger.

"A ona byla v bytě toho člověka, který přejel a zabil svědka proti Rapellimu. Panebože! Tyhle nitky musíme rozplést," prohlásil Coppell. "A co ten náš druhý svědek? Nesmíte dopustit, aby se mu něco stalo, rozumíte? Jinak vás to bude stát hlavu."

"Já jsem se o něho dobře postaral," řekl Roger důvěrně. "To je ten člověk, který chtěl, aby Maisie se mnou vlezla do postele a on by udělal pár obrázků. Co jste říkal o rozplétání nitek?"

Nevěřil, že by ještě někdy spatřil velitele tak ohromeného a naprosto oněmělého. Trvalo dlouho, než se Coppell začal vzpamatovávat, a když se mu to podařilo, otevřely se spojovací dveře a jeho sekretářka řekla vyčítavě: "Komisař právě zase volal. Žádal -" Zarazila se, šokovaná Coppellovým výrazem tváře.

Velitel kriminálního pátracího oddělení velmi pomalu vstal. Obešel stůl, ale ještě než došel ke dveřím se otočil a řekl nevrle: "Raději pojďte se mnou, Hezoune. Ať to má komisař přímo od pramene."

8. NESOUHLAS

Komisař londýnské policie sir Jacob Trevillion byl bývalý námořník, velký, jako venkovan působící muž, s chováním, které velmi často malíčko připomínalo seržanta na cvičišti. Vyvažoval to svým smyslem pro humor a podobal se psu, který štěká, ale moc nekouše. Dokázal přehlédnout mnohé chyby a omyly, pokud se přísně dodržovaly předpisy a směrnice. To vše se Rogerovi při vstupu do kanceláře mihlo hlavou a jen byl zvědavý, jestli ho sem Coppell nepřivedl jen proto, aby mu ukázal, "že je na čase dát Westovi lekci". S komisařem se ještě nikdy při nějakém jednání v Yardu přímo nesetkal, poznal ho pouze při oficiálních a společenských příležitostech a teď ho přepadla úzkost.

Před komisařem ležely noviny Globe ze včerejšího večera.

Tvářil se zamračeně. Krátce na ně pohlédl a potom noviny odložil stranou a začal se hrabat v nějakých papírech. Roger si povšiml, že mezi nimi je i několik, které sám poslal a také Coppellova hlášení o případu Rapelli.

Komisař je nechal stát tak dlouho, až to Rogera začalo dopalovat a pak ještě jednou zvedl oči.

"Ach, veliteli. Posadte se. Superintendente, myslím, že máte co vysvětlovat."

Roger řekl klidně: "O čem to má být, pane?"

"O vašem vážném pochybení, když jste včera u soudu učinil dotaz."

Roger mlčel.

"Tak co?" vyštěkl komisař.

"Já si skutečně nemyslím, že bych se dopustil nějakého pochybení, pane."

"Cože, vy si nemyslíte? Když tady -" a komisař položil pěst na Globe "- vás a celý Yard tak vážně obviňují?"

"Vím, že jsem si koledoval o nepřijemnost, pane, ale byla to zvláštní situace a vymkla se mi z rukou. Považoval jsem za podstatné prokázat, jakého je svědkyně charakteru a že jí neměli dovolit svědčit. Díky nějaké velmi obratné taktice jejího právního poradce jí dovolili dosvědčit, že v inkriminované době byla v posteli s mužem obžalovaným z vážného zločinu. Kdyby se to, jak jsem očekával, dostalo k soudnímu přelíčení, pak by se toto svědectví stalo součástí zápisu. Odvážil jsem se, pane, prokázáním jejího charakteru -"

"To stačí, superintendente."

"Pane."

"Jste ve službě dostatečně dlouho, abyste znal základní pravidla, že ano?" Jízlivost z těch slov přímo kapala.

"Ano, pane," řekl Roger velmi tiše. "U policejního sboru jsem dvacet šest let. A v nespočetných případech jsem dosáhl dobrých výsledků tím, že jsem riskoval. Potvrzení toho alibi by nám uškodilo a to mě donutilo tu svědkyni znevážit. Skutečnost, že mladší společník vysoce vážené advokátní kanceláře -"

"To stačí, Weste!" zařval komisař. "Předpisy jsou předpisy a Bůh je mi svědkem, že vás naučím je ctít!"

"Komisaři," přerušil ho Coppell na něho podivně mírným hlasem. "West našel tu svědkyni dnes ráno v posteli jiného muže. Byla to postel muže, který přejel a zabil jednoho svědka obžaloby v případě Rapelli."

Komisař zůstal zírat s pootevřenými ústy. Když si Coppell řekl svoje, zkřížil svoje tlusté nohy a zůstal mlčet. Roger cítil, jak ho zaplavuje neočekávaná vlna uznání a vděčnosti. Ale ještě nebyl z té kaše venku. Musí si dát obrovský pozor na to, co řekne a jak to řekne. Potíž byla v tom, že ačkoli věděl, že dává svůj krk v sázku a že komisařovo jednání není tak docela neoprávněné, sám byl plný vzteku a bude nesnadné, aby udržel jazyk za zuby. Zkoušel se uvolnit - očima, ústy, bradou a rameny, ale jeho úsilí nebylo příliš úspěšné.

Potom viděl, že se výraz komisařových očí změnil. Byl to ten pohled "A mám tě", který často vídal v očích vyšších důstojníků, když byl mladší. Obrnil se proti všemu co přijde.

"Vy jste našel to děvče v posteli jiného muže?"

"Ano, pane."

"Patrně v jeho ložnici."

"Ano, pane."

"Spala nebo byla vzhůru? Byl ten muž s ní?"

"Byla sama, pane."

"A kolik policistů jste měl s sebou?"

"Nikoho, pane."

"Ach." Komisař se zatvářil vítězoslavně. "To děvče bylo v posteli- úplně samo?"

"Ano, pane."

"Byl vůbec někdo s vámi?"

"Nebyl, pane," řekl Roger. "Dva muži, z toho jeden fotograf, byli venku na chodbě."

Komisař to pominul, jako když křížník na Atlantiku projede napříč vlnou.

"Byly ty dveře zamčené nebo odemčené?"

"Zamčené, pane."

"Rozumím, superintendente. Vy, policejní důstojník -" polkl. "Měl jste příkaz k prohlídce toho pokoje?"

"Ano, pane."

"Pustila vás ta mladá žena do pokoje dobrovolně?"

"Ne, pane," řekl Roger namáhavě. Ztrácel rozvahu, v ústech měl sucho a srdce v kalhotách. Komisař vedl toto vyšetřování, jako by předsedal válečnému soudu a nebylo podstatné, že tento způsob tvrdého výsledku byl téměř ojedinělý - že bylo přípustné vyzvat komisaře, aby rozhodl, jaký druh disciplinárního řízení se má zavést, ale taková osobní účast byla něco neslýchaného.

"Tak tedy," řekl komisař a hleděl přitom na Coppella. "Vám nestačilo předvádět veřejně své pochybné chování, vy jste sám a bez pozvání vstoupil do místnosti, kde byla mladá dáma. Veliteli, navrhuji postavit superintendenta Westa na neurčitou dobu mimo službu, dokud se řádně nevyšetří, jak vlastně tento případ vedl."

Roger zatnul zuby a neuhnul pohledu staršího muže, který se opět na něho obrátil. Coppell zadržel dech se zvláštním přidušeným zasvištěním. Roger čekal na propuštění a stále ještě neřekl ani slovo. Kdyby otevřel ústa, vychrlil by se z nich celý příval.

"Eh - pane," Coppell se skoro dusil.

"Ano, veliteli?"

"Na Westa - eh - vystřelili."

"Kdo - ta žena?"

"Ano, pane."

"Pokud vím, zákony této země opravňují vystřelit nebo jinak napadnout vetřelce ve vlastním domě?"

"Ano, pane, ale -"

"Nepromluvíme si o tom soukromě, veliteli?"

"Eh - pokud si přejete, pane. Já si ale myslím, že by nám zrovna neposloužilo v této kritické chvíli superintendenta Westa odvolat."

Roger byl úžasem bez sebe, stejně jako komisař, který očividně nemohl věřit svým uším. Obrátil se s otevřenými ústy ke Coppellovi, který vstal. Roger hleděl na Coppella a viděl, že na čele a na horním rtu se mu perli pot, ačkoli uvnitř nebylo žádné horko.

"Skutečně?" řekl komisař. "Počkejte venku, superintendente," dodal k Rogerovi.

Roger se zhluboka nadechl, rychle se otočil a šel ke dveřím. Na Coppella se nepodíval, ale vyšel ven a tiše za sebou zavřel dveře.

Nalézal se na chodbě v neznámé části nové budovy Yardu. Toto byl administrativní úsek, kam lidé z kriminálního pátracího oddělení přicházeli zřídka a dříve tu nikdy nebyl. Chodba byla široká, podlaha pokrytá kobercem a stěny obložené. Na chodbě byly židle a pohovky z hnědé kůže. Navlhl si rty a ze všeho si nejvíc přál, aby si mohl dát skleničku, ale v dohledu nebyla ani toaleta. Toporně šel na konec chodby, až uviděl dveře označené nápisem "Páni". Vešel dovnitř a našel tam papírové pohárky a fontánku na pití. Několikrát si vypláchl ústa chladnou vodou a pak se trochu napil a vrátil se na chodbu. Byl pryč asi tři minuty a dveře komisařovy kanceláře byly stále ještě zavřené. Začal se procházet sem a tam a znovu pociťoval nevolnost. Byl celý otupělý. Samozřejmě následek šoku, potlačeného vzteku a otrávenosti. Komisař se choval spíše jako ředitel věznice než jako policejní šéf.

No dobrá - co tedy vlastně udělal?

To bylo ovšem mimo diskusi. Tím, že šel do toho pokoje, otevřel si klíčem a sám tam vstoupil, pošlapal všechny předpisy. I v tom případě, že by byl pokoj prázdný a nenastaly by žádné těžkosti, stále by nebyl v právu a skutečně nemohl dávat komisaři vinu za to, že se tak vyjádřil.

Kolem šli dva muži a dívka a všichni tři na něho překvapeně hleděli. Lidé z kriminálního pátracího oddělení se tu často nevyskytovali. Kráčeli dále chodbou. Z komisařovy kanceláře nebylo nic slyšet. Začal uvažovat o tom, jak se Coppellovi vede. Coppell měl zřejmě před komisařem velký respekt, ale dal se do boje. Panebože! Co se to jen v Yardu stalo, že má ve svém čele člověka, který dokáže zastrašit obvodního velitele!

Dveře se bez varování otevřely a v nich stál ve tváři pobledlý Coppell. Olízl si rty a řekl: "Pojďte dovnitř."

Z jeho výrazu Roger nevyčetl, co se stalo. V Rogerovi se ozvalo naléhavé nutkání obrátit se a odejít. Raději všechno možné, než snášet takové urážlivé chování. Ale ne, ne, to je bláznovství. Musí se s tou situací vyrovnat... Proboha! V poledne má schůzku s Benjaminem Artemusem o možnosti získat novou práci. Ta myšlenka jím otřásla, jako by dostal kulku do těla. Když vcházel, muselo se to odrazit v jeho tváři a chování.

Komisař povstal. Byl to náznak ústupku?

Roger se zastavil několik kroků před ním a čekal.

"Superintendente," řekl komisař. "Dostalo se mi vysvětlení, že jste v probíhajícím vyšetřování učinil podstatný pokrok. Dále jsem si vědom toho, že k vašemu hrubému porušení předpisů došlo za okolností, které vás omlouvají. Za této situace se vaše odvolání odkládá. Chtěl bych však, abyste pochopil, že předpisy a směrnice se v policejním sboru

musejí dodržovat." Odmlčel se a potom vyštěkl: "Rozumíte?"
Roger pocítil vlnu úlevy, větší než jakou kdy poznal a odpověděl: "Dokonale, pane."
"Výborně," řekl komisař a kývnutím ho propustil.

* * *

"To byl ztracený očištec," zavrčel Coppel.
Roger těžce polkl.
"Děkuji vám za to, co jste udělal."
"Ten člověk je -" začal Coppel a hned se přerušil. "Nedá se říct, že jste si moc pomohl,"
"Vykročil jsem špatnou nohou," řekl Roger.
"Ano. Dávejte si na nohy lepší pozor."
"Na to se spolehněte," řekl Roger procítěně.
Chvilí kráčeli mlčky, až došli do budovy kriminálního pátracího oddělení, prošli známými místy a kolem známých tváří.
Potom Coppel stříl po Rogerovi postranním pohledem a řekl: "Ztracená smůla. Snažil jsem se -"
Byl před svou kanceláří, když se objevila jeho sekretářka s divokým výrazem v očích. Mluvila ke Coppelovi a zlostně hleděla na Rogera.
"Pane, spojili nám váš hovor s Vídní. Všude jsem se vás pokoušela najít."
"Nemusela jste hledat daleko," zabručel Coppel a kývl Westovi: "Nashledanou."
Vešel do své kanceláře a dveře se zavřely. Roger na chodbě na chvíli osaměl a to mu živě připomnělo čekání před komisařovým pokojem. No - nebyl odvolán a mohl na tom případu dále pracovat, ale - ach, k čertu se vším! Ty tlaky byly příliš silné.
Z toho, co se mu stalo, byl smutný a vystrašený. V případě, který vyšetřoval, nejen jako by proti němu působili nějací skřítkové, ale on si ty skřítky sám přiděloval. Kvůli Scoopovi neměl včera večer čas na to myslet a nezbyla mu na to chvílka ani dnes dopoledne. Pohlédl na hodinky a viděl, že je dvacet minut po dvanácté. Kdyby chtěl jít na ten oběd, musel by sebou hodit. Již teď má zpoždění nejméně deset minut. Otevřel dveře své kanceláře a vešel dovnitř. Ve spojovacích dveřích se okamžitě objevil Danizon.
Usmíval se a pro Rogera to byla ten den první normální a uklidňující podívaná.
"Jen jsem nakoukl, abych vám připomněl vaši polední schůzku," řekl. "Před deseti minutami volal nějaký pan Artemeus. Slíbil jsem, že mu zavolám do Savoy Grillu, kdybyste to nestihl."
"Zavolejte mu a řekněte, že se opozdím o dvacet minut," nařídil Roger.

* * *

Luxusní prostředí a okázalost Savoy Grillu znamenalo více než změnu, byl to balzám na duši a útěcha. Též na něho zapůsobilo, že když vešel, poznal ho vrátný, jeden nosič a rovněž vrchní číšník.
"Á - superintendent West - pan Artemeus už je tady." Vedl ho k rohovému stolu, kde bylo místo pro čtyři, ale seděl tam jen jeden člověk. Mohl to být pouze Artemeus. Byl to statný, pěkně upravený muž, který měl již patrně padesátku za sebou, s poněkud bledou pletí a s prošedivělými vlasy. Když se Roger objevil, vstal a podával mu ruku.
"Pane Weste, je milé, že jste přišel."
"Děkuji vám za pozvání," řekl Roger, stiskl pevně nabízenou ruku a zjistil, že Artemeusův stisk je také pevný, ale ne příliš upřímný. Vrchní číšník odtáhl stůl, aby si Roger mohl sednout a ještě jeden číšník stál opodál.
"Co si dáte?" zeptal se Artemeus.
"Prosím whisky se sodou."
"A mně přinese ještě jeden džin," nařídil Artemeus druhému číšníkovi. Když zůstali sami, nabídl cigarety a Roger si jednu skoro s ulehčením vzal. V těchto dnech málo kouřil, ale tohle mu snad trochu pomůže zmírnit napětí.
"Děkuji."
Artemeus řekl poněkud opatrně: Jestli mi dovolíte poznamenat, pane Weste, vypadáte poněkud unaveně?"
Roger se pousmál.
"Více než poněkud," řekl. "Měl jsem nepříjemně namáhavé dopoledne."
Jeden z těch - eh - problémů, se kterými se musíte vypořádávat je nepochybně náhlé pracovní zatížení ve dne i v noci," pravil Artemeus usmívaje se omluvně. "A jedna z výhod, které vám mohu nabídnout jsou pravidelné hodiny, skvělé pracovní podmínky a - ale snad raději počkáte až poobědváme a pak se dostaneme k jádru věci."
Číšník přišel s nápoji až zázračně rychle a položil je na stůl. Roger pozvedl svou sklenku.
"Na zdraví."
"Na zdraví."
"Ach, to je dobrota," řekl Roger a ještě jednou usrl. "Myslím, že jsem připraven vyslechnout, co mi chcete říct, pak popřemýšlím a můžeme to snad prohodit při obědě."
"Dobře, dobře!" souhlasil Artemeus. "A - dovolil jsem si objednat uzeného lososa a jehněčí hřbet - doufám, že souhlasíte. Pokud ne, pak samozřejmě je tu jídelní lístek -"
"Obojí mi vyhovuje," řekl Roger a znovu se napil.
"To je skvělé!" Artemeus byl jen poněkud příliš srdečný, příliš nadšený a příliš starostlivý, než aby se to Rogerovi zamlouvalo. "Tak tedy výborně, půjdu rovnou k věci. Pane Weste, jsem ředitelem v Allsafe, v druhé největší bezpečnostní agentuře v zemi. Máme na všech úsecích skvělé lidi a naše činnost je velmi rozsáhlá. V oblasti

průmyslové bezpečnosti je toho tolik, co stávající policejní sbor nezvládá." Odmíchl se, jako by chtěl dát Rogerovi příležitost, aby se k tomu vyjádřil, ale Roger prostě jen nezávazně přikývl. "Potřebujeme vedoucího pracovníka, který by nahradil jiného, co zanedlouho odejde do důchodu. Potřebujeme zkušeného a velmi úspěšného detektiva ze Scotland Yardu. S takovým člověkem na vedoucím místě bychom učinili velký dojem nejen na naše současné zákazníky, ale taky bychom získali mnoho nových. Chceme člověka jako jste vy. Nevíme o žádném známějším policistovi, kterému se dostává takového veřejného zájmu a smím-li říci, i uznání. Samozřejmě že bychom vám poskytli plat plně odpovídající vaší pověsti a vašemu postavení -"

Artemeus se nadlouho odmlčel a jeho pohled byl značně soustředěný, až pátravý. Potom pokračoval velmi rozvážně: "Plat by byl dvacet tisíc liber ročně - to jest asi čtyřnásobek vašeho současného příjmu. A pokud toto samo o sobě není dostatečně povzbuzující, potom možná vyhlídka na neomezené výdaje a na šest týdnů dovolené ročně, včetně tohoto roku, pokud byste mohl u nás tak rychle nastoupit, by učinila nabídku přitažlivější."

Usadil se pohodlně a upil trochu ze svého džinu. Roger reagoval na to co řekl velmi nedůvěřivě.

9. OTÁZKY

Roger si uvědomoval šum hovoru kolem sebe, chřestění nádobí a vzdálenou hudbu. Působná tmavovláska v klobouku se širokým okrajem, sedící u vedlejšího stolu, se očividně více zajímala o něho než o svého společníka. Přišel číšník s tázavým pohledem a Artemeus se zeptal: "Ještě jednu skotskou, pane Weste?"

"Eh - ne, děkuji."

"Tak si dáme víno," prohlásil Artemeus. "A řekněte m'sieu Henrimu, že začneme s obědem."

"Jistě, pane."

Když číšník odešel a obratně se proplétal mezi stoly, Artemeus se se slabým úsměvem otočil zase k Rogerovi a dopil svůj džin. Také Roger vyprázdnil svoji sklenku. Byl skoro přesvědčený, že ta žena se širokým kloboukem se pokouší s ním flirtovat. Určitě se snažila upoutat a udržet jeho pozornost. Tak trochu byl rád, že tam je. Mohl občas na ni pohlédnout a skryt svůj úžas nad obrovitostí té nabídky.

Artemeus zřejmě čekal, co na to řekne.

"Je to spousta peněz," poznamenal Roger konečně.

"V obchodních kruzích je ta částka přiměřená, ale je velmi podstatná ve srovnání s platy státních a veřejných zaměstnanců," odpověděl Artemeus. "Vždycky jsem byl toho názoru, že starší státní zaměstnanci, obzvláště policisté, mají skandálně nízké platy." Roger se k tomu nijak nevyjádřil. "Soukromé bezpečnostní agentury jsou na tom lépe, samozřejmě především na úrovni vyšších funkcí."

Jinak byste je nepřiměli, aby opustili londýnskou a oblastní policii," poznamenal Roger suše. "Jak se přizpůsobili lidé z bývalých kolonií?"

"Celkem velmi dobře," řekl Artemeus.

Při jeho slovech se objevil číšník ve smokinku s černým motýlkem, doprovázený mladíkem v zástěře a přinášel mísu se skotským uzeným lososem a tenké krajíčky tmavého chleba s máslem. Roger počkal, až byli oba obslouženi a potom se zeptal: "Co vás přivádí na myšlenku, že hodnota veřejného zájmu o moji osobu je tak vysoká?"

"Prostě pozorovací schopnost," odpověděl Artemeus přívětivě.

"Nedostáváte se tím do svízelné situace?" zeptal se Roger.

"Jak to myslíte?"

"Mohl bych přece žádat víc."

Artemeus sešpulil ústa.

"O kolik víc?"

"Ještě jsem o tom nezačal přemýšlet," odpověděl Roger. "Ta vaše nabídka by snad byla dostatečně vysoká, kdybych zamýšlel odejít z Yardu."

"A zamýšlíte?" zeptal se Artemeus dost ostře.

"To vážně nedokážu říct," odpověděl Roger pomalu, "ale po pravdě řečeno, někdy mě už ten Yard unavuje." Pokrčil rameny. "Těch hodin a skutečnost, že člověk musí být stále v pohotovosti na zavolání -"

"Skutečnost, že vaše žena je nešťastná z těch zklamání, kdy místo abyste si s ní někam vyšel, zavolají vás k nějakému případu," mumlal Artemeus. "Weste, nechci vás přesvědčovat a neočekávám v tuto chvíli okamžitou odpověď. Mohu nechat nabídku otevřenou dva měsíce, možná i o něco déle, do konce července. Jestli ji do té doby nepřijmete, budu se muset poohlédnout po někom jiném."

Přestal hovořit, protože přinesli na velké měděné míse krásně do hnědá opečený jehněčí hřbet a začali ho vedle jejich stolu porcovat. Jako přílohu dostali zelený hrášek smíchaný s malými cibulkami, nové brambory a mátovou omáčku s rybízovým rosolem. Když je obsloužili, pokračoval, jako by nebyli přerušeni.

"Mezitím rád odpovím na jakoukoli otázku, teď i později."

"Děkuji vám," řekl Roger. "Za prvé - je ta nabídka důvěrná?"

"Absolutně. O tom vím jen já a mí nejbližší spolupracovníci. Všechny rozhovory se vedly osobně a nikdo z osazenstva se toho nezúčastnil."

"Děkuji. Kde by se nacházelo pracoviště?"

"Vy byste byl většinu času v Londýně a vaše kancelář s vašimi spolupracovníky by se nacházela v centru. Máme pět venkovských či oblastních úřadoven a vy byste pravděpodobně musel každý měsíc dvě tři z nich navštívit."

"O jakou práci se jedná?"

"Bezpečnost v průmyslových a obchodních objektech, jako je střežení budov - zvláště bank, doprava peněžních obnosů pro výplaty do továren a úřadů, vyšetřování průmyslové sabotáže všeho druhu. Pro vás by to byla procházka růžovým sadem, Weste."

"Možná," řekl Roger suše. "Jaký bych měl personál?"

"Potřeboval byste nejméně dvě sekretářky, dva úředníky a několik dalších administrativních sil."

"To je asi třikrát tolik, co mám teď," poznamenal Roger smutně.

"Přesně tak. Vaše práce by spočívala v celostátní organizaci bezpečnostní služby, místo abyste polovinu svého času trávil zpracováváním zpráv, diskusemi s podřízenými a poklonkováním veli -" Artemeus se zarazil a pohlédl lišácky na Rogera. "Omlouvám se," dodal uštěpačně. "Skoro jsem zapomněl. Vy nejste zrovna ten typ, který by někomu poklonkoval, že?"

Roger řekl vyhybavě: "Mám své představené."

"Ano, je to tak. No dobře." Artemeus dal znamení číšníkovi a ukázal na jehněčí hřbet, ukrytý teď pod velkou pokličkou.

"Myslím, že si dám ještě dva plátky," pravil, "ostatní dejte panu Westovi." Když krájení masa a obsluhování skončilo a číšník se stolkem odjel, dal se znovu do řeči: "Máte ještě nějaké otázky?"

"Nic naléhavého," odpověděl Roger.

"Dobrá! Zatím jste nepřišel s ničím, na co bych se nepřipravil." Artemeus se dal zase do jídla a potom řekl bez nějaké souvislosti: "Váš bezpochyby vážený šéf sem často chodíval, dříve než se stal vašim představeným. Dělá tu práci, jakou měl dělat?"

Roger se opatrně zeptal: "Kterého šéfa konkrétně myslíte?"

"No přece komisaře, sira Jacoba Trevilliona."

"Nevím nic o tom, že by byl pověřen nějakou zvláštní prací," odvětil Roger. "Nepohybuji se v tak vysokých kruzích."

"Ach," Artemeus vypadal překvapeně, ale Roger pochyboval, že ho to skutečně překvapilo. "No, říkalo se, že kázeň v Yardu povoluje a potřebuje upevnit. Trevillion byl u námořnictva puntičkář - prevít na kázeň. On -"

"Víte, o něm bych se nerad bavit," přerušil ho Roger.

"Ach, omlouvám se. Neměl jsem v úmyslu -" Artemeus jakoby v rozpacích nedokončil větu, ale po několika minutách začal nové téma, doprovázeje ho omluvným úsměvem. "Nepředpokládám, že byste chtěl také hovořit o případu, na kterém pracujete. Je dosti neobvyklý, vidíte?"

"Myslíte smrt toho Verdiho."

"A taky tu prsatou blondýnu, kterou jste při soudním přeličení tak pěkně usadil," dodal Artemeus. Já se ovšem ani tak nezajímám o tu oběť, útočnicka a svědkyni, jako spíše o Rachel Warrenderovou. Víte, o tu obhájkyňi Rapelliho, která se dostavila na poslední chvíli." Podíval se ostře na Rogera, který přikývl. Potom pokračoval: "Je to pozoruhodná mladá žena z významné rodiny. Víte něco o advokátní kanceláři Warrender, Clansel a Warrender?"

"Moc toho nevím," řekl Roger stále obezřetně, ale jeho zájem se začal rychle zvyšovat. Ta otázka mu zabušila v hlavě jako kladivo. Bylo snad toto tím pravým důvodem, kvůli kterému ho Artemeus vlastně pozval nebo byla zmínka o té dívce prostě náhodná? Přemýšlel o načasování nabídky a o bezelstnosti Artemeusovy otázky ohledně komisaře se dalo také pochybovat. Teď tu měl "náhodu" číslo dvě.

Jsou to právníci, kteří se většinou zabývají pojištěním a bankovními záležitostmi," řekl Artemeus. "V každé rodině už čtvrtou generaci. Starší společník, sir Ian Warrender, patrně ví o mezinárodních pojistkách a o zákonech v bankovníctví víc než kdo jiný na světě. Titul rytíře dostal za služby v souvislosti se zámořskými aktivitami Bank of England. Clansel byl plavec, který přeplaval kanál oběma směry a je velký příznivec Boyslandu." Boysland, připomněl si West, byl velký klub pro mládež, či spíše skupina klubů, které působily většinou v londýnském East Endu. "Sir Roland Warrender, bratr sira Iana, který byl také povýšen do rytířského stavu za práci v bankovníctví -" Artemeus se s úsměvem odmlčel a pak se otázel: "Už vám svítá?"

"Sir Roland Warrender, člen parlamentu, který je takový pravičák, že se konzervativní strana k němu od loňského roku

nehlásí?" zeptal se Roger.

"Ano. Je otcem Rachel."

"Chápu."

"Ona je mladší společník. Je starší než se zdá být," dal se znovu do řeči Artemeus. "Už se blíží třicítce. Zprvu mě překvapilo, že jí svěřili obhajobu Rapelliho, ale čím víc o tom přemýšlím, tím se mi to zdá rozumnější. Ona nedodrží linii rodinné politické orientace. Má příliš levicové názory. Je velkým bojovníkem proti válce ve Vietnamu, proti kolonialismu všeho druhu, proti nukleárním zbraním, proti -" S úsměvem se odmlčel. Jako ostatní v rodině se věnuje dobročinnosti, vyhledává pronásledované lidi - ale někdy si trochu plete, kdo je ten pronásledovaný," dodal suše.

"Jak se projevovala u soudu?"

"Řekl bych, že velmi dobře."

"Je to chytrá - myslím, opravdu chytrá dívka," prohlásil Artemeus. "Už teď ji vidím jako člena parlamentu, jak bojuje o volební právo pro kojence!" Kývl na číšníka. "Nedáme si zákusek, pane Weste? Dělají tu velmi dobré čokoládové dorty nebo jejich ovocné poháry se šlehačkou jsou taky výborné."

"Snad by sýr -"

"Já jsem pro dort," rozhodl Artemeus. "A kávu? A co třeba brandy nebo likér?"

"Musím odpoledne ještě pracovat," protestoval Roger s úsměvem.

"Počkejte, až budete pracovat u nás," řekl Artemeus čtverácky. "To vám pak oběd při obchodním jednání zabere tři hodiny, potom si na hodinku zdřímnete a nakonec půjdete domů!"

* * *

V čem je ten háček? lámal si Roger hlavu. Nějaký tu musí být. Nebylo možné, aby zvažoval tu nabídku v podobě, v jaké mu ji předkládali.

* * *

Když Roger vyšel z hotelu do jasného slunečního světla jednoho z nejteplejších letních dnů, uviděl skoro prázdný autobus číslo 11, který by ho vyložil minutu cesty od Broadwaye a nové budovy Yardu. Potřeboval se na chvilku zamyslet a vzpamatovat se z nadmíry jídla. Spěšně si koupil výtisk posledního Globe, nastoupil do autobusu, vyběhl po schodech a se skloněnou hlavou, aby nevrátil do střechy, doklopýtal k prázdné lavici v přední části vozu. Několik málo minut jen seděl a díval se z okna na panoráma nejprve Strandu a potom trafalgarského náměstí, které se před ním otevřelo, následované vysokými a graciézními budovami Whitehallu.

Nakonec rozevřel noviny.

Smrt svědka ze soudního přelíčení, křičel první titulek. A pod ním Další svědek zatčen.

Bylo tam celkem přesné vyličení smrti Wilfreda Smithsona a dále popis zatčení Maisie Dunsterové, nějaká zmínka o Westovi, ale žádné jízlivosti nebo narážky, jenom se tam psalo mírně kritickým tónem o "nedbalosti" Yardu, že připustil, aby někdo přejel svědka. Roger složil noviny a strčil si je pod paži, ale to již autobus projížděl úzkým koncem ulice, který vedl ke staré budově Scotland Yardu. Hodně se mu stýskalo po té stavbě z červených cihel, ve které strávil většinu svého pracovního života, avšak když dorazil k novému ústředí, neubráníl se příznivému ohodnocení lehkosti a vzdušnosti jeho konstrukce.

Vešel dovnitř přesně o půl čtvrté.

Když kráčet střízlivou, skoro jako nemocniční chodbou ke své kanceláři, měl zvláštní pocit - byly to jakési obavy z potíží, ze stížností a z obviňování. Všechno však vypadalo normálně, i ten vzkaz od Danizona na stole.

"Jsem v dokumentačním oddělení - vrátím se do 15.45 hodin."

Určitě tu do té doby bude.

Roger se posadil za stůl a podíval se na fascikly před sebou, každý plný kopií jeho hlášení, příspěvků od policistů z obvodu, od detektivů, uniformovaných strážníků, policistek, od pohotovostního oddílu, z oddělení otisků prstů, dokumentace, fotografií, informací, z patologie, od lékařů, koronerů a policejních soudů. Tady ležely, představující celý běžný postup vyšetřovací činnosti. V jednom z nich byly podklady z vyšetřování smrti Ricarda Verdiho. Než se ten případ uzavře, bude tento fascikl několik palců silný, o několika stech stránkách a o dvou, třech, čtyřech svazcích. Podobný bude i spis o Rapellim, stejně jako o Fogartym, o Smithsonovi a Campbellovi.

Svým způsobem bylo každé slovo potřebné, ale Westa občas i pouhá myšlenka a pohled na ně naplňoval odporem. Zcela znenadání si plně uvědomil význam Artemeusovy nabídky. Mohl se oprostít od vši té tíživé a nevyhnutelné rutiny. Mohl by utrácet čtyřikrát více peněz, měl by pravidelnou pracovní dobu a zaručenou dovolenou. Mohl by začít úplně nový život a žít ve zcela novém světě. Na chvilku se pohodlně usadil a vyhříval se na tom zaslíbeném slunci. Potom se prudce vztyčil. Maisie a Fogarty měli už dost času na přemýšlení. Byl nejvyšší čas, aby je znovu vyslechl. Ani jeden neučinil ještě výpověď.

Přečetl si seznam věcí, které byly v jejich kapsách a v kabelce Maisie, plně se informoval a potom zatelefonoval na policejní stanici ve Fulhamu.

"Za chvíli jsem u vás," sdělil inspektorovi ve službě.

"Čím dřív, tím líp," řekl ten člověk. "Ta Dunsterová je pěkná semetrika. A co se týče nadávek, celá stanice je jich plná!"

Roger se nuceně zasmál, ale cestou za Maisie byl velmi zamyšlený.

10. VCELE

Bylo zvláštní, že ta žena vypadala na pozadí světlešedých stěn cely půvabněji. Když strážník pověřený dohledem na vězně otevřel zamřížované dveře, vstala z úzkého lůžka, kde seděla a četla. Knížku odhodila stranou. Měla na sobě volnou lněnou blůzku košilového střihu, nebyla tolik nalíčená a vlasy byly upravené na hladký účes. Roger vstoupil dovnitř, policista zůstal stát venku a dveře se zase zavřely.

"Tak co, Maisie," řekl Roger, "doufám, že mi dnes toho povíte o trochu víc."

Promluvila nevzrušeně a její slova se tak zdála být vzteklejší než ve skutečnosti byla.

"Ty všivěj parchante, proč si myslíš, že budu někdy mluvit s poldou?"

Roger si ji zblízka prohlížel, ale hned nepromluvil.

"Ztratil jsi řeč?" řekla posměšně. Zvedla obě ruce s dlouhými, drápům podobnými nehty a učinila pohyb, jako by ho chtěla škrábnout do tváře. "Tady je vidět, jak jsi zbabělej. Ty mizero, ty jsi skoro vyletěl z kůže. Tak mi teda pověz! Proč si myslíš, že budu někdy mluvit s poldou?"

Roger klidně odpověděl: "Pro dvě věci, Maisie."

"Kdo ti dovolil říkat mi Maisie?" zeptala se.

"Pro dvě věci," opakoval Roger klidně a nevšímal si její druhé otázky. "Za prvé, jestliže teď řeknete pravdu, nebudeme vás muset zadržovat pro obvinění z křivé přísahy. Jak to vypadá, mohlo by to trvat několik měsíců. Za druhé, pokud teď povíte pravdu, mohli bychom něco udělat s obviněním, že jste úmyslně bránila policistovi v konání povinnosti."

"Tím byste byl z toho venku," šklebila se Maisie. "A věřte mi, že jste v tom až po krk. Hezoun West se pokouší znásilnit nevinnou dívku - vidíte už ty titulky?"

Roger se zasmál.

"Jenom tu nikde nevidím tu nevinnou dívku!"

"Cože, vy -" začala, ale potom se stáhla, změnila výraz ve tváři a zdráhavě se zasmála. "Víte, kdybyste nebyl polda, docela byste se mi líbil."

"No ne," řekl Roger rychle. "Tak to se mezi námi vyvine takový zvláštní vztah. I mně byste se docela líbila, kdybych věděl, že budete mluvit pravdu, protože si myslíte, že je to tak správné."

Znovu se začala posměšně šklebit.

"To byste mě rozesmál!"

"Maisie," řekl Roger, "můžete ušetřit mně a policii spoustu starostí. Ty starosti můžete ušetřit i jiným svědkům a zároveň i sobě. Jen mi prostě řekněte, kdo vás podplatil, abyste u soudu ve svědecké lavici lhala."

Zatajila dech.

"Já jsem nelhala!"

"Ovšemže jste lhala," trval na svém Roger. "A vaši přátelé, jestli se dostanou na místo pro svědky, budou lhát taky, ale my na to nakonec přijdeme." Popošel o kousek dál a její zrak se stácel za ním a setrval na jeho postavě. "Rapelli s vámi během těch hodin, které jste udala, nebyl. A jestli si vy nebo někdo jiný, včetně vašeho přítele Fogartyho, myslíte, že zabitím policejního svědka můžete zabránit tomu, aby pravda vyšla najevo, tak se mýlíte."

Maisie přimhouřila oči.

"Nikdo nikoho nezabil," odsekla.

"Rapelli zabil Verdiho."

"To jsou kecy!"

"A Fogarty zabil jednoho z těch, kteří viděli, co se v Doon Clubu stalo," dodal Roger velmi rozvážně.

"Fogarty by nezabil -"

"Přešel člověka na přechodu pro chodce, to jsem vám už říkal."

"Ach," pronesla, jako by se jí ulevilo. "Byl opilý."

"V jeho krvi nebyl žádný alkohol."

"Ve Fogartyho krvi žádný alkohol? To je k smíchu!" Ale přes to, co Maisie řekla, začala vypadat ustaraně. "Chytili jste ho včera v noci?"

"Ano."

"Tak proto se nevrátil," řekla s povzdechem. Potom se slabě usmála a dodala: "Tak jsem si poslechla, co jste mi chtěl říct a nestojí to ani za zlamanou grešlí."

"Maisie," řekl Roger tiše, "věděla Rachel Warrenderová, že vás podplatili, abyste řekla, že Rapelli byl předminulou noc s vámi?"

Poprvé se mu podařilo proniknout její obranou. Stála přímo proti němu stále s přimhouřenýma očima a se sevřenýma rukama na prsou. Slyšel jak zhluboka dýchá, cítil, jak bojuje sama se sebou a byl zvědav, jestli bude mluvit. Potom sešpulila rty a to již věděl, že přinejmenším pro tentokrát neuspěl. "Ty mizernej poldo," odpověděla, "Rachel Warrenderová nevěděla o ničem, co nebylo jasné jako facka. Vůbec nemohla vědět to, co není pravda."

Otočila se, hodila sebou na postel a ukázala přitom skoro celou nohu. Zvedla knížku. S překvapením, které proniklo i jeho zklamáním, zahlédl, že to je Huxleyho Konec civilizace.

* * *

Fogarty, kterého přivezli na tuto policejní stanici, přísahal, že co se týká nehody z předešlé noci, si na nic nevzpomíná. Hamish Campbell prostě odmítl odpovídat na otázky. Odmítl dokonce připustit, že úmyslně odlákal policistu, který ho hlídal, než se zpronevěřil svému úkolu jako policejní svědek.

Menší muž, který byl s Campbellem venku před Fogartyho bytem, se jmenoval Pearson, Walter Pearson, nezávislý fotograf.

"Campbell mi pověděl, že bych mohl udělat pikantní obrázek," řekl. "Tak jsem si vzal s sebou fotoaparát. To je všechno co vím, pane Weste. Přisahám, že to je všechno. S tím co se stalo jsem neměl nic společného, přísahám, že ne."
Roger si pomyslel, že patrně mluví pravdu, ale řekl: "Uvidíme, co na to poví policejní soudce."
"Propánaboha, nedávejte mě k soudu," zvolal Pearson. "Jestli to uděláte, manželka mi vytlučte duši z těla."
Rogerovi ho bylo skoro líto.

Ukončil návštěvu zatčených a šel nahoru. Potom zamířil přímo k Yardu a do své kanceláře. Dumal o všem, co bylo řečeno a obzvláště o překvapivé reakci Maisie na otázku o Rachel Warrenderové. Fogartyho zatím neobvinili a možná by bylo rozumné nechat ho běžet a dát ho sledovat.

Když došel do kanceláře, čekalo ho tam několik hlášení. Pearson byl tím, za koho se prohlašoval a jeho manželka dvakrát telefonovala a žádala, aby ho propustili. West dal tuto zprávu z informačního oddělení stranou a dal se do čtení dalších. Překvapilo ho, že Hamish Campbell bydlí ve stejném domě jako Fogarty.

To se podívejme.

"Jsem opravdu zvědav, kdo tam všechno ještě bydlí," přemítal Roger nahlas. Poslal pro Danizona a řekl mu, aby prověřil všechny nájemníky. Když zatelefonoval do Fulhamu, aby obvinili Fogartyho, že řídil vůz s úmyslem způsobit těžké ublížení na těle a Pearsona z úmyslu spáchat trestný čin, posadil se, aby se rozhodl co dál. U všech tří vězňů byla pozoruhodná jedna skutečnost - ani jeden nepožádal o setkání s právníkem. Proč? Domnívali se snad, že je bude zastupovat a opečovávat - například Rachel Warrenderová? Bylo již po šesté hodině a Roger si na okamžik vzpomněl na Janet a na Scoopa. Potom zvedl telefon.

"Dejte mi slečnu Rachel Warrenderovou z advokátní kanceláře Warrender, Clansel a Warrender - v Lincoln's Inn," dodal.

"Ano, pane," řekla spojovatelka.

Roger přemítal, jestli tu dívku zastihne. Dívku? Jak byla stará? - třiaadvacet nebo čtyřiaadvacet, odhadoval, ale Artemeus byl přesvědčen, že je starší. Dokázal si živě vyvolat její tvář, ty ostré rysy, vyklenuté rty a pánovité hnědé oči. Čekal na spojení a soustřeďoval své myšlenky na ni, na výbuch Maisie a také na Benjaminu Artemeuse. Najednou zazvonil na Danizona, který okamžitě vešel. Ten určitě neplánuje na dnešní večer nějakou vycházku, pomyslel si Roger.

"Ano, pane?"

"Benjamin Artemeus," řekl Roger.

"Ano?"

"Kam jste mu volal?"

"Do Savoy Grillu, pane. Nechal jsem tam vzkaz."

"Nevíte, jestli vám volal ze své kanceláře?"

Danizon sraštil čelo. Měl skoro kulatou, otevřenou, vážnou tvář a Roger si často myslel, že by se nepotřeboval mnoho maskovat, aby vypadal jako cirkusový klaun.

"Mluvil bezprostředně se mnou, pane. Předtím nebyla na lince žádná sekretářka."

"Proveďte, jestli se sám ozval přímo spojovatelce," nařídil Roger. "Vlastně zkontrolujte podrobně, co dělal v pondělí v bezpečnostní službě Allsafe a podejte mi zprávu co nejdříve."

"Ano, pane!"

"Půjdete teď pryč?"

"Budu tady nejpозději za hodinu, pane. Doplnuji si své podklady, aby byly do dnešního dne úplné."

"To je v pořádku." Roger ho kývnutím propustil. Když Danizon odešel, zazvonil telefon. Byla to Rachel Warrenderová, nebo ji už propásl?

"Tady West," ohlásil se energicky.

"Je tu váš hovor se slečnou Warrenderovou," sdělovala spojovatelka a po krátké přestávce dodala: "Můžete mluvit." Roger řekl tiše a mile: "Haló, slečno Warrenderová. Tady superintendent West. Jsem rád, že jsem vás zastihl, než jste odešla z kanceláře."

"Jsem tu obvykle až do sedmi," odpověděla Rachel Warrenderová úmyslně chladným tónem. "Co si přejete?"

"Myslel jsem, že bych vám mohl poskytnout malou informaci," prohlásil Roger.

"Jestli se chcete pokoušet ospravedlnit zatčení Maisie Dunsterové, tak jenom plýtváte časem," odsekla Rachel chladně.

"Tak tohle jsem zrovna neměl na mysli," ujistil ji Roger. "To odůvodním u soudu, když budu muset. Víte, že byla zatčena v pokoji - v posteli - člověka, který přešel a zabil jednoho mého svědka proti Rapellimu?"

"Nesmysl!" zvolala Rachel.

"Pravdivost toho dokážeme rovněž v pondělí," řekl Roger. "A mohu vám říct, že mám důvod se domnívat, že na ostatní mé svědky byl činěn nátlak, aby svou výpověď odvolali. Kromě toho se domnívám, že Maisie Dunsterová byla podplacená, aby podala falešné svědectví. Nezdá se vám, že jste zašla příliš daleko?"

Nastalo dlouhé ticho. Přál si vidět její tvář a výraz v jejích očích, ale nedokázal si ani vybavit, jak vypadá. Nemusel si však představovat její zvýšený hlas a zjevné a hluboké zadostiučinění, když konečně promluvila.

"Tak vám proti Mariovi nezbyl žádný spolehlivý svědek?" poznamenala.

Roger řekl trochu slabě: "Myslíte, že ne?"

"Nemůžete žádného mít! Jeden je mrtvý a druhému nahnali strach, že bude přistižen při lži."

"Slečno Warrenderová," řekl Roger, "naléhavě vám radím, abyste prohovořila tento případ s některým vaším starším společníkem, než ukvapeně učiníte nějaký další závěr. Opravdu vám to radím."

"Jak ušlechtilé od vás," řekla Rachel stále ještě zvýšeným hlasem. "Dobrou noc." Domníval se, že už pokládá

sluchátko, když se znovu rychle a skoro dychtivě ozvala: "Uvidím vás v pondělí u soudu? Nebo si tentokrát řeknete, že bude lépe zůstat doma?"

Roger lehce odpověděl: "Myslel jsem, že bychom mohli jít spolu."

Zavěsil a s tou poznámkou, jak vyzněla, nebyl vůbec spokojený. Bylo to otřelé a té mladé ženě telefonické setkání velmi posloužilo. Byla stále velmi sebevědomá. Byl si skoro jistý, že obhájkyňe si ve všem počíná sebejistě nebo nemá ponětí o čem tu běží. Samozřejmě že mohla cítit větší obavy než předstírala a hrát mu divadlo, ale byla velmi bystrá a patrně tak sebevědomá, jak se zdála být. Zamyšleně a skoro smutně seděl opřený ve svém křesle. Bylo pět minut po půl sedmé a nic z toho, co měl na stole, nijak nespěchalo. Mohl sejít domů navečeřet, a kdyby to považoval za účelné, zajít pak za třemi vězni a znovu je vyslechnout.

Potom luskl prsty, chopil se sluchátka a zavolal na policejní stanici nedaleko Yardu, kde drželi vyšetřované vězně a řekl: "Prosím superintendenta ve službě." Téměř okamžitě promluvil nějaký muž se silným lancshireským přízvukem. "Tady superintendent."

"Same," řekl Roger, protože věděl, že to je starý mazák, superintendent Sam Otley. "Máš tam jednoho chlápka jménem Pearson, obviněného z vyhrožování a z obecného ohrožení -"

Otley ho s řehotem přerušil.

"Chudák! Viděl jsi jeho ženu?"

"Ne. Jak vypadá?"

"Dvoutunová Tessie, jako když vystřihne, až na tu něžnou povahu," řekl Otley. "Je prostě obrovská, jen Bůh ví, jak spolu vypadají v posteli. On je teda prcek a ona -"

"Same," vložil se mu do vyprávění Roger varovně.

"Eh? Ach! Tak tedy byla tu nejmíň třikrát. Jednou vyhrožovala, že shodí seržanta ve službě ze schodů. Nepřekvapilo by mě, kdyby to provedla. Její hlas je slyšet po celé stanici. Co vlastně chceš s tím Pearsonem?"

"Nech ho běžet," nařídil Roger.

"Cože?" zavřískl Otley. "Až ho ta ženská bude mít doma, tak toho ubožáka zabije. Hezouně, nech ho tu týden odpočívat. Požádej, aby ho v pondělí poslali do vyšetřovací vazby. Za týden ta jeho trochu vychladne."

"Propust' ho o půl osmé," trval na svém Roger.

"Ale proč?"

"Chci ho dát sledovat," řekl Roger. "Je na můj vkus trochu moc mírný a poddajný a ona zase moc ukřižovaná. Uvidíme, kam půjde a co se bude dít."

"Zařídíš hlídání?" zeptal se Otley se slábnoucím odporem.

"Ano," slíbil Roger. "Díky, Same." Položil telefon a potom šel do Danizonovy kanceláře, otevřel dveře a řekl: "Potřebuji dva muže, aby zašli do stanice ve Fulhamu a sledovali Pearsona, až ho pustí."

"Co udělal, že si zaslouží, aby ho pustili?" zeptal se Danizon.

"Je to dobrá sardinka, na kterou se může chytit makrela," odpověděl Roger.

Danizon se zarazil, potom se plácl do kolen a zasmál se. Přitom se podobal klaunovi více než jindy.

"A vy chcete tu makrelu!" vykřikl. Potom se uklidnil. Já to zařídím," dodal. "Ale ještě než odejdete, pane, podařilo se mi něco se dovědět o tom Artemeusovi. U Allsafe je celkem nový, je tam, tuším, asi dva roky. Několik let byl u jedné velké banky jako vedoucí bezpečnostního oddělení a potom nastoupil u Allsafe -"

Danizon se zarazil jako když utne, hlavou mu náhle bleskla jedna myšlenka a jeho obličej nabyl výrazu naprostého ohromení.

"Panebože, snad - snad nechcete k nim přejít, pane, či ano?" zeptal se. Když Roger neodpověděl, pokračoval ještě úzkostlivěji: "To nemůžete udělat, pane. To by byla katastrofa!"

"Tome," promluvil konečně Roger a zalhal nejenom, aby toho člověka uklidnil, ale také aby, pokud bylo v jeho silách, zajistil, že ten večer a v dalších dnech nazačnou v Yardu kolovat nějaké pověsti. Často se jen zpola žertem říkalo, že po sněmovně poslanců je Scotland Yard největší žvanírna ve městě. "Pokoušíme se zjistit, jestli některé naše činnosti se zbytečně nepřekrývají s prací bezpečnostních agentur. Bude však lépe o tom nemluvit nebo by mnoho lidí mohlo v té věci dojít k mylným závěrům." Potom se dušeně zasmál. "Ale já vůbec nejsem tak důležitá osoba, Tome."

"Tomu nevěřte," odpověděl Tom Danizon a nebylo ani stínu pochyby o tom, že to myslí upřímně. "Tenhle podnik by se bez vás brzy zhroutil. Co vy nechápete, jestli to tak smím říct, je to, že celý Yard stojí za vámi."

"V čem?" zeptal se Roger neklidně.

Tom Danizon zřetelně zamrkal.

"Vím, pane, že o té příhodě nemůžete nic přiznat ani říct, ale každý ví o vaší malé včerejší rozepři s velkým bílým šéfem. A všem je protivné jeho - chci říct, že opravdu si neváží člověka, který sem přijde z nějaké jiné složky a začne nám tu vyhlášovat svoje zákony. Nám přece takový člověk nemůže nic vykládat. Prostě, pane, lidé z celého kriminálního pátracího oddělení a mnoho dalších z jiných oddělení stojí všichni za vámi. A už je zatraceně na čase, aby někdo měl tu odvahu ukázat na čí straně je právo - jak jste to udělal vy včera u soudu. A zrovna tak je na čase, abychom my poldové mohli dělat svou práci, místo aby nás brzdila spousta připitoměných předpisů. Za předpokladu, že jste skutečně vstoupil o své vůli do pokoje a našel tam Maisie Dunsterovou, která byla úplně sama, nikdo by si při zdravém rozumu nemyslel, že jste se jí dotkl. Každý kdo tvrdí něco jiného je mizera - to říkám já."

Konečně Danizon zmlkl. A když přestal mluvit, upadl do jakýchsi rozpaků, jako by se bál, že hovořil příliš opovázlivě. Jeho proslov měl však za následek jednu věc - umožnil Rogerovi, aby se vzpamatoval ze svého vlastního překvapení. A teď si již připravil otázku.

"Odkud jste získal všechny ty důvěrné informace?"

Danizon upadl do ještě větších rozpaků. Dát mu tak pytlovitě kalhoty, mohl by rovnou vystupovat v cirkuse, odběhl

Roger v myšlenkách od tématu a pocítil najednou ke svému zástupci vřelou sympatii. Danizon se rozmýšlel. "Víte, raději žádná jména, ale stojíme za vámi do posledního muže. Dokonce se mluví o stávce, kdybyste byl odvolán. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby k tomu došlo. Chápete, co tím myslím, když říkám, že jsme s vámi?" "Ano," řekl Roger velmi tiše a byl tak dojatý a pokorný, jak vyzněla jeho odpověď. Danizon se otočil a utekl.

11. DOMA

Roger jel po nábřeží směrem k Chelsea pomaleji než obvykle. Bylo již sedm hodin a u Westů se jedlo o půl osmé, ať již byl doma nebo ne. Byl slunečný večer, foukal slabý větřík a sklánějící se slunce vytvářelo na kalné Temži zlaté vlnky. Zdálo se mu, že na jižním břehu řeky vyrůstá každý den nějaká nová velká budova, její obzor se stále měnil. U Albertova mostu byl široký pás silnice blízko místa, kde odbočoval do Bell Street, ale již druhý večer po sobě se mu stalo, že tu u chodníku zastavil.

Ten den stál opravdu za to.

Dvě velmi důležité věci se svým způsobem projevíly opožděně. První byla Artemeusova nabídka a ta druhá Danizonův bombě podobný výbuch. Pracoval s Rogerem teprve několik měsíců, a ačkoli se ukázal být zdatný a spolehlivý, Roger by ho nikdy nepodezíral, že dokáže projevit tak hluboké city. Nejenže to bylo překvapující, ale zůstávala tu také ohromující skutečnost, že co se stalo v komisařově kanceláři, rozneslo se tak rychle po celém Yardu. Přes koho, pro všechno na světě, pronikla ta informace na veřejnost?

Byl to Coppell? přemítal nerozhodně, ale pak tuto možnost zamítl. Coppell by natolik neriskoval svou kůží. Tak kdo? Roger neměl o tom nejmenší představu. Přestal na to myslet a přešel k další bombě. Yard ho podporuje, bez ohledu na to, jestli se zachoval dobře nebo špatně. Sám ani nevěděl, že se ta věc roznesla a tím méně, že se celé oddělení seřadilo za ním do jednoho šiku.

Stávka!

"To ne!" řekl nahlas přidušeně.

Nějaký malý cizí vůz zastavil za ním a za okamžik se otevřela dvířka a vysoký, tmavovlasý - a jak si Roger řekl pro sebe - hezký mladík si odepnul bezpečnostní pás a přicházel k němu.

Roger otevřel dvířka po levé straně a Richard strčil hlavu dovnitř.

"Ahoj, tati!" Měl nejen hluboký a příjemný hlas a široký, dychtivý úsměv, ale i jakousi těžko postižitelnou schopnost být sympatický. Rogerovo srdce roztálo.

"Ahoj, Fishi!"

"Sniš s otevřenýma očima?" zeptal se Richard. "Nebo přemýšlíš o svých problémech? Podívej, venku je pěkně. Pojď se na chvilku nadýchat čerstvého vzduchu."

"Dobrý nápad," řekl Roger a vylezl ven.

Byl o něco vyšší a statnější než jeho syn. Když tak stáli u zábradlí a dívali se na výletní loď ověšenou pestrými praporky a na šňůru pěti vlečných člunů, z nichž ten první táhl ty ostatní, tvořili nápadný pár. Foukal teplý větřík. Richard se díval proti proudu, takže viděl na Rogera, který zlehka prohodil: "Tak jak to dnes šlo ve studiu?"

"Dost mizerně," prohlásil Richard. "Můj problém je, že mám málo práce. Přesto jsem měl trochu štěstí. Víš, pojedou do Irska natočit film o Cromwellových pozůstatcích. Jedou tam ještě dva další mládenci a budeme mít hodně utažený rozpočet, ale to je v televizi všude. Platí celé jmění za filmy, které nestojí za to vyrábět a proti hodnotným filmům jsou jen brak. Za tím si stojím, tati."

Richard se odmlčel a napjatě a dychtivě hleděl na svého otce. Ten pohled Roger znal již z doby, kdy chlapci bylo tak šest nebo sedm let. Roger zcela určitě věděl, že teď přijde nějaká téměř směšná a nesmyslná otázka, vyslovená s vážností, aby bylo zcela jasné, že Richard to myslí naprosto opravdově.

"Ano?" zeptal se Roger povzbudivě.

"Myslíš, že existuje něco takového jako mužičkové?"

Roger vypadal, že si s tím neví rady a že o tom uvažuje - a pak si náhle uvědomil, co má jeho syn na mysli. Totiž skřítky a víly, které zalidňovaly folklór většiny Irska a přetrvávaly v myšlení lidí.

Jeden náš technik, jmenuje se O'Hara, Paddy O'Hara, tvrdí, že je skutečně viděl," vyprávěl dál Richard.

"Podle všeho někde vzadu na své zahradě," řekl Roger suše.

"Tam ne, vlastně je viděl na dně studny na zahradě své přítelkyně."

Roger vybuhl smíchy a Richard ho s hlavou na stranu pozoroval a vůbec nesdílel otcovu náladu. Jeho reakce ho nijak nevyvedla z míry, ani ho nepobavila.

"Fishi," řekl Roger, "nevěřím, že je něco takového jako ,mužičkové'."

"No, možná máš pravdu," připouštěl Richard, "ale taky si myslím, že se můžeš mýlit. Bylo by úžasné, kdybychom je vyfotografovali jako první! To by bylo terno! Eh -" Vážná Richardova tvář změnila výraz ve shovívavou starostlivost. Byl o rok starší než jeho bratr, ale často se choval, jako by se věkem rovnal svému otci. "A co říkáš Scoopovi? Čekal jsi něco takového? Myslím, vystěhovat se do Austrálie. Pro naši ubohou milou matku to je otřes," vykládal dále Richard s nádherným nezájmem o to, že se na něco zeptal a nedal Rogerovi příležitost k odpovědi. "Včera večer ji to pořádně vzalo, co?"

"Mohlo to být horší," odpověděl Roger vyhýbavě.

"Chudáčku tatko! Když má rodina starosti, nikdy se nepřikloníš na žádnou stranu." Richard na okamžik láskyplně

pohlédl na otce a pak pokračoval: "Měli bychom se raději pohnout, nebo nám strašně vynadá, že jdeme k večeři pozdě." Podíval se na hodinky a hvízdal. Je, zbývá jen pět minut. Musíme -" Zarazil se, udělal krok ke svému vozu, potom se otočil přímo proti Rogerovi, zhluboka se nadechl a otázel se: "Je to, tati, pravda, že tě dnes málem odvolali?" Roger měl pocit jako by ho někdo prudce udeřil a překvapením ztratil řeč. Dokonce o krok ustoupil, nespouštěje z Richarda oči. Ten trochu v rozpacích tiše stál, ale tvářil se jaksi zarputile. Nebylo to tím, že by se na svůj věk choval jako mnohem starší člověk, spíše rychleji dospěl.

Roger dlouze a pomalu vydechl. Dvě dvojice šly kolem a zvědavě na ně pohlédly. Přes ulici přicházel strážník. Asi se mu nelíbilo, že oba vozy stojí na místě zákazu zastavení, ale Richard ani Roger si ho nevšimli.

Konečně Roger odpověděl: "Ano. Odkud ses to dověděl?"

"Pověděl mi to jeden chlápek z naší zpravodajské redakce."

"Chceš říct, že to uvedou v televizi?"

"Ale ne, tati! To je mimo záznam. Pochop, celé televizní ústředí je toho plné, mluví o tom spousta lidí. Podívej se, přesto jsem si povšiml jedné věci. Obvykle hodně vtipkují, třeba dnes ráno si ze mě utahovali kvůli tomu hnusnému článku v Globe - každý nenávidí ten neonacistický plátek - jinak se tomu říct nedá. Ale o tomhle nikdo nežertoval. Padaly poznámky jako: 'Řekni mu, ať vytrvá, Fishi' - a podobně." Richardovi svítily oči. "Tati, máš v tisku a ve veřejnosti náramně velkou oporu! Do dneška jsem netušil, jak jsi oblíbený." Potom se znenadání Richardova tvář zachmuřila a on se zeptal pozměněným hlubším hlasem: "Pověz, tati, neodvolali tě, že ne?"

Roger hned neodpověděl, dalo mu dost práce, aby strávil to, co mu Richard řekl. Povšiml si blížícího se policisty, ale teprve později si uvědomil, že ten člověk byl na doslech.

"Ne, Fishi, neodvolali mě," řekl, "ale bylo to jen o vlasek."

* * *

"Slyšel jsem to z jeho vlastních úst," sděloval policejní konstábl Ortega do telefonu na své obvodní velitelství. "Byl to Hezoun West osobně. Jeho syn se ho ptal, jestli je něco pravdy na těch pověstech a to jste měli vidět jeho obličej. Byl jak vytesaný z kamene. Potom řekl tak chraptivě, jak jsem ještě nikoho neslyšel mluvit: 'Ne, Richarde, neodvolali mě.' Pak chvíli mlčel a to bych vám přál vidět, jak se tvářil. 'Ne synu,' řekl, 'neodvolali mě, ale bylo to jen o vlasek.'"

* * *

"Hele, slyšels to o Hezounovi Westovi?" ptal se seržant z obvodní policejní stanice. "Ten starej mizera ho opravdu našel."

* * *

"Slyšel jsem to od seržanta," poznamenal řidič hlídkového vozu. "Hezouna dnes prakticky odvolali. Ten starej paprika Trevillion. Co si teď na vnitru sakra myslí, že jsou? Je to banda diktátorů. My tu chceme mít člověka, co především zná policejní sbor a ne nějakýho pitomýho diktátora od námořnictva nebo kdoví odkud."

* * *

"Cože?" řekl nějaký člověk, který zachytil úryvky rozhovoru po radiotelefonu. "Westa odvolali? To bude mela!"

* * *

"West odvolán. West na lopatkách. West donucen odstoupit. West řekl komisaři své mínění."

A tak ta událost letěla na křídlech pověsti z Yardu a z policejních obvodů do jejich sekcí a od mužů na obchůzkách s vysílačkami k policistům v hlídkových vozech a ve vozech pohotovostních oddílů. Nesla se od londýnských policistů do hrabství, která sousedila s obrovskou rozlohou území londýnské policie a potom dál ke všem složkám na venkově. Nesla se po železnici k letištím a k policii v londýnském přístavu, přebíraly ji posádky letadel letících z Heathrow na všechny strany.

"West skončil, West skončil, West skončil!"

* * *

Ten večer třikrát telefonovali Benjaminu Artemeusovi do jeho přepychového podkrovního bytu a pokaždé se dověděl stejnou šeptandu. V deset hodin zavolal lordovi Deanovi, předsedovi představenstva v Allsafe, podělil se s ním o ty pověsti a řekl důvěrně: "Zatím to jsou jenom takové řeči, ale mluví se o tom čím dál víc." Zasmál se. "Já si to vezmu na starost! A jestli už není na lopatkách, tak velmi brzy bude. A pak bude náš."

"To je důležité - velmi důležité - abychom ho získali."

Jako bych to nevěděl," odvětil Artemeus a znovu se zasmál.

* * *

Roger dal vůz do garáže, Richard zaparkoval svůj před domem a oba kráčeli po kamením vydlážděné cestičce do zahrady a k zadnímu vchodu. Všichni sousedé byli venku v zahradách plných květin. Ti co žali trávník se otáčeli, velké nůžky cvakaly, rýče mlaskavě zajížděly do zvlhčené půdy, motyky hrabaly, ženy se ohýbaly nad záhony květin a uštipovaly hlavičky tulipánů a květy pnoucích se rostlin poškozených deštěm za několik minulých dnů. Modré pomněnky to přečkaly dobře, byly drobné, ale větší než obvykle.

"Tati," řekl Richard náhle, když už byli u zadních dveří.

"Ano?"

"Řekneš mamce o těch řečech o odvolání?"

"Myslím, že ne," odpověděl Roger. "Myslím, že v téhle chvíli má plnou hlavu Scoopa."

"Dobře," souhlasil Richard a v očích mu zasvítilo. "Máma je prostě máma!" Kráčel před otcem do domu a volal: "Haló, mami - pýcha rodiny je doma! Mami! Kde jsi?"

Roger právě vcházel do dveří, když se ve dveřích z chodby objevila Janet a vypadala velmi půvabně. Usmívala se a vyhlídka na nastávající Martinův odchod do zahraničí ji zřejmě nezlomila. Richard ji žertem silně stiskl v objetí a pak ji na délku paže podržel před sebou,

"Kde je moje večeře? Já si můžu zlomit vaz, abych stihl matkou určený čas na večeři a co vidím? Matku - vystrojenou v jejích parádních šatech. Žádná zástěra, ani zamoučené ruce, žádná večeře."

"Truhlíku," řekla Janet, kterou to zřejmě těšilo. "Počkej deset minut."

"Ale já mám hlad teď!"

"Tak budeš hladovět deset minut," nařídila Janet a Richard se nechal odstrčit. "Ahoj, miláčku," řekla Rogerovi.

"Omlouvám se, že jsem se opozdila, ale prohlížela jsem Scoopovy šaty. My mu prostě musíme koupit nějaké nové, nemůžeme připustit, aby chodil po Austrálii jako vagabund."

"Ale to on právě bude," vložil se do toho Richard.

"Jen jdi, prosím tě a běž zavolat Lindě nebo se zabav nějak jinak," strčila Janet svého syna ke dveřím. Roger se dotkl jejích ramen a zlehka ji políbil na tvář. "Večeře bude spíše za dvacet minut," upřesnila a potom se zadívala Rogerovi pátravě do očí. "Nemusíš zase znovu ven, víd?"

"Možná budu muset později," odpověděl Roger, "ale teď mám při nejmenším na pár hodin pokoj."

"To je přece věc," poznamenala Janet strojeně. Její hlas prozrazoval, že potlačuje trpkou výčitku. "Proč si nevezmeš noviny a nenapiješ se něčeho v obývacím pokoji, než to tady dokončím?"

Roger se umyl, navlékl si staré sako a obnošené kožené trepky, dal si jednu skleničku a šel k večeři. Scoop přišel pozdě, život ho patrně bavil. Chlapci se většinou pošťuchovali a dělali legraci. Nakonec sklídili stůl a Richard šel nahoru do svého pokoje, aby se zabýval přípravou na svůj výlet do Irska a Martin do pokojíku, kde maloval. Roger byl v kuchyni a utíral nádobí, které Janet umývala. Byla zamyšlená, asi se v duchu zabývala Martinem, tak toho moc nenamluvili. Roger nechal své myšlenky volně bloudit, od Richarda a jeho překvapivé otázky k soudnímu případu, k Artemeusově nabídce a k prosté skutečnosti, že se nedokázal rozhodnout, jestli to má říci Janet nebo ne. Kdyby jí to řekl, téměř určitě by chtěla, aby z Yardu odešel a on by snadno pochopil proč. Její úzkostlivé "Nemusíš zase znovu ven, víd?" bylo živou připomínkou jejího stálého stýskání. Nikdy si nemohli s jistotou naplánovat, že někdy půjdou nebo budou spolu něco dělat, tak často ho povolávali. Práce bohatě placená, při které by byl o víkendech volný, by pro ni byla jako sen.

Posledních několik měsíců bývala často podrážděná a pokud to sotva překvapovalo u ženy, které se blížila padesátka, nebylo pro ni nejlehčí s takovými pocity žít, zvláště v domácnosti plné mužů. Scoopovy pochyby, jestli jí to má přímo říct, Richardovy poněkud předstírané obavy, že přijde pozdě k večeři, jeho vlastní rozpaky, zda se jí má svěřit s nabídkou od bezpečnostní agentury Allsafe, to vše svědčilo o těžkostech v rodině. Nebylo to nic, co by hrozilo bezprostředně, ale člověk nemohl nikdy vědět, kdy se ty problémy projeví citovým výbuchem. Zatím se jim při debatě o Scoopových plánech vyhnuli.

Položil poslední kus porcelánového nádobí do příborníku, Janet utřela poslední naleštěnou pánev a pověsila ji na poličku ve výši hlavy. Potom se otočila a zeptala se s prudkým odhodláním, připomínajícím některou její nabroušenou náladu: "Co to znamená, že se před mámou musí mlčet? O čem sis to povídal s Richardem? Co to projednáváš s ním a ne se mnou?"

12. HÁDKA

Roger se jí podíval do tváře a pocítil k ní náhlý příval lásky. Ve chvílích, kdy s ní Richard žertoval a dělal hlouposti, vypadala úplně jako dívka, se kterou se kdysi seznámil a oženil se s ní. Teď byla plná napětí a obav. Byla to u ní ovšem také opožděná reakce na otřes po zprávě ze včerejšího večera. Ať již je to jak chce, řekl si s pocitem ochránce, musí ji uklidnit a pomoci jí.

Tak se zasmál.

"Tak ty si myslíš, že to je legrace!" zvolala.

"Myslím, že to je dost legrační," řekl Roger.

"Já si tedy vůbec nemyslím, že to je legrační." Oči se jí neobvykle leskly a jiskřily hněvem, který v ní jistě doutnal celý večer. "Povíš mi o čem? Nebo svoláš rodinnou radu, aby rozhodla, jestli jsem pro tu informaci dost důvěryhodná?"

Roger pocítil znenadání velkou únavu. Doufal, že ji toho ušetří - nechtěl ji tímto zvláštním problémem znepokojovat - ale teď ovšem jí bude muset o tom povědět. Položil jednu ruku kolem jejích ramen.

"Ve Fleet Street se objevila pověst, která se dostala až do Richardova studia, že mě komisař odvolal nebo že se k tomu chystá," vysvětloval. "Šel jsem do jednoho bytu a očekával jsem, že tam najdu muže a místo toho jsem našel ženu.

Situace byla poněkud kompromitující. Richard o tom něco zaslechl ve studiu, jinak bych mu neřekl ani slovo."

Když mluvil, výraz jejího obličeje se měnil. Hněv vystřídal úzkost a po ní znepokojení. Neuvoľnila se, nic na to neřekla a Roger hovořil dál.

"Celá ta věc mohla po několika dnech ztratit na aktuálnosti a lidé by na ni zapomněli, tak jsem myslel, že nemá smysl tě tím trápit. Kde jsi byla, když jsi slyšela, co Richard řekl?" dodal, pokoušeje se zmírnit napětí té chvíle.

"V koupelně." To bylo na boční straně domu, přímo nad cestičkou. "Proč jsi upadl do nemilosti?"

Roger sevřel rty, ale potlačil ostrou odpověď a řekl: "Myslím, že 'nemilost' není to správné slovo. Komisař neschvaloval -"

"Že jsi u soudu neukázněně pronesl obvinění a že jsi šel do pokoje prostitutky, když byla sama. Mám také ve Fleet Street přátele a jeden mi telefonoval, aby zjistil, jestli to vím. Jak často v rámci povinností dochází k takovým situacím?" Janet teď skutečně vůbec neovládala své city, zatínala a rozvírala ruce visící jí podél boků. "Komisař by sotva dělal kolem toho takový rozruch, kdyby se jednalo o ojedinělý případ, ne?"

Roger opět promluvil velmi pomalu.

"Janet, myslím, že teď není vhodná doba tohle rozebírat."

"Já si myslím, že ano!"

"Ach," řekl Roger, "tak ty myslíš, že ano." Proběhlo mu hlavou, že ať už se stane co chce, nesmí ztratit duševní rovnováhu. Musí vidět komickou stránku věci a chápat napětí, kterému jeho žena podléhá. Sevřel ruku kolem jejích ramen a cítil, že jsou ztuhlá a nepoddajná. "Janet," řekl, "kdyby komisař věděl, co se tam opravdu stalo, nedošlo by ani k žádnému rozruchu. Coppel znal celou tu historku a starého pána uklidnil. Nevěděl jsem, že ta dívka je v místnosti, a když jsem ji slyšel oddychovat, chtěl jsem se vrátit, ale nějací dva chlápci měli jiný nápad, vrazili mě dovnitř a zabouchli dveře. Potom ta ženská na mě vytáhla pistoli. Bylo to skutečně velmi prosté a hloupé a já opravdu nevím, proč ten člověk z toho udělal takový problém."

"Já to ale vím," řekla Janet příškrčeným hlasem.

"Tak ty to víš!"

"Nebud' uštěpačný. Můj ty bože, znáš mě dost dobře, abys věděl, že když jsem takhle udřená, nesnáším žádné popichování. Udělal z toho případ, protože ty vždycky porušuješ předpisy. Ty prostě neumíš dodržovat kázeň a on ví, že nemůžete mít výkonnou policii bez kázně. Nikdy nepochopím, proč pro všechno na světě nemůžeš být jako ostatní a dělat jen svou práci a nehlásit se dobrovolně na každý úkol a ke každému nebezpečnému případu, který se vyskytne. Ty pracuješ pořád. Jestlipak víš, že jsme více než dva týdny neměli spolu nerušený večer?" Když Roger neodpovídal, protože skutečně neměl, co by na to řekl a ona měla v té věci úplnou pravdu, řekla ještě: "Já tedy doufám, že tě odvolají."

"Janet, prosím tě -"

"Doufám, že tě odvolají - doufám, že tě vyhodí nebo že budeš muset odstoupit. Potom snad budeš schopen vést normální rodinný život a svůj nadmíru vyvinutý smysl pro povinnost budeš moct věnovat své rodině a neplýtvat jím na hromadu kriminálníků, které by měli spráskat bičem. Ty pro policii nepracuješ, ty pro ně otročíš!"

Roger sňal ruku z jejích ramen a otočil se k otevřeným dveřím. Již dlouho ji neviděl v takové náladě, možná přes půl roku. Stále si připomínal, že to je opožděná reakce na zprávu o Scoopově rozhodnutí. Snad to nebylo rozumné, ale musel to vydržet a pomoci jí, aby se z toho vzpamatovala.

"No dobře," řekl, "nebudu jim otročit navždycky."

Skoro viděl za jejími zády Benjamina Artemeuse. Spatřil náhlou změnu v jejím výrazu, nadějný záblesk v jejích očích a nové zaujetí. Jako by vytušila, že má pro ni vynikající zprávu. Teď se musel rozhodnout, jestli jí má povědět o nabídce z agentury Allsafe. Myšlenky se mu rychle míhaly hlavou, až se nakonec rozhodl.

Když byla v takovéto náladě, tak jí to vůbec nemohl říct. Nedala by pokoj, dokud by ho nepřesvědčila, aby řekl "ano" a on měl před sebou ještě velmi dlouhou cestu k jistotě, že z Yardu chce odejít. Potřeboval dny, možná i týdny, aby uvážil všechny důsledky rozhodnutí, že buď zůstane nebo odejde.

"Co tím myslíš?" zeptala se. "Chystáš se odejít do výslužby?" Její oči zasvítily novou nadějí. Popadla ho za ramena a

mluvila k němu, jako to někdy dělávala, když domlouvala hochům. "Rogere! Slib mi, že toho brzy necháš! Brzy. Jestli chceš, abych byla znovu šťastná, musíš odejít od policie, zvláště teď, když nás Martin opouští. Já budu o večerech tak sama. Pokud je Martin doma, tak to není tak zlé, i když je nahore a maluje. Když už melu z posledního, můžu jít nahoru a popovídat si s ním. Ale až odjede a Richard se pravděpodobně může kdykoli oženit, já se tu sama celé ty večery zblázním. Rogere, ty musíš odejít, slyšíš? Musíš."

Její nervové vypětí dosáhlo takového stupně, že s ním začala cloumat. Stále ještě jím lomcovala, když zazvonil telefon a nepřestával zvonit.

* * *

Roger musel ten telefon zvednout.

Janet na nic nedbala a třásla jím tak zuřivě, že potřeboval uniknout a vzpamatovat se z toho útoku. Telefon pořád zvonil a tak se jí vykroutil a řekl prudce: "Musím to zvednout." Když šel ke dveřím na chodbu, uviděl Scoopa, jak stojí u telefonu a hned poznal z jeho stažených úst a z bolestného, ale velmi ostražitého výrazu očí, že jeho syn zaslechl při nejmenším poslední věty, které Janet pronesla. Roger uchopil syna za předloktí a jako vždy se podívil, jaké má hoch vyvinuté svaly. Zároveň zvedl telefon.

"Tady superintendent West."

"Ahoj, Hezoune," řekl nějaký muž. "Tady je Bobby Nixon."

"Ahoj Bobe," přinutil se říci Roger. Obvykle se dokázal odloučit od situace doma, ať byla sebevíce napjatá a věnovat se záležitosti z Yardu, ale dnes večer to bylo mnohem obtížnější než jindy. Nixon byl obvodní superintendent, který často zaskakoval za lidi na dovolené a Roger nevěděl určitě, jestli v tuto chvíli hovoří z Yardu nebo ne. "Kde jsi?"

"Ve Fulhamu."

"Ach tak."

"Právě jsem navštívil tvoji přítelkyni," hovořil dál Nixon s těžkopádným humorem, "Maisie Dunsterovou."

"Nadáva hodně?" zeptal se Roger.

"Jako opilej námořník. Chce tě vidět."

"Tak to by snad mohla počkat."

"Já bych sem zašel," radil Nixon. "Myslím, že je opravdu ve velmi kající náladě. Právě ji navštívila ta její právnička, ta Warrenderová." Roger při tomto sdělení zatajil dech. "Nevím, co se stalo, sám jsem u toho nebyl, ale dozorce říkal, že asi po pěti minutách se začaly hrozně hádat. Když Rachel Warrenderová od ní odcházela, Maisie za ní křičela vybraně sprosté nadávky. Nebo jsem měl říct rouhačské? Viděl jsem Warrenderovou, když šla ven a ta se teda tvářila, jako by chtěla vraždit."

Roger se prudce zeptal: "Kdy to bylo?"

Teď byl soustředěný jenom na práci. Hádky s Janet ustoupila do pozadí. Rovněž tak Scoop. Pustil chlapcovu paži, ukázal nahoru a potom si položil prst na ústa. Chtěl tím Scoopovi naznačit, aby matce neprozradil, že něco slyšel a potom se naprosto soustředil na to, co říkal Nixon.

"Před půl hodinou," odpověděl Nixon. "Maisie začala trochu řádit, házela po cele se vším co jí přišlo pod ruku, pak se uklidnila a chtěla mě vidět. Šel jsem tedy dolů a ona řekla, že chce mluvit s tím úžasným Westem. Hezoune, jestli je to jen trochu možné, tak bych určitě přišel."

"Budu tam za půl hodiny," slíbil Roger a položil sluchátko.

Ani nezačal uvažovat o tom, co se udalo mezi Maisie Dunsterovou a Rachel Warrenderovou, ale věděl, že Nixon má pravdu. Bylo nanejvýš důležité, aby Maisie navštívil, dokud byla v tom nynějším duševním rozpoložení.

A také bude dobré, když na chvíli opustí Janet, která bude brzy hádky litovat a bude si dělat výčitky. Musí se ale rozhodnout, jak usměrní Martina.

Martin zašeptal: "To je v pořádku, tati, já mamce nepovím, že jsem něco slyšel." Teď zase on stiskl otci paži a potom šel zpátky nahoru. Na tak statného hochy se pohyboval pozoruhodně svižně.

Roger se vrátil do kuchyně.

Janet tam seděla v křesle s rukou položenou na čelo a bylo jasné, že pláče. Když se přiblížil, zvedla hlavu a slzy jí stékaly po tvářích.

"Já - omlouvám se," řekla chraptivě.

"Zapomeň na to, Janet." Roger jí opět objal paži ramena a stiskl je. "Vím, jak tě to vyčerpává. Zapomeň na to."

"Sama sebe nenávidím."

"Já tě zase mám rád," řekl Roger mírně. "Doufám, že to něco znamená. Miláčku, musím teď pryč, ale myslím, že to nebude trvat dlouho. Oba hoši jsou dnes večer doma. Mám se jít podívat, jestli by jeden přišel dolů?"

"Ach ne, ještě ne!" polekala se Janet a začala si prsty upravovat vlasy. "Nechci, aby mě takhle viděli. Mám tu nějaké žehlení a šití. Za hodinu budu v pořádku. Když je někdo doma, tak jsem vždycky v pořádku," dodala a nuceně se usmála. "Jen běž, hochu."

Roger ji políbil na vlhkou tvář a vyšel ven.

Když kráčet chladným večerem, byl celý otupělý. Bylo chvíli po půl desáté, ještě docela brzy, ale ten den byl již moc dlouhý. V kolik hodin vstával? Asi o šesté nebo ještě časněji. A od té doby se dostal do několika různých situací a každá přišla nečekaně a vyžadovala mnohem více soustředění, než byl schopen na ni vynaložit. Když vystoupil z auta, řekl si, že tato poslední byla svým způsobem nejhorší, protože ho postihla doma, kde by logicky měl očekávat a kde zcela určitě potřeboval odpočinek. V duši ho chladně tížila jedna obava. Kdyby se Janet po Martinově odchodu chovala takovým způsobem, zač by ten život stál? On sám by mnoho takových výstupů nesnesl a zatím se již dlouho

po určitých obdobích opakovaly.

Bezútěšná obava se postupně vytrácela a Roger začal myslet na Maisie.

Součástí jeho zkušenostmi získané taktiky bylo, že před rozhovorem s vyšetřovaným člověkem si prošel všechno, co o něm věděl. Myšlenky na Janet se mu pomalu vytrácely z mysli a její místo zaujala Maisie. V duchu si promítal celou řadu obrazů, od první chvíle, kdy ji spatřil ve svědecké lavici, až do okamžiku, kdy se s ní setkal v cele. Nemusel začít hledat v hlášení a ve svých poznámkách, věděl zcela určitě, že si vybaví v paměti všechno co řekla a dělala.

Konečně dorazil k policejní stanici. Nixon na něho čekal. Byl to vysoký, štíhlý, skoro holohlavý muž, s velkým, poněkud vystouplým očima - nápadný protiklad Coppella, který byl malý a podsaditý.

"Neztrácel jsi čas," prohodil Nixon, když si potřásl rukama. "Vždy pohotový a zdatný, takový je prostě Hezoun. Kde s ní budeš mluvit? Dole v cele? Nebojí máme vzít nahoru a trochu s ní zašpásovat? Troufám si říct, že až uvidí ten svět kolem, spustí jako když namaže."

"To je dobrý nápad, vzít ji nahoru," souhlasil Roger. "Buď tak hodný a postav na kávu a připrav nějaké cigarety. Půjdu dolů a sám ji přivedu."

"Pošlu s tebou jednoho chlapa," nabídl mu Nixon. "S kaviárem."

O pět minut později Roger spatřil Maisie. Seděla na úzké posteli s nohama nahoře, nehrála žádné divadlo a nic nepředstírala. Tak zakaboněnou tvář u ní ještě neviděl, patrně jí něco pořádně hnulo žlučí. Rogerovi jen beze slova pokývla a byla překvapená, když ji vzal nahoru. Stejně ji překvapilo, když jí na tácu předložili kávu se šlehačkou a čokoládové sušenky a nabídli pohodlnou židli, aby se jí dobře sedělo.

"Proč se mnou jednáte jako ve vatičce?" zeptala se. "Myslíte si, že budu proto víc mluvit?"

"To vám pomůže, abyste se více cítila jako lidská bytost," odpověděl ironicky Roger.

"A mň jako veš," odsekla Maisie zatrpkle. "Tak dobrá, Hezoune - dejte mi trochu té kávy a hodně mléka a cukru a já vám povím svatou pravdu, i kdybyste mě kvůli tomu poslal do vězení."

Tvářila se dost zachmuřeně a naznačovala tak, že skutečně věří že tím dává v sázku svoji svobodu.

Muž, kterého Nixon poslal dolů, měl v ruce zápisník a tužku.

13. POKUŠENÍ

Maisie si vzala cigaretu a nastrčila tvář, aby jí Roger připálil. Nechal ji chvíli upíjet kávu a pak se na židli narovnal.

"Víte, že všechno co řeknete se může zapsat a použít jako důkaz?"

"Vím," odpověděla.

"Za toho předpokladu bude lépe mluvit pravdu," pokračoval. "Lhala jste, když jste tvrdila, že Rapelli byl ve čtvrtek večer s vámi?"

"Ano," řekla.

"Za tu lež vám zaplatili?"

"Ano."

"Kolik jste dostala?"

"Sto liber," odpověděla.

"Uvědomila jste si o jak závažný zločin se jedná?"

Pokrčila rameny.

"Pro mě je lež jako lež. Jaký trest za to dostanu?"

"Jestli příští týden budete svědčit a změníte svou předešlou výpověď, pochybuji, že vás obviní. Nevím zcela přesně, jestli to co jste řekla, vůbec připustili jako důkaz."

Byla více užaslá než potěšená, ale potom se její oči postupně rozzářily vzrušením. Zamáčkla cigaretu a dopila kávu.

Roger jí nalil další šálek.

"Ale to je úžasné," zvolala, "úžasné!" Potom jí přes obličej přeletěl stín a dodala: "Potíž je v tom, že asi nebudu moci vrátit těch sto liber, které jsem dostala za to, co jsem řekla."

"Komu je budete muset vrátit?" zeptal se Roger.

Poprvé zaváhala a Rogera napadlo, jestli mu skutečně říká pravdu nebo zda se záměrně nepokouší ho oklamat. Ted' to rozhodně nemohl žádným způsobem poznat a teprve pokud odvolá svou výpověď se ukáže, jak vážně bere svou nově nalezenou poctivost.

Potom řekla: "Mariovi Rapellimu."

To ho donutilo k výkřiku: "Rapellimu!"

"Ano."

"Podplatil i ty ostatní?"

"Ano," řekla Maisie. "Zaplatil nám předem a řekl, že by mohly nastat nějaké potíže."

"To že udělal!" zvolal Roger. "Tak to věděl napřed -"

Zarazil se a polkl co chtěl říct, potřeboval se nad tím zamyslet. Jestliže Rapelli šel do klubu, aby zabil Verdiho, pak to mění situaci a nabývá to ještě hlubšího významu.

"Jak - eh - jak dlouho se s ním znáte?" zeptal se. Představil si bledou hezkou tvář toho mládence, jak sedí v lavici obžalovaných a připomněl si, jak to na něho zapůsobilo a jak mu toho chlapce bylo líto.

"Několik týdnů," řekla Maisie.

"Kolik celkem zaplatil?"

"Stovku mně a stovku těm ostatním," odpověděla Maisie.

"Věděla jste, z čeho bude obviněn?"

"Věděli jsme, že máme říct, že byl ten večer během těch hodin s námi. Když jsme později slyšeli co udělal, mysleli jsme nejprve, že to je nějaký žert. Mario má tu kytaru rád a nesnese na ní ani škrábnutí -" Dutě se zasmála. "Nevěděli jsme, že to bude tak vážné," hovořila dále. "Ani já bych s tím nesouhlasila, kdybych věděla, že se bude jednat o vraždu. Nebo bych prostě," dodala se ctnostným výrazem, "žádala nejmiň pět set liber."

"Nač ty peníze potřebujete?" otázal se Roger.

"To se policie nebo někoho jiného vůbec netýká," odsekla Maisie a zatvářila se tak urputně, že Roger pokládal za zbytečné mařit čas vynucováním odpovědi. "Potřebuji tisíc liber a mám teprve polovinu. To vám musí stačit."

"A co včera těch sto liber od fotografa?" zeptal se Roger.

"To by mi hodně pomohlo," přiznala. "Zbývalo by sehnat jen čtyři stovky. Nevíte náhodou o někom, kdo by mi dal nebo půjčil pět stovek?" Napůl žertovala, ale její oči prozrazovaly, že to myslí i trochu vážně.

"Nepomůže vám Rachel Warrenderová?" zeptal se Roger.

Nepotřeboval nijak rozmazávat skutečnost, že téhož dne o něco dříve mluvila o Rachel tak nadšeně a večer se s ní zuřivě pohádala. Viděl, že se Maisie zamračila a stiskla rty a byl zvědavý, jestli se mu vůbec dostane nějaké odpovědi. Konečně řekla: "Ne."

"Proč jste se dnes večer pohádaly?"

Maisie zavřela oči a zdálo se, že každé slovo ji stojí velké úsilí.

"Řekla jsem jí, že jsem lhala."

"Tohle jste pověděla Rachel Warrenderové?"

"Ano."

"Tak ona se domnívala, že jste před soudem mluvila pravdu?"

Maisie vypadala rozčileně a trvalo dlouho než odpověděla, stále jakoby s velkými potížemi.

"Ano. Když policie Rapelliho obvinila, zatelefonoval jí a požádal ji o pomoc." Maisie si vzala další cigaretu, a když jí Roger připaloval, všiml si, že se jí cigareta chvěje ve rtech. Chráptivě se rozhovořila: "Nejprve mu řekla, že nemá zájem, ale pak si to rozmyslela a přišla za mnou a všech se nás vyptávala. Neměla nejmenší tušení, že lžeme. My - řekli jsme jí, že jsme všichni čtyři dováděli v posteli. Byla z toho pěkně zhnusená, ale určitě se dala napálit."

"Rozumím," řekl Roger. "Bylo to prostě alibi, i když bylo falešné. Povězte mi, už jste někdy dováděli v posteli ve čtyřech?"

Zvrátila hlavu dozadu a rozesmála se s překvapující srdečností: "To se rozumí! Musíme se pořádně rozpálit, a když

jsme v tom, tak zábrany utečou oknem a dveřmi přijdou orgie! Člověk musí být po sexuální stránce pořádný divoch, aby s něčím takovým začal, ale jakmile jednou -" Zarazila se, nechala kouř vznášet se vzhůru kolem obličeje a zamyšleně si Rogera skrze něj prohlížela. Jejím výrazu to dodávalo nádech tajemná a vysoké kultivovanosti. "Hezouně," řekla ještě, stále se stopami smíchu v hlase, "že to s vámi otřásl, vidíte?"

Roger sešpulil rty.

"Určitě ano," trvala na svém, "to já vycítím. Ale, ale, jaká jsou ti naši poldové neviňátka! Není divu, že tolik zločinců vraždí a uteče." Znovu se zasmála. "My jsme docela umírnění, to byste měl navštívit některé party co pořádají orgie v Soho a v Chelsea!"

"My je navštěvujeme," řekl Roger stroze. "Když na ně děláme zátah. Tak Rapelli se tolik snažil vyhnout obvinění, že vám všem dal dvě stě liber, abyste pro něho lhali. Jak dalece ho znáte?"

"Byla jsem s ním pár nocí," odpověděla Maisie. "Musíte uznat, že to je hezký typ a třebaže na to nevypadá, řeknu vám, že to je kus chlapa!"

"Ó, to připouštím," řekl Roger. "Tak tedy on vám a těm ostatním zaplatil předem, abyste lhali a vy jste řekli Rachel, že mluvíte pravdu. Ona vám uvěřila a domnívala se, že s vaším svědectvím z toho Rapelliho vyseká. Díky Maisie. Já si s ním brzy trochu popovídám. Jak se do toho dostal Fogarty?"

"Fogarty je taky docela chlap," prohlásila.

"A vy jste pořádný kus ženské," řekl Roger.

"To je pravda," řekla Maisie. "Sexuální nebo multisexuální nebo jak tomu psychoanalytici říkají. Viděl jste ‚Muže z La Mancha‘?"

Když Roger přikývl, zvrátila hlavu a k Rogerovu úžasu se dala do zpěvu jedné písně z té hry. Měla sytý, zvonivý hlas a akustika vězeňského bloku mu dokonale vyhovovala.

Stejná jsou všechna objetí,
já nevím proč - kdo za to může.
Pověz mi chlapče, co je ti?
Dneska ty, zítra jiná kůže!

Potom vstala a se zvednutou hlavou a s rozvlněnými prsy vystupňovala svůj hlas při čistotě tónu do takové síly, že muži, který byl s nimi, upadla propisovací tužka. Přilákala dva policisty na spodní část schodiště k celám a několik dalších vězňů se tisklo ke mřížím svých kobek, aby slyšeli, přestože nemohli vidět.

"Stejná jsou všechna objetí..."

Tóny se ozývaly ozvěnou a znovu se vracely tak hlasitě, že se zdálo že ještě zpívá. Potom spustila ruce, jednou rukou si zakryla oči a druhou tápala po své židli. Odeznívaly poslední zvuky ozvěny.

"To jsem já," řekla chraptivě.

"Maisie," zeptal se Roger, "to střídáte muže jen pro peníze?"

"Je to tak," přiznala.

"Nepovíte mi, proč chcete těch tisíc liber?" otázal se skoro prosebně.

"Ne, nepovím."

"Tak dobře." Roger vstal. "Zůstanete na víkend tady nebo půjdete raději domů?"

Tím ji tak polekal, že o krok ustoupila a zírala na něho s rozervěnými očima a v místnosti se na několik okamžiků rozhostilo naprosté ticho.

Potom se napjatým hlasem otázala: "Vy byste mě opravdu nechal odejít?"

"Ano. Vzneseš se obvinění a měl bych ho dále soudně projednávat, ale jestli se zaručíte, že se v pondělí ráno ukážete u soudu, můžete jít dnes večer domů." Když neodpovídala, dodal: "Nemusíte, nechávám to na vás."

Konečně nezřetelně odpověděla: "Ráda bych šla domů."

"Dobrá," řekl Roger rázně. "Poněvadž bydlím v Chelsea, svezu vás tam s sebou." Vstal. "Než odjedeme, promluvíme si raději se superintendentem."

Nixon byl příliš zkušený plicista, než aby dal najevo nějaké překvapení. Zařídil všechny formality týkající se propuštění a na Rogerův návrh slíbil, že za nimi pošle hlídkový vůz.

"Už pro mě nemáš žádné další úkoly, že ne?" zeptal se suše.

Brzy byli na cestě, Maisie seděla vedle Rogera na předním sedadle a policejní vůz jel sto yardů za nimi. Na sedadle Rogerova Morrisu se Maisino stehno teple přitisklo k jeho noze a Roger nevěděl, jestli se tak stalo úmyslně. Maisie hleděla přímo před sebe a nekouřila. Měla pěkný profil. Napadlo ho, že kdyby nebyla tak kyprá, byla by velmi hezká.

"Znáte Hamishe Campbella?" zeptal se.

"Ne, neznám."

"To byl dnes ráno ten chlapík před vašimi dveřmi."

"Já vím - laskavostí policie jsem viděla večerní noviny! Bylo tam jeho jméno i fotografie. Víím, že byl v klubu, kde Rapelli praštil Verdiho do hlavy."

"Znáte Pearsona, toho člověka co byl s ním?"

"Ne."

"Znála jste samotného Verdiho?"

"Ne."

"Věděla jste, že Rapelli chodí do toho Doon Clubu?"

"Věděla jsem, že chodí do spousty klubů a diskoték, byl celý blázen do popu a beatové hudby. Taky měl rád erotické

tance. Takových cvoků jsou fůry. Něco vám povím, Hezoune, než mě vyhodíte - první tam na konci doprava, pak první doleva a je to třetí dům v řadě," vložila do svých slov tuto informaci. "Rapelli a já jsme se navzájem znali, ale do kapes jsme si nelezli. Můžu vám povědět, jak se vyzná v milování, ale nic jiného o něm nevím - tedy nic co by stálo za řeč." Roger projel oběma zatáčkami a zastavil před domem, kde Maisie bydlela, jedním z několika na krátkém svahu. Tato část Chelsea byla zvláštní architektonická směs. Bylo tam několik tudorských domků, nejméně jeden časně georgiánský dům, stojící na svém vlastním pozemku a nějaké časně viktoriánské domy, všechny pomíchané s malými bloky moderních bytů, postavených na místě za války vybombardovaných domů.

Roger zastavil a naklonil se přes ni, aby otevřel dvířka. Počkala až sáhl na kliku, potom ho překvapivě pevně uchopila za ruku a přidržela ji na svých prsou. Roger, nakloněný na jednu stranu a takto uvězněný, měl tvář o něco níže než byla její a silně si uvědomoval její dech na své tváři. Maisie se předklonila s pootevřenými rty a oči jí uličnický svítily. Náhle sklonila hlavu a přitiskla mu rty na ústa tak rychle, že neměl možnost uhnout. Trvalo to několik vteřin než se odtáhla, strčila do dvířek a vysunula jednu nohu na dláždění.

"Hezoune," řekla, "slíbila jsem vám pravdu a teď ji znáte celou. Způsob jak si vydělávám peníze se mi neprotiví. Já jsem pořád hodně při chuti. Já muže pojídám. Mohla bych sníst i vás. Přijďte mě navštívit, až budete mít po službě. Jen mi dejte dost času, abych se nafiltila a udělala se pro vás hezká. Kdy budete chtít. A vůbec ne jako platící host. Myslím prostě jako host."

Vystoupila a zabouchla dvířka.

Seděl chvíli bez hnutí, až se to mužům v hlídkovém voze zdálo být příliš dlouho. Napadlo ho, jestli něco neviděli zadním oknem jeho vozu, ale neměli zapnutá světla a poblíž nebyla žádná pouliční lampa. Vlastně na tom příliš nezáleželo. Blikl světly a téměř hned nato jeden z posádky vozu vystoupil a přispěchal k Rogerovi.

"Pane?" přistrčil policista hlavu k otevřenému okénku.

"Nestačil jsem pana Nixona požádat," řekl, "ale chci, abyste vy dva pohlídali tenhle dům, zvláště slečnu Dunsterovou, dokud nepřijdou nějakí lidé z obvodu a nevystřídají vás. Spojím se s panem Nixonem rádiem a povím mu o tom."

"Ano, pane."

"Díky, dobrou noc."

Policistovo "dobrou noc" zalétlo k Rogerovi již při odjezdu. Jel pomalu a zabočil za roh, než zavolal Nixonovi a sdělil mu svou žádost, která se rovnala rozkazu. Nixon jen poznamenal: "Nemyslel jsem si, Hezoune, že ji necháš jít jen tak pro nic za nic. Zařídím to." Roger něco zabručel a zavěsil.

Teď se musel rychle rozhodnout.

Dotknul se rtů, které ho ještě trochu bolely od drtivého tlaku Maisiných úst. Ještě nikdy nepoznal takový polibek a takové tělo, tak žádostivé a tak poddajné. Říkal si s úsměvem, že je naštěstí usedlý starý ženatý člověk a pustil Maisie z hlavy. Mohl teď udělat tři věci.

Za první, vrátit se k Janet. Věděl určitě, že by ho ráda viděla a snažila se mu vše vynahradit.

Za druhé, vyslechnout Rapelliho. Bylo pozdě a Rapelli, pokud nespí, bude unavený a tím asi ochotnější mluvit. Jakmile by se Rapelli zhroutil, skončil by celý případ.

Za třetí, navštívit Rachel Warrenderovou a riskovat, v jaké bude náladě.

Věděl, že by se měl vrátit k Janet, že nutit se do další práce byl příklad jeho nadměrného plnění povinností, který ji tak často přiváděl k zoufalství. Ale kdyby se vrátil a zjistil, že má ještě horší náladu, vedlo by to patrně k velkému dohadování nebo třeba až k hádce, která by mohla trvat dlouho do noci.

A on musel být na zítřejší den svěží a v dobré kondici.

Roger zívá a promnul si oči. Vlastně nebyl v takovém stavu, aby někoho vyslýchal a kladl mu otázky. Nebyl na to dostatečně čilý a ani se nesměl o to pokoušet. Nebylo to nezbytně nutné a byl blíže Bell Street než Yardu. Takže pojede domů. Když tak jel pomalu a velmi opatrně, uvědomil si, že se mu myšlenky samy od sebe zatoulaly do minulého života s Janet. V této části Chelsea a po nábřeží na druhé straně řeky v parku Battersea a kousek dál v Clapham Common, tam všude chodívali, když se spolu scházeli. Tehdy pracoval na obvodě v Chelsea a Janet bydlela ve vedlejším okrese, ve Fulhamu.

Byla taková živá a hezká - Bože můj, prostě krásná. Ještě teď byla krásná. Jen kdyby se tak nerozčilovala!

Její současné životní období ovšem jednoduše vystupňovalo ty nálady, kterými vždycky trpěla. V době kdy spolu chodili byla vždycky nesmírně zklamaná, když musel zrušit schůzku. Několikrát ji skoro ztratil. Při vzpomínce na to a na svou žárlivost se pokřiveně usmál. Pokud nějaký mladý muž byl tak hrozně zamilovaný jako on, prožíval zvláštní muka, když musel zanechat svou milovanou s jinými a věděl, že jiný mladík s ní hraje tenis nebo ji doprovází do divadla či do kina. A - jeho úsměv byl čím dál širší - vzpomněl si, kdy poprvé musel zatknout mladou ženu, která zuřivě kladla odpor a potom uplatňovala na něm své nezanedbatelné osobní kouzlo a Janet se na to dívala.

Jako by ji slyšel.

"Nemusel jsi s ní takhle zacházet... ty sis to opravdu užíval!" Chvilí panovalo napětí a odvaha ho opouštěla. Viselo na vlásku, jestli stráví zbytek večera spolu. Nerozešli se však a bylo to právě ten večer, kdy spolu kráčeli ulicí Bell Street, kde později začali žít jako manželé v domě, kde bydlí dosud. Docházelo k hádkám - vesměs nebo většinou kvůli omezování, které jim působilo jeho zaměstnání. Ale to všechno již minulo, a jestli snad v posledních letech neshody trvaly déle a napětí se protahovalo, Janet se blížil konec přechodu a on dříve či později půjde do důchodu.

Z čistá jasna si uvědomil, že může odejít, kdy si vzpomene a přijmout místo, které by poskytlo Janet všechno co si přála. Na okamžik pustil dokonce volant z rukou a přinutil kolemjedoucího řidiče, aby uhnul. Řidič se vztekle mračil.

Roger odbočil do Bell Street, a když do ní vjel, nějaký muž vyšel z jednoho domu, zahrnul do King's Road a spěchal pryč. Odcházel jakoby pokradmu a Roger věděl proč.

Žena v tom domě, jistá Natálie Tryonová, měla velké trápení s manželem, se kterým zůstávala jen kvůli dětem. Ten muž byl její milenec, který ji vždycky navštěvoval, když manžel byl pryč.

Roger před svým domem zpomalil a zatočil ke garáži. Potom šlápl na brzdu. Vyděsila ho náhlá ohromující myšlenka.

Co když nějakého milence má Janet!

Třeba se cítila tak opuštěná a ubohá, že hledala a našla útěchu.

Nevysvětlovalo by to tu její náladovost, její názory a způsob myšlení?

Roger seděl zcela nehybně a zůstal tak několik minut, neschopný jasného myšlení, když se v domovních dveřích ukázal proužek světla a pak se v nich objevila Janetina silueta.

"Rogere! Jsi to ty?"

Přinutil se zavolat: "Ano, už jdu!" Když otevřel dvířka vozu, viděl, že k němu spěchá. Světlo pouličních lamp se měkce obrazilo na její tváři a moc jí to slušelo. Také se nádherně pohybovala. Najednou byla těsně u něho. Zavřel tiše dvířka, ze zvyku pamatoval na to, aby nevzbudil sousedovo dítě. Stejně náhle ji vzal do náruče a na okamžik ji stiskl skoro až příliš a pak ji políbil. Po chvilce se od sebe bez dechu odtrhli. Žádný z nich nepromluvil, chytily se za ruce a obrátili se k domu. Konečně Janet řekla: "Necháš vůz venku?"

"Ano, na tom nezáleží, noci jsou teplé."

"Jestli chceš, tak ho uklidím," nabídla se.

"Ne, nech ho být." Došli na zápraží, stále ruku v ruce. Poznal, že její nálada se změnila ještě více než jeho a že se Janet uklidnila. Nevěděl, jak by jí řekl, co mu procházelo hlavou a ona ho ušetřila toho, aby něco povídal.

"Zamkni, já udělám trochu čaje a vypijeme si ho v kuchyni. Oba chlapci šli spát. Já jen odběhnu a převléknu se do županu."

"Dobrý nápad," řekl. Zamkl dveře a zastrčil závoru, zkontroloval okna v obývacím pokoji a v jídelně a pak se zastavil. Také by se cítil pohodlněji v županu a zvláště v trečkách. Rychle vyšel nahoru do jejich pokoje.

Tam se zarazil.

Na posteli bylo rozevřené album fotografií, volné nezařazené momentky a obrázky z mořského pobřeží. Na první pohled viděl, že to jsou všechno fotografie z doby namlouvání a z počátku jejich manželství. Na žádném nebyli chlapci ani jako malé děti. Polštáře byly zmuchlané a pokrývka stažená. Na jednom polštáři ležel zmačkaný kapesník. Roger ho zvedl a poznal, že je vlhký. Zřejmě plakala. Podíval se blíže na album. Na obrázcích byli oba na tenise, na taneční zábavě nebo s houfem mladých lidí na pláži. Vždycky spolu a vždycky vypadali šťastně.

Roger se ponořil do vzpomínek a stále si říkal: bohudíky, že jsem dnes večer jel rovnou domů. Ztratil pojem o čase, až ho vyrušily kroky na schodech. Zvedl hlavu a uviděl Janet.

Vešla dovnitř.

"Chtěla jsem to uklidit dříve než sem přijdeš," řekla.

"Proč, miláčku?"

Zastavila se kousek před ním a odpověděla: "Nechat je tu ležet mi připadalo jako pokus o vydírání!"

"Vydírání? Já jsem na ty dny taky vzpomínal. Pamatuješ na tu prsatou blondýnu, kterou jsem zatkl v tenisovém klubu, protože kradla v šatně?"

"Na tu nikdy nezapomenu!"

"Dost se podobala Maisie Dunsterové," řekl jí. "Až na to, že Maisie je mnohem půvabnější."

"A svůdná?" Janet se již zcela oprostila od nervového napětí a rozhovořila se: "Můj milý, já sama sebe nenávidím, když se chovám jako dnes večer, to mi věř. Ne, nepřerušuj mě." Položila mu ruku na ústa a pověděla mu, co si již patrně

dlouho v duchu stále znovu přehrávala. "Vím, že máš svou práci, vím, že jsme se takhle hádali už dřív, vím, že jsou chvíle, kdy tu práci tak nenávidím, že bych dokázala vylézt na střechem a křičet , pryč se Scot-land Yardem!" Na okamžik si oddechla a v očích jí žertovně zasvitlo. "Ale v hloubi duše jsem taky věděla, že ty ji máš rád víc než já ji nenávidím a že vlastně bez toho Yardu nedokážeš žít. Já ale za těchto okolností žít můžu, ačkoli někdy musím vypustit páru. Nemusíš si dělat starosti - opravdu ne. Jenom -" Znovu se zarazila a pokračovala trochu změněným hlasem: Jenom udržuj ve mně naději a vyprávěj mi, co budeme dělat, až toho necháš. Nakonec ti zbývá jen pět let. Dvacet pět už máme za sebou, tak to opravdu zas není tak dlouho."

"Není," řekl chraptivě. "Tu naději u mě vždycky najdeš."

"Neslibuj mi, že budeš mít každý druhý víkend volno a každého čtvrt roku deset dní dovolenou," protestovala zpola se smíchem. Jen buď se mnou co nejvíc můžeš, miláčku. Prosím." Smích se pomalu vytrácel a znovu začala být vážná a soustředěná. "Dobře víš, že ty jsi všechno co mám. Chlapci, Bůh jim žehnej, už v tom pravém slova smyslu moji nejsou - a po takovém večeru jako byl tento jsou na tvé straně. Mám tě tolik ráda," hovořila dále tiše, "víš, od té doby, co jsme chodili hrát tenis, jsem se nepodívala na jiného muže. A - miláčku! Nech mě domluvit. Nechci vědět, jestli ses podíval na jinou ženu - opravdu nechci. Je mi jedno co děláš, pokud jsi šťastný a nenávidím se, když ti přidělávám starosti." V očích měla slzy.

Také Rogera pájily oči.

* * *

Později, když se jejich těla propletla tak vášnivě, jak to již dlouho nezažili, oba usnuli.

Když ráno po půl osmé Martin přinesl podnos s čajem, Roger ji stále ještě držel pevně v objetí.

"Jupí!" vykřikl Scoop. "Tak to raději na shledanou!"

Položil podnos a utekl.

* * *

V pondělí se Roger a Janet probudili časně ráno a rozbírali celý případ. Roger odpočíval v křesle vedle Janetiny postele a Janet seděla opřená o polštáře a měla noční kabátek přehozený přes ramena. Teprve teď viděl celou tu řadu událostí jasněji. Janet občas pro objasnění kladla otázky, ale z větší části to byl monolog. Čaj v konvici vychladl a v pokoji bylo od sluneční záře teplo. Zazvonil telefon. Zvedl přípojku vedle postele a pohlédl na hodiny. Bylo něco po deváté.

"Roger West," ohlásil se a čekal, že to bude někdo z Yardu.

"Pane Weste," promluvila nějaká žena a Roger okamžitě poznal, že to je Rachel Warrenderová. "Byla bych vám vděčná, kdybyste si dnes dopoledne vyšetřil hodinku pro mě."

"Celá hodina se mi do programu asi nevejde," musel Roger odpovědět. "Stačila by vám půlhodina?"

"Jste velmi laskav. Mám přijít do vaší kanceláře?"

"Jestli přijдете do kanceláře, pak to musí být úředně," řekl Roger.

Na okamžik zaváhala a potom řekla chraptivě: "Máte docela pravdu, děkuji vám. Kde tedy navrhujete?" Roger se díval na Janet a ústy naznačoval jméno "Rachel W." Janet vykulila oči, natáhla ruku a zašeptala: "Rogere!"

"Okamžik." Roger zakryl spodek sluchátka rukou. "Něco tě napadlo?"

"Proč ji nepozvat sem?" navrhla Janet. "Přinesla bych kávu nebo něco k pití a taky bych ji ráda viděla."

Byl to rozumný nápad, pomůže jim zpečetit jejich nové porozumění, jejich nový vztah. Roger se vrátil k telefonu.

"Kdybyste to stihla ke mně domů, můžeme si promluvit tady."

"Ach, to by bylo skvělé!" Ještě neslyšel promluvit Rachel Warrenderovou s takovou živostí. "Bude mi to trvat možná déle než půl hodiny, jsem ve své kanceláři v Lincoln's Inn, ale budu u vás jak to jen stihnu."

Zavěšila.

Když Roger pokládal sluchátko, Janet vylézala z postele. Postavila se bokem k oknu, aby z ulice nebyla vidět. Když se natahovala, aby zatahla záclony, ukázala svou bílou pleť a pěknou postavu a tmavé vlasy jí spadaly na ramena, že se mu zatajil dech.

"Jestli tu bude za půl hodiny, musím sebou hodit." Koutkem oka viděla, že vstal ze židle. "Miláčku, rychle se ohol.

Musím připravit nějaké topinky - miláčku, pospěš si. Já - Rogere!" skoro vykřikla. "Rogere, na to teď není čas!"

"Já vím," řekl a objal ji. "Vždyť já už jsem skoro stařík." Držel ji pevně, pak ji políbil na čelo a nechal ji odejít. "Já si snídani připravím sám."

Vykoupal se, oholil, udělal topinky, dal na misku máslo a marmeládu a zavolal do Yardu, že bude v kanceláři až někdy o půl dvanácté. Ověřil si, že v případě Rapelli se nevyskytlo nic nového a že Fogarty, Campbell a Rapelli, jediní tři čekatelé na nějaké obvinění, všichni, jak se zdá, strávili pokojnou noc. Tak dalece to bylo v pořádku.

"A Tome," řekl Danizonovi, "musím být u soudu, až bude vzneseno obvinění proti Campbellovi. Dohlédli byste na to, aby ho nepředvolali dříve než kolem poledne?"

"Ano, pane," řekl Danizon. "A co s Fogartym?"

"Jestli je propuštěn, postarejte se, aby ho pozorně sledovali," nařídil Roger.

"To zařídím, pane," ujist'oval Danizon. "Musím vám ještě sdělit, že pan Coppell bude skoro celý den pryč. Jde na tu konferenci evropské policie. A komisař taky nebude přítomen, účastní se někde slavnostního oběda."

Roger se zasmál. "Tak to bude skutečně volný den!"

"Na vašem místě, pane," poznamenal Danizon, "bych si udělal aspoň na část dne volno. Jděte jen k soudu a - ale promiňte, pane. Do toho nemám co mluvit."

Roger ho skoro viděl, jak celý červený rozpaký pokládá sluchátko.

Po chvíli vyšla z obývacího pokoje Janet s šátkem na hlavě posunutým na stranu a s malou zástěrkou přes noční košili. V rukou držela smeták, prachovku a sprej na leštění nábytku. Nos a tváře se jí leskly a rty měla bledé.

"Já se teď vykoupu a obléknu - a ty půjdeš otevřít, až přijde. Kávu přinesu ve čtvrt na jedenáct, souhlasíš?"

"V deset," požádal Roger. "Nevím, jak ten rozhovor bude probíhat a mohl bych s tím mít velké potíže."

"Proč?" zeptala se Janet. "Není snad pro tebe dost při těle?"

Po pěti minutách byl venku a uštipoval vadnoucí hlavičky tulipánů. Povšiml si, že trávník a živý plot vypadají pěkně. V tom napětí posledních týdnů se na ně ani nepodíval. Napadlo ho, jestli některý z hochů matce trochu nepomáhá. Nebo to dělá všechno sama? Prakticky se na nic nemuselo sáhnout, nesmí zapomenout se jí o tom pochvalně zmínit.

Právě vytahoval pár kousků plevle, většinou semenáčky, když před domem zastavilo nějaké auto. Podíval se skrze hustý živý plot a viděl, že to je bílý sportovní morris. Takový vůz si pro Rachel Warrenderovou představoval. A byla to ona. Vystoupila a Roger byl trochu překvapený tím jak vypadala. Měla na sobě bílý lněný kalhotový kostým, zdůrazňující její mládí a štíhlou postavu a na hlavě malý kulatý námořnický klobouček. Roger si pobaveně pomyslel, že takto si lidé obvykle právní zástupkyni nepředstavují. Věděl určitě, že Janet se dívá z okna a oči má vykulené překvapením.

"Dobrý den, slečno Warrenderová," zavolal přes plot. "Tak jste náš dům bez problémů našla."

Trhla sebou a otočila se po hlase. Teď se polekal zase on, ještě více než ona - vlastně ho to zneklidnilo. Byla totiž hrozně rozrušená. Její krásné oči byly zkalené a skelný pohled prozrazoval, že asi celou noc nespala. Pokývla mu a ústy naznačila slova "dobrý den", ale nevydala žádný zvuk. Setkal se s ní u branky a viděl, že má v očích slzy a vrásky na čele a kolem úst. Nepodal jí ruku, ale šel před ní k domovním dveřím, řekl "Dveře vpravo" a následoval ji do obývacího pokoje.

Roger pochyboval, že by postřehla, kdyby ji zavedl třeba do prasečího chlívku, tak byla zabraná do svých starostí.

Posadila se do křesla a vypadala tak zle a nešťastně, že ho napadlo, jestli nebere drogy a nepotřebuje nutně dávku.

Pak se mu podívala přímo do očí a řekla: "Pane Weste, myslím, že jste jediný člověk, který mi může pomoci a nejsem si ani jistá, že budete chtít. Smím vám povědět, co mě trápí? A smím vás poprosit, abyste mi poradil?"

15. RACHEL

"Pokud můžu pomoci, určitě pomůžu," odpověděl Roger vlídně. "A jedná-li se o něco, o čem jako policista nemůžu hovořit, tak vám to řeknu. Sedí se vám dobře?"

"Výborně, děkuji vám."

"Nedáte si šálek kávy nebo něco -?"

"Nic, děkuji."

Seděla vzpřímeně, s rukama položenými na opěradlech křesla. "Zpočátku to vypadalo velmi prostě, ale teď si myslím, že jste měl pravdu a já jsem se mýlila. Obávám se, že Mario Rapelli napadl Verdiho. Když jsem přišla k soudu, byla jsem si jistá, že se stal obětí spiknutí a že policie si žádá jeho odsouzení, ať již je vinen či ne. Teď si myslím, že tomu tak není."

"To mě velmi těší," řekl Roger. Chtěl slyšet všechno, co se mu chystala říci, ještě dříve než jí začne klást otázky.

"Ještě včera večer, když jsme spolu mluvili, jsem zprvu doufala, že pravda je na mé straně. Teď mám ale důkaz, že Maisie na místě pro svědky lhala a lhali mi i ostatní svědci. A přišla jsem ještě na jednu věc, pane Weste, která je stejně špatná." Předklonila se a její oči byly čím dál větší. "Měla jsem soukromého detektiva, který vše sledoval. Vím, že ty dva muže, kteří napadení Verdiho viděli, myslím vaše dva svědky, oslovili a nabídli jim značnou částku peněz, aby vše zapřeli. Smithson odmítl, ale Campbell souhlasil." V její tváři teď svítily jen ty velké oči. "Smithson je mrtvý, ale

Campbell se rychle otočil a snažil se vás zkompromitovat."

Když se odmlčela, řekl Roger klidně: "Víte kdo zabil Smithsona?"

"Samozřejmě Fogarty." Rachel se zarazila, jako by hledala správné slovo a pak pokračovala. "Myslím, že Fogartymu zaplatili, aby Smithsona srazil vozem. On tvrdí, že byl opilý, ale - věděl jste, že je abstinent?"

"V lékařské zprávě stojí, že ten večer měl v krvi jen nepatrné množství alkoholu nebo snad vůbec žádný," řekl Roger. "Měla jsem vědět, že na to přijdete," poznamenala Rachel. "Můj otec -" zatajila dech, "můj otec mě prosil, abych ten případ nepřebírala. Proč mu tak záleželo na tom, abych jej nevzala. Proč?"

Znovu zatajila dech a dodala: "Kdyby nejhorším důsledkem toho co se stalo bylo jen to, že tím utrpěla moje hrdost, nezáleželo by mi na tom ani za mák. Ale -"

Roger měl dojem, že teď přichází k jádru věci, kvůli čemu sem vlastně přišla. V duchu měl však k tomu jednu výhradu, kterou musel vzít v úvahu, i když citově by takové podezření těžko ospravedlnil.

Co když ho chce oklamat?

Na ty velké hnědé oči, které hleděly tak utrápeně, mohly zapůsobit oční kapky nebo drogy. To její vyprávění mohlo být zčásti lživé. Mohla uvádět ten případ takovým způsobem, aby ho (a tím i policii) odzbrojila a přesvědčila, že pokud spáchala nějaký zločin, došlo k tomu nevědomě a že ona sama se stala obětí zločinců, kteří ji využili jako nastrčenou osobu. Roger věděl, že každý advokát, vědomě zastupující obžalovaného, který podplácí svědky, je bez milosti vyloučen a ona to také musí vědět. Možná bojuje o celou budoucnost ve své profesi.

Rád by věřil tomu co říkala, ale hodně bude záležet na tom, co mu teď poví.

Hovořila dále sevřenými rty: "Myslím, že to nevíte, pane Weste, ale Mario a já jsme - jsme se velmi často vídali." Slova jí vycházela z úst, jako by musela každé vědomě s velkým úsilím ze sebe vynutit. "Já - já jsem ho milovala, pane Weste - ale když jsem objevila, že se schází s Maisie Dunstеровou a účastní se všech těch podivných večírků, tak jsem s ním přerušila styky. Potom mi onehdy telefonoval, že se dostal do potíží. Bylo to pro mě hrozné překvapení, jak to co mi pověděl, tak i skutečnost, že ho zase slyším - právě jsem na něho začínala zapomínat -" Rachel se kousla do rtu. "Řekla jsem mu, že ten případ rozhodně nemůžu převzít. Potom téměř v posledním okamžiku jsem změnila názor. Proto se díval tak překvapeně, když jsem se objevila u soudu. Věřila jsem tomu, co mi pověděl, pane Weste - přece jenom jsem se ho vzdala kvůli Maisie a těm - těm večírkům." Hořce se zasmála. "Teď ale vychází najevo, že on všechny ty lidi platil - že je podplatil, aby pro něho lhali. A podplatil je předtím, než Verdiho napadl. Kdyby Verdiho udeřil v návalu vzteku, tak by mě to tolik netrápilo. Kdyby mi dopodrobna řekl, co se přihodilo, učinila bych všechno co je v lidských silách, zaplatila bych mu toho nejlepšího obhájce. On mi ale záměrně lhal. On mě podvedl. Sehnal někde peníze, aby zaplatil těm falešným svědkům. On ale sotva vydělá tolik, aby se uživil."

Odmlčela se, snad aby se nadechla a Roger již nepochyboval o její upřímnosti.

"Odkud vzal ty peníze?" zeptala se Rachel rozechvěle. "Kdo mu je dává a proč? Napadl Verdiho z osobních důvodů nebo tu byl nějaký jiný důvod? Proč byl můj otec tak plný úzkosti, že chci ten případ převzít? Můžete to zjistit, pane Weste? Do příštího čtvrtka, kdy Mario přijde ke druhému výsledku? Potřebuji to vědět předem - než se rozhodnu, jestli ho budu nebo nebudu obhajovat. Můžete mi, prosím vás, vyhovět?"

Rogera napadlo, že se konečně dověděl, o čem ho vlastně žádá.

Uvědomila si, že Roger vypátrá o Rapellima a o vraždě všechno co se dá a že půjde s plným nasazením za tím, aby zjistil pravdu. A chtěla, aby jí to jako obhájkyňi řekl předem. On jí to ale prostě říci nemohl - to by šlo jenom normální cestou, to jest u soudu. Kdyby jí pomohl dříve než dojde ke slyšení u policejního soudu, porušil by tím nejen policejní zákon jako takový, ale zradil by i svoje mravní zásady.

Jak by jí však mohl odříct?

* * *

Roger slyšel scházet Janet dolů po schodech a tušil, že brzy přijde s kávou. Vůbec si nemyslel, že její přítomnost této situaci nějak pomůže, věděl však, že po tom co se přihodilo, ji nemůže držet stranou. Mohl ale připravit Rachel na její příchod a zároveň si sobě dopřát chvilku na přemýšlení.

"Rachel," řekl náhle, "moje žena přinese za pár minut trochu kávy. Rád bych, abychom to uvážili až odejde."

Rachel nijak neprotestovala a mnoho se tím nezabývala.

"Budete o tom přemýšlet?" zeptala se prosebně.

"Budu."

"Vy - vy jste dobrý člověk," řekla chraptivě.

Po pěti minutách vešla Janet. V tmavohnědých šatech vypadala svěže a elegantně, měla hezky upravené vlasy a její nalíčení bylo dokonalé. Její krása dozrála a Janet zvládala takovou situaci jako málokdo jiný. Zřejmě byla zvědavá, ale nevyptávala se. Chovala se mile a přátelsky, ale nic nepřeháněla.

Najednou vstala.

"Rogere, dolej, prosím tě, slečně Warrenderové kávu, až dopije. Já musím venku něco zařídit. Slečno Warrenderová, nevím, jestli si mám přát, abyste vyhrála vy nebo Roger, ale doufám, že se oba vyrovnáte s tímto případem se ctí."

"Zvláště váš manžel," řekla Rachel stroze.

"Jestli to má být jen jeden nebo druhý, pak ano!" zasmála se Janet, podala jí ruku a odešla. Rachel za ní hleděla, jak odchází z pokoje a podívala se na Rogera s úžasem.

"To je opravdu milá žena!"

"V tom budeme určitě zajedno," smál se Roger. "A musím souhlasit ještě s tím," okamžitě zvažněl, "že máme před sebou nesnadný problém. Rád bych pomohl, ale kdyby vešlo ve známost, že pomáhám v této fázi, vznikla by tím pro mě

neúnosná situace. Nemáte představu, co se stane, když policejní důstojník poruší zákon."

"Dovedu si to představit," řekla Rachel. Vypadala již lépe, její tvář se trochu rozjasnila, ale v jejím hlase se opět ozvalo napětí. "Říkáte mi tím jemně, že mi nepomůžete?"

"Ne," odpověděl Roger. "Já jen prostě říkám, že než vám něco slíbím, potřebuji to promyslet ze všech hledisek. Do kdy to musíte vědět?"

"Myslím, že můžu čekat do středy ráno," odpověděla. "Hodinu mi bude trvat, než najdu někoho jiného, kdo by Maria zastupoval. Mohl byste mi nějakým způsobem podat zprávu do středy do devíti hodin?"

"Ano," přislíbil Roger.

Vstala s klidnějším výrazem v tváři a oběma dlaněmi mu stiskla ruku.

"Jste velmi laskav a máte pochopení," řekla. "Moc vám děkuji. Ale teď musím jít. Připravila jsem vás už o příliš mnoho času."

Vedl ji ke dveřím a ona kráčela po cestičce tak rychle, že nestačil dojít k brance, aby ji otevřel. Nechtěl přivolat pozornost svých sousedů, tak se vrátil do domu. Bylo příliš brzy na to, aby dospěl k nějakému závěru, ale předem se klonil k názoru, že dívka pomůže.

Ale kdyby to udělal a přišlo by se na to? Co by Trevillion učinil nebo řekl? Jaké by měl vyhlídky, že zůstane v policejním sboru a co by následovalo, když by musel odejít? Kdyby ho propustili s hanbou, přicházel by ještě v úvahu pro práci v Allsafe?

Neměl by to, dříve než učiní nějaké rozhodnutí, projednat s Artemusem?

Hodil tu myšlenku za hlavu. Ještě se ani nerozhodl, jestli o té nabídce poví Janet, nerozhodl se, jestli tu práci chce, přestože je tak výhodná. Musel se rozhodnout, jak silný je jeho vztah k Yardu a nevázat se na jeden problém, který zdaleka není typický. Měl před sebou několik krátkodobých úkolů, mezi nimi navštívit Rapelliho. Ale především musí do Yardu.

Slyšel, že Janet spěchá dolů po schodech, šel ke schodišti a zavolal: "Můžu tě svézt?"

"Miláčku, kdybys chtěl, byla bych ráda." Janetiny oči se rozzářily. "Já jdu na radnici na schůzi výboru, mohl bys mě tam vysadit."

Po deseti minutách se naklonil na druhou stranu a otevřel jí dvířka. Živě si připomněl, že teprve před několika hodinami učinil přesně totéž, jenom několik set yardů odtud, pro Maisie Dunsterovou. Moc se tím neobíral a rychle zamířil hustým provozem k Yardu. Byl teplý den a kouř z výfuků byl hustý. Byl to takový ten den, kdy každý kdo musel pracovat uvnitř pod střechou, měl pravděpodobně špatnou náladu.

Yard upadl do jakési apatické otupělosti a na chodbách u nižších i vyšších pracovníků byla patrná určitá malátnost.

Když byl Coppel v budově, nikdo nechodil nahrbený, na chodbách se netvořily skupinky, ale když byl Coppel pryč... Rogera napadlo, jestli by se za takových okolností choval jinak a došel k přesvědčení, že s Coppellem či bez Coppella, sám by své chování neměnil. Nebylo to příčinou velké části tohoto problému?

Danizon byl v Rogerově kanceláři a měl svlečenou blůzu.

"Dobrý den, pane", uvítal ho. "Všechno je v pohodě. Přes noc se toho moc nestalo." Přistrčil tenký fascikl blíže k Rogerovi, který se posadil za stůl. "Nechcete trochu kávy, pane?"

"Ne, děkuji," řekl Roger a otevřel desky se zprávami.

Podle dvou policistů z obvodu, přidělených k jejímu hlídání, se Maisie Dunsterová nehnula z bytu. V osm hodin je vystřídali a na jejich místo přišli jiní.

Pearson odešel domů a strašně se pohádal se svou manželkou, ale od té chvíle nikdo z nich dům neopustil.

V pitevní zprávě o Ricardu Verdim se psalo, že smrt nastala důsledkem krvácení do mozku, způsobeného ranou tupým předmětem, srovnatelným s elektrickou kytarou.

V pitevní zprávě o Wilfredu Smithsonovi se sdělovalo, že smrt nastala po mnohočetných zraněních hlavy, hrudníku a břicha, která pravděpodobně způsobil náraz jedoucího vozidla.

Zatím nic nenavštěvovalo tomu, že by Verdi a Rapelli byli staří přátelé nebo partneři nebo dokonce že se navzájem znali. Byl však více než dostatek důkazů, že Maisie Dunsterová oba znala a byly i důkazy, že Verdi, stejně jako Rapelli se těšili její přízni. Pokud se policii podařilo vypátrat, prakticky jenom dvě osoby znaly všechny účastníky toho případu. Jednou byl Patrick Fogarty a druhou Maisie. Co se týče těch dvou však k žádným novým odhalením nedošlo. Hlavní nevysvětlitelnou okolností ovšem bylo, že Hamish Campbell tak rychle přešel na druhou stranu. Měla Rachel Warrenderová pravdu? Podplatili ho? Jestli k tomu došlo, jak to že Rachel - nebo její najatý detektiv, odhalil, co se policii zatím vypátrat nepodařilo? Věděla Rachel, že Rapelli útok na Verdiho plánoval a dokonce si zajišťoval své "alibi" předem? Roger přemítal o těchto otázkách a vstřebával vše co bylo v hlášení nového. Potom otočil hlavu ke dveřím Danizonovy kanceláře a řekl: "Zajedu do Brixtonu podívat se na Rapelliho." Zavřel dveře, když Danizon říkal "Ano, pane." Danizon bude varovat úředníky ve vězení, že je už na cestě a Rapelli bude patrně z celý venku v jedné z místností pro výslechy, umístěné v přední části budovy.

Do Brixtonu dorazil chvilku před jednou hodinou.

Klíče chřestily, okované boty na kamenném dláždění klapaly a zdi i za slunečního světla vyhlížely ponuře a šedě. Na velkém otevřeném dvoře byl poměrně chládek a v první velké hale, do které Rogera přivedli, byla skoro zima.

Stejně mrazivě ho přivítal Rapelli.

Zdál se být zdravý a odpočatý a v jeho chování byla znát povýšenost, jakou Roger u něho dříve nezaznamenal. Popřel, že by Maisie nebo někoho jiného podplatil. Popřel, že by byl v Doon Clubu. Popřel, že by uškolil Verdiho do hlavy.

Popíral všechno.

"Každý, kdo vám tohle povídal, je lhář," prohlásil bez obalu.

"My ale můžeme beze vši pochyby dokázat, že jste byl v Doon Clubu," trval na svém Roger.

"Nikdo, dokonce ani skvělý superintendent West, nemůže dokázat, co není pravda," řekl Rapelli. "Ať tam byl kdo chtěl, já jsem to nebyl."

"Odkud dostáváte ty peníze?" tázal se Roger.

"Nemám žádné peníze. Slečna Warrenderová si za svoji pomoc nic nepočítala a ostatní lžou." Rapelliho hlas zněl příjemně, ale teď se v něm ozval slabý tón trpkosti. "Největší lhář je ta ženská Dunsterová. Byl jsem s ní ještě předtím, než přišli ti ostatní. Nejprve to přiznala a potom začala lhát. Proč za ní nejdete a netrápíte ji svými otázkami? Když se budete snažit, možná z ní tu pravdu dostanete."

Roger odcházel z vězení deset minut před druhou naprosto nespokojený. Počasí teď nebylo jen horké, ale přímo parné a zdálo se mu, že z dálky slyší hřmění a obloha byla přitom kovově modrá. V hustém provozu jel směrem k wetminsterskému mostu a čekal v pravém jízdním pruhu na dopravní světla, která chránila přístup k náměstí Parliament Square, když zaslechl v chřastícím rádiu své jméno. Tucet jiných jmen by přeslechl, ale to svoje okamžitě rozpoznal a přepnul na Informace.

"Tady superintendent West," ohlásil se. Jsem na Parliament Square a jedu do Yardu. Může ta zpráva na mě počkat?"

"O tom pochybuji, pane," pravil někdo z Informací. "Z obvodu přišel radiogram, že našli Maisie Dunsterovou v jejím bytě ošklivě poraněnou. Říkají, že to je pěkné svinstvo."

Rogera zamrazilo a chvíli trvalo než chraptivě odpověděl: "Okamžitě k ní jedu."

16. POSLEDNÍ VÝPOVĚĎ

Když Roger zabočil k domkům na svahu, kde Maisie bydlela, objevila se v protisměru bílá sanitka s rozžatými světly. Byly tu čtyři policejní vozy, tři z nich parkovaly vedle sebe. Roger zastavil za tím třetím a vyskočil ven. Dostal se do shluku třiceti nebo čtyřiceti lidí, které zadržovali dva policisté. U oken, mezi dveřmi a u branek postávali muži a ženy. Jeden mladík byl dokonce na střeše. "Prosím, ustupte kousek," opakoval jeden policista.

"Prosím, uvolněte místo pro sanitku."

"Uvolněte místo... Ustupte... Uvolněte místo..."

Roger se prodíral davem, který mu sice nebránil, ale ani neprojevoval snahu ustoupit. Narazil na mohutného policistu, který rozpřahoval své obrovské ruce dlaněmi napřed. Dotkl se Rogera, ale neodstrčil ho.

"To je v pořádku, konstáble, nechť mě projít," nařídil Roger.

"Jestli jste příbuzný -" muž pootočil svůj velký, do snědá ošlehaný obličej. Když spatřil Rogera, komicky zvedl obočí,

"Ach, to je superintendent! Prosím, projděte, pane."

Dva příslušníci osádky sanitního vozu přecházeli malou zahradu po hladce sestříhaném trávníku. Záhony s květinami tu žádné nebyly. U vstupních dveří stál policista. Před oba muže ze sanitky náhle vyrazil velký, hubený, hladově vyhlížející muž s vysoce posazenými lesklými lícními kostmi a s velkým lesklým nosem. Byl to obvodní superintendent Abe Court. Měl velké oči s rozježenými řasami, které byly tak černé, že to skoro vypadalo jako by měl oční stíny.

Povšiml si Rogera.

"Zdravím, superintendente," a podal mu ruku.

"Dobrý den," řekl Roger. "Jak to s ní vypadá?"

"Je to beznadějně," odpověděl Court ponuře. "Je tam u ní doktor a ona se ptá po vás." Když šli za bdělých pohledů ošetřovatelů ze sanitky po schodech nahoru, poznamenal Court: "Doktor jí chce dát sedativa, ale přesvědčil jsem ho, aby s tím počkal, dokud nepřijdete."

Roger přikývl. Zatímco ošetřovatelé manévrovali na úzkém schodišti s nosítky, proklouzl kolem nich do Maisina pokoje. Na jedné straně postele stála jakási žena a přes druhou se skláněl nějaký muž.

Když se k nim Roger přiblížil, spatřil Maisinu hlavu a tvář.

Od očí dolů se zdála být nezraněná, ale její čelo a svede vlasy byla jedna krvavá a rozmačkaná zmet'. Roger přistoupil na stranu, kde byl lékař a polkl. Dívčiny oči, které byly minulý večer tak zářivé a svůdné, byly oteklé a podlité krví.

Přesto ho zřejmě poznala a otočila k němu hlavu.

"Dvě minuty," řekl policejní lékař. V ruce držel již naplněnou podkožní stříkačku.

Roger přikývl, poklekl na jedno koleno a vzal Maisie za ochablou ruku.

"Kdo to byl?" zeptal se Roger šeptem.

Navlhčila si rty a žena na druhé straně postele vzala vlhkou houbu a přetřela jí s ní ústa.

"Jen mi řekněte jeho jméno," naléhal Roger.

"Vy - vy mi to nebudete věřit," mumlala.

"Maisie, na tom nezáleží, jestli vám budu věřit," řekl Roger. "Je mi to strašně líto. A čím dříve to budu vědět, tím rychleji se dostanete do nemocnice a -"

Viděl, že hýbe rty.

"Ztráta času," řekla. "Se mnou je konec. Byl to - Mario."

"Mario Rapelli?" opakoval nevěřicně.

"Tady to máte," řekla. "Vy mi nevěříte." Zavřela oči. "Nevěděla jsem, že je něco takového jako - dobří poldové. Polibte mě - Hezouně."

Lékař obešel postel a žena vykasala dívce rukáv. Roger vstal naklonil se nad dívku a lehčeji políbil. Snad úmyslně pootevřela ústa a Roger na nich dosti dlouho spočinul svými rty. Koutkem oka zahlédl, že se pohnula a pak znenadání její rty, tvář a celé tělo ochablo.

Vstal.

Lékař uložil jehlu do pouzdra a žena a jeden řidič sanitky ovinuli Maisinu hlavu kusem ložního prádla. Měla zavřené oči a Roger věděl s jistotou, jakou jen člověk může mít, že je už nikdy neotevře.

* * *

Po půlhodině byl Roger zpátky v Yardu. Pro tentokrát si výjimečně přál, aby Coppel byl ve své pracovně. Chtěl o celé situaci hovořit s velitelem. Šel rovnou do své kanceláře a vyprávěl všechno Danizonovi, který úžasem otvíral oči jako malý chlapec.

"Ale Rapelli byl přece celou noc v Brixtonu!"

"Ano," řekl Roger. "Byl v místě, odkud se nemohl dostat. Jsou tři možnosti," pokračoval sevřeným hlasem. "Za prvé, že Rapelli má dvojče nebo dvojníka. Za druhé, že Maisie na smrtelné posteli lhala. Za třetí, že omylem opravdu pokládala útočnicka za Rapelliho. Ještě jsem se pro žádnou z těch možností nerozhodl." Sklesl na židli za svým stolem. "Superintendent Court to vyšetřuje běžným postupem, jak jsou na obvodu zvyklí. Stopy po vloupání žádné nejsou a vypadá to, že se vrah dostal dovnitř přes střechu. Abe Court vyslýchá ty dva obvodní policisty, kteří ji měli hlídat. Ten kdo ji napadl měl klíč k jejímu pokoji, možná i k domu. Zbraní bylo kladivo, které vzal z kredence v pokoji. Našli ho pod její postelí a na rukojeti nebyly žádné otisky prstů. Přesný čas útoku ještě nestanovili, ale je pravděpodobné, že se to stalo kolem čtvrté hodiny, soudě podle zaschlých krevních sraženin. Našel ji jeden její přítel - Cleo, jeden z rádo by svědků pro Maria Rapelliho - kterému nebylo jasné, proč není ještě vzhůru. Měli spolu schůzku u kadeřníka. V domě je domovník, takové děvče pro všechno, který otvíral tomu Cleovi univerzálním klíčem." Roger si povšiml, jak Danizonovi zasvítilo v očích a zavrtěl hlavou. "Klíč byl ve svazku, který váží asi půl libry a visí v hlavách domovníkovy postele. Není vůbec pravděpodobné, že by to byl klíč, který použil vrah." Počkal až Danizon dopsal a dodal: "Můžete z toho udělat krátké hlášení a zařadit to do evidence?"

"Ano, pane."

"Díky. Došly nějaké zprávy?"

"Máte je na stole," odpověděl Danizon. "Chvilku předtím než jste přišel volala vaše žena, ale říkala, že to není nic naléhavého."

Janet málokdy volala v průběhu dne. Roger byl zvědavý, o co šlo, ale pak to pustil z hlavy.

Když otevřel desky, které ležely nahoře, uviděl několik telefonních zpráv. Nevolala jen Janet, ale také Benjamin Artemus a nějaký Harold Phillipson z Globe. Phillipson. Byl šéfredaktorem těchto novin a určitě schvaloval, pokud sám nenapsal, kritický článek o Rogerovi a o Yardu. Ve zprávě stálo: Může, prosím, superintendent West zavolat do půl druhé? Ted' bylo skoro tři čtvrtě na dvě.

Objednal si telefonní hovor do novin, zběžně přelétl jednotlivosti v článku a znovu přemítal, proč mu Janet volala a co asi chtěl Artemus. Náhle si vzpomněl, že dosud své ženě nepověděl o nabídce z bezpečnostní agentury Allsafe. V následujícím okamžiku zazvonil telefon a spojovatelka hlásila: "Pan Phillipson, pane."

"Díky. Pan Phillipson?"

"Dobré odpoledne superintendente." Šéfredaktor měl hluboký příjemný hlas se zvláštním zatrpklým zabarvením. Kladl důraz na slova "dobrý" a "super". "Jsem velice rád, že jste zavolaal."

"Právě jsem dorazil z Chelsea," řekl Roger. "Viděl jsem Maisie Dunsterovou."

"Tu mladou ženu, která to vlastně všechno začala," poznamenal Phillipson. "Zemřela cestou do nemocnice. Věděl jste to?"

Roger hned neodpověděl. Nepochyboval, že k tomu nevyhnutelně dojde, ale přesto jím ta zpráva otřásla. Také ho ználo, že se to Phillipson dověděl před ním. Ozvalo se spěšné zaklepání na dveře a do místnosti strčil hlavu Danizon.

"Pane, myslím, že byste měl vědět, že Maisie Dunsterová je mrtvá. Zemřela cestou do nemocnice."

"Ano," řekl Roger. "Děkuji." Když se za Danizonem zavřely dveře, vrátil se k Phillipsonovi. "Omlouvám se, někdo vešel do kanceláře. Ano, vím o Maisie. Doufám, že si uvědomujete, že si nedám pokoj, dokud vraha nenajdeme."

Dost dlouho trvalo, než Phillipson odpověděl.

"Víte, z toho by se dal udělat zajímavý případ - obvinít Yard, že dovolil, aby ji zavraždili, zvláště když byla korunním svědkem obhajoby Rapelliho."

"Pane Phillipsone," řekl Roger klidně, "nikdo si neuvědomuje tak silně jako já, že jsme při úkolu ji sřezit selhali, ale z právního hlediska žádnou odpovědnost neneseme. To skutečně chcete naše pátrání ještě ztížit tím, že budete ve svých článcích po nás házet blátem? Ať uděláme dobře nebo špatně, pokaždé se proti nám něco najde."

"Někdy to jinak nejde," odsekl Phillipson. Stále mluvil trochu zatrpkle, jako by se vysmíval sám sobě, Rogerovi nebo

těm okolnostem. "Nemohu vám bohužel slíbit, že už nikdy nebudeme házet blátem, ale o tom jsem s vámi nechtěl mluvit. Nemyslím, že by bylo vhodné, abychom to probírali po telefonu. Mohl byste mě dnes odpoledne navštívit?" Roger se zarazil. Šéfredaktor celostátních novin by ho nežádal, aby mu věnoval svůj čas, kdyby se mu to nevyplatilo. Měl v úmyslu vyslechnout policisty, kteří hlídali Maisie a chtěl se věnovat Rapellimu, ale nic z toho nebylo tak naléhavé.

"Ano," odpověděl. "Asi v půl třetí."

"Rád vás uvidím," řekl Phillipson. "Děkuji vám."

Roger položil telefon a okamžitě volal Janet, ale nikdo to nebral. Musela jít nakupovat nebo šla na nějakou tu odpolední schůzi výboru. Zavolał Artemeuse do Allsafe a napůl čekal, že bude na obědě. Ale nebyl. Ozval se na zazvonění spojovatelky společnosti.

"Ach, to je pan West. Děkuji vám, že voláte," řekl. "Nesmírně rád bych se s vámi setkal, vzhledem ke zcela neočekávanému vývoji událostí. Vyšetřil byste si pro mě dnes odpoledne půlhodinku?"

Nejenže přelo, ale přímo lilo. Z redakce novin Globe by však mohl odejít asi ve tři nebo ve čtvrt na čtyři a to bude docela blízko sídla Allsafe na Strandu. Není důvod, proč by tam nemohl zaskočit, ale je mnoho důvodů k tomu, aby si Artemeus nemyslel, že tu je pro bezpečnostní agenturu k službám na zavanou. Ted' však nebyl čas dělat z toho otázku prestiže.

"Mohl bych se k vám na chvíli podívat asi o půl čtvrté," odpověděl. "Možná o něco dříve."

"To je od vás velmi laskavé! Budu u sebe v kanceláři od tří hodin a nebudu si nic sjednávat, dokud se neobjevíte. Dokážu si toho vážit." Artemeus přímo přetéká city.

Roger ukončil hovor a zavolał Danizona. "Chci okamžitě vůz na Fleet Street a Strand," řekl. "Budu pryč celkem asi dvě hodiny."

"Ano, pane, hned to zařídím."

Roger znovu položil sluchátko a otevřel složku Rapelliho, letmo ji prohlédl a vložil ji do svých černých desek. Hned nato zatelefonoval Abeovi Courtovi, který byl vždy při telefonním hovoru velmi řízný. Pokaždé působil dojmem, že se nemůže dočkat až zavěsí.

"To je Hezoun...? Mám nějaké informace, ale moc toho není. Ty dva muže, které jsme nasadili na Maisie, odveleli. Z Martin's Bank v High Street přišlo tísňové volání a oni byli skoro na tom místě, tak využili příležitosti. Zatkl dva bankovní lupiče. Kdyby včas nedorazili, tak by ten párek býval upláchl. Pochybuji, že má smysl zatknout dva zloděje a ztratit jeden život, ale tu vraždu asi spáchal někdo, koho ta zabitá znala. Nemyslím si, že moji chlapi na tom nesou nějakou vinu... Pořádně je to vzalo. Chcete je vidět tady nebo v Yardu? Mám je pro vás tady."

"V Yardu," odpověděl Roger. "V půl páté."

"Dobrá, Hezoune. Nezapomeňte, že to jsou oba dobří hoši."

Když Roger položil sluchátko, pomyslel si smutně - tak Maisie je mrtvá. Přesto byl rád, že se Abe Court zastává svých lidí a Bůh je mu svědkem, on by byl ten poslední, kdo by odsuzoval policistu, že se při nepředvídatelné události dokáže sám rozhodnout. Vzal Fogartyho fascikl, který byl velmi tenký a také spis o Hamishi Campbellovi, který nebyl o moc silnější a oba přiložil do svých desek.

Před hlavním vchodem byl připravený rover s mladým světlolasým detektivem, který stál u dvířek. Jeho barva vlasů Rogerovi živě připomněla Maisiny světlé kadeře, celé postříkané a nasáklé krví.

"Dobré odpoledne, pane." Policista mu otevřel dvířka.

"Ahoj, Ashi." Roger nastoupil, počkal na řidiče, až si sedne za volant a dodal: Jedte k redakci Globe, zaparkujte co nejbliže a postavte se tak, abyste mě zahlédl, až budu vycházet. Budu tam asi dvacet minut."

"Jistě, pane."

Kanceláře novin Globe byly skoro zbrusu nové, velmi moderní, v šedobílé barvě, která však přesto odrážela sluneční záři. Úzká vozovka ve Fleet Street byla napěchovaná vozy, drožkami a obrovitými červenými autobusy. Člověk už byl na ně tak zvyklý, napadlo Rogera, že by je těžko považoval za hlavní příčinu londýnských dopravních potíží. Také chodníky po obou stranách byly plné lidí. Proč dívky v bavlněných šatech bez rukávů vypadají o tolik hezčí a vyzývavější? Před správní budovou novin byl volný prostor a vrátný v hnědofialové uniformě mu rychle vyšel vstříc.

"Superintendent West, pane?"

"Ano."

"Když vejdete dovnitř, tak po pravé straně najdete mladou paní, která vás uvede k panu Phillipsonovi, pane."

"Mladá paní" byla v hnědofialových šatech s velmi krátkou sukní a měla dlouhé, pěkně tvarované nohy. Její tvář byla spíše uhlazená než hezká. Zavedla Rogera k malému výtahu, zřejmě vyhrazenému pro význačné osoby a během dvou minut se ocitl v dlouhé úzké kanceláři šéfredaktora. Stěny byly vyložené mramorem nebo jeho imitací a podlaha byla od stěny ke stěně pokrytá chlupatým černým kobercem. Na stěnách viselo několik plaket dřívějších šéfredaktorů. Na jednom konci místnosti byl konferenční stůl ve tvaru podkovy s deseti nebo dvanácti místy, na druhém pak obrovský psací stůl a za ním zády k oknu Phillipson. Před stolem stálo několik pohodlných křesel. Bylo tam těž pár velmi moderních židlí s rovným opěradlem.

Phillipson vstal. Byl vysoké postavy, elegantní, se stříbrnými vlasy, velmi štíhlý, v bezvadně ušitém obleku. Neobešel stůl, ale napřáhl přes něj ruku. Když si potřásl rukama, pokynul Rogerovi k jednomu pohodlnému křeslu.

"Posaďte se, superintendente."

"Můžu mít tuhle?" Roger si vzal židli s rovným opěradlem po straně stolu a tak se mohl dívat na Phillipsona, aniž by mu slunce svítilo do očí. Phillipson ho naopak neměl proti sobě v ostrém světle a ocitl se v malé nevýhodě, že se musel k němu trochu natáčet.

Phillipson se usmál, ale nic na to neřekl.

"Požádal jsem vás, abyste přišel, protože mám zprávu - dobře ověřenou zprávu, mohu říct z naprosto spolehlivého zdroje - která se týká přímo vás," řekl. "V některých případech bych takovou věc otiskl jako poctivý, přiměřený komentář, ale tato je tak osobní povahy, že jak jste řekl v telefonu, něco z toho - eh - bláta by na vás ulpělo, i kdybychom to následující den popřeli. Došel jsem k názoru, že vzhledem k našim tento týden poněkud napjatým vztahům by bylo moudré o té zprávě s vámi pohovořit."

Čekal dosti dlouho, aby se Roger k tomu vyjádřil, ale ten zůstal zticha. Dveře nedaleko Phillipsona se otevřely a vešla žena středního věku v tmavých šatech, s načechranými vlasy a tlačila před sebou vozík s občerstvením, na kterém byla káva, brandy, likéry a doutníky. Slušné zacházení, pomyslel si Roger uštěpačně.

"Kávu bílou nebo černou, pane?"

"Jen trochu mléka, prosím."

"Děkuji vám." Naplnila mu šálek a nabídla cukr, nalila i Phillipsonovi a odešla.

"Brandy?" zeptal se Phillipson.

"Ne, děkuji," řekl Roger. "Nemám moc času a rád bych se, prosím, dověděl něco bližšího o té zprávě."

"Výborně." Phillipson vzal tenkou složku papírů, ale nepodíval se do nich. "Tohle připravil můj hlavní dopisovatel, který se tím zabýval ještě se třemi zpravodaji celé dva dny. Mám tu jednu kopii pro vás. Prostě se v ní prohlašuje, že budete pravděpodobně do konce týdne postaven mimo službu. Dále, že pokud se tak stane, vzdáte se funkce a že vaše poněkud arogantní chování v několika minulých dnech vyplývá ze skutečnosti, že jste dostal velmi lákavou nabídku na místo v jedné soukromé bezpečnostní agentuře, kde dostanete čtyřikrát vyšší plat než máte u londýnské policie. Hlubší souvislost najdeme v tom, že jste úmyslně hrubě porušil policejní předpisy a pravidla, abyste rychle přivodil krizi, za které by vás propustili nebo byste sám odstoupil beze vší ztráty - eh - důstojnosti a úcty. Kdybyste prostě složil funkci kvůli lépe placenému zaměstnání, přestali by si vás vážit nejenom vaši kolegové, ale i velká část veřejnosti. Pokud byste ovšem složil funkci na protest proti autokratickým metodám, které v Yardu zdomácněly valnou měrou vinou nového komisaře, zachoval byste si důvěru policie i veřejnosti."

Phillipson domluvil a v místnosti nastalo ticho jako v kostele. Ani papír nezašustil a těž zvenku se nic neozvalo. Potom Phillipson vstal a proti velkému oknu, které měl za sebou, se jeho postava proměnila v černou siluetu. Vyhlédl ven na Fleet Street a směrem k Ludgate Circus a ke Sv. Pavlu a ještě tiše řekl: "Doufám, superintendente, že souhlasíte že byste měl dostat příležitost vyvrátit každé toto tvrzení. Protože tu zprávu připravili jako stěžejní článek pro zítřejší vydání, musí se vysázet, pečlivě provést korektura a zároveň prověřit naším právním oddělením, abychom se ujistili, že případná urážka na cti, která se dá z ní vyčíst, je na základě přiměřeného komentáře obhajitelná. Proto jsem vás dnes odpoledne pozval. Co mi k tomu řeknete, superintendente?"

17. ULTIMÁTUM?

Roger se předklonil a vzal doklad z Phillipsonovy ruky. Prohlížel si ho, spíše aby získal čas na přemýšlení, než že by se potřeboval dovědět více, než co mu Phillipson sdělil. Bylo to asi osm strojem řídice napsaných stránek s několika fotografiemi. Na jedné byl on sám, na jiné viceadmirál Trevillion, potom snímek nového Scotland Yardu a obrázek dodávkového auta bezpečnostní agentury Allsafe a nakonec rodinná fotka Rogera s Janet a s chlapci ze šťastného období před několika lety.

Zvedl hlavu.

"Víte," řekl, "tohle se nápadně podobá ultimátu. Dokažte nesprávnost všech těchto tvrzení nebo to otiskneme."

"Můžete to chápat i takto," souhlasil Phillipson zdvořile.

"Co byste přesně rád - nebo co doufáte, že udělám?"

"Já nedávám ničemu přednost," odpověděl Phillipson. Jestli ten článek můžete kategoricky popřít, tak ho neotisknu. Pokud ale jste ochoten ho zčásti nebo celý potvrdit, otisknu ho v celém jeho znění. Můžete tu zprávu popřít, superintendente?"

Roger na něho nevzrušeně pohlédl a doufal, že nic v jeho výrazu neprozradí napětí, které pocítoval. Měl takový vztek, že nebylo snadné zachovat klid, ale musel zůstat klidný. Složil zprávu na velikost fotografií a všechno to zastrčil do postranní kapsy saka.

"Bez ohledu na mé osobní potíže máte dost velký náklad," poznamenal opatrně.

"To rád slyším."

"Někdo v Yardu poskytl vám - nebo vašemu zpravodaji - důvěrnou informaci." Roger se napil kávy, odložil šálek a pak

se přesunul ze židle do jednoho křesla. Měkké polštáře ho obemkly, a když si natáhl nohy a opřel si hlavu, měl pocit naprostého pohodlí. "Ten někdo se patrně musí těšit velké důvěře."

"Ach," řekl Phillipson, "stejně jako vy."

"Nic z toho článku nepochází ode mne," prohlásil Roger.

"Myslíte, že byste to jako policista snadno dokázal?" zeptal se Phillipson.

"Já bych považoval za snadné vás zažalovat pro urážku na cti a požadovat od vás omluvu," odsekl Roger.

Jak hovořil, rozplývaly se postupně všechny jeho pochyby. Bylo jasné, že ten člověk ho chce dostat a snaží se o to od samého začátku. Phillipson byl nesmírně sebevědomý, měl za sebou vážnost a peníze vlivných novin a rozhodně by neprováděl takovou vendetu bez vědomí a souhlasu správné rady. Tohle prostě nebylo jednání šéfredaktora, který když cítí veřejný skandál, tak je na koni. To byl záměrný pokus o znevážení jeho osoby, superintendenta Rogera Westa.

Jaké pohnutky je k tomu vedly?

"Jako policista," pokračoval Roger, "si nechám své důkazy a své metody vyšetřování pro sebe, dokud nepřijde čas, abych se bránil." Podíval se na Phillipsona, na kterého pro oslňující světlo z okna špatně viděl a který se již dlouho nepohnul. Phillipson se zřejmě rozhodl počkat se svým výkladem dokud Roger znovu nepromluví.

Roger položil ruce na opěradla křesla, zprvu volně, ale náhle je sevřel oběma rukama a vzepřel se plnou silou svých paží, takže z křesla přímo vyskočil. Polekal Phillipsona, který rychle ustoupil.

"Tak tedy, brzy se zase uvidíme," zakončil Roger. Já se tu opravdu nemíním zdržovat."

"Ale jistě -" začal Phillipson.

"Dobré odpoledne," řekl Roger se širokým úsměvem. "Zavede mě ta mladá dáma, která mě sem přivedla, zase zpátky do vstupní haly? Nebo si mám najít cestu sám?"

Na Phillipsonovy úžasem rozevřené oči odpověděl úsměvem a otočil se ke dveřím. Několik vteřin si myslel, že ho ten člověk nechá odejít, ale Phillipson se náhle pohnul a spěchal za ním.

"Superintendente! Dokud mě nepřesvědčíte, že ta tvrzení nejsou pravdivá, já to uveřejním a vaše pověst bude v sázce."

Roger se stejně náhle zastavil. Potom se velmi pomalu otočil.

Phillipson byl těsně za ním a v jeho tváři se dal číst úžas a možná i obavy. Rogerovo chování mu zjevně úplně zamotalo hlavu.

"Pane Phillipsone," řekl Roger, "vy jste šéfredaktorem těchto novin a před zákonem jste vy a pouze vy odpovědný za každé prohlášení, které v nich vyjde. Vy nemůžete přesunout tuto odpovědnost na jiné a zcela určitě ne na mne. Jestli ten článek uveřejníte, záleží jen zcela na vás. Jako policejní důstojník vám můžu jenom říct, že podle mě článek dokazuje, že ve Scotland Yardu dochází k vážnému úniku informací, a kdyby se mě představení ptali, kde mají začít, poradil bych jim, aby začali pečlivým vyšetřením toho úniku. Také bych jim doporučil, že pokud se najde nějaký důkaz o podplácení nebo korupci - to jest, jestli se prokáže, že někdo tu informaci koupil od člena nebo zaměstnance londýnské policie, mělo by se zakročit nejen proti tomu, kdo informaci poskytl, ale i proti osobě, která předala úplatek nebo která k němu dala podnět či ho schvalovala."

Odmíchl se, zhluboka se nadechl a vypadal mnohem více navztekáný, než ve skutečnosti byl.

"Dříve než podám žalobu o odškodnění," pokračoval, "počkám jako soukromá osoba na výsledek úředního zákroku.

Doufám, že je vám teď naprosto jasné, jak pohlížím na tento druh vyděračství."

Prudce se otočil, a když došel ke dveřím, ještě dodal:

"Co se týká té vaší zprávy, vezmu ji teď okamžitě k veliteli kriminálního pátracího oddělení a požádám ho, aby ji bezodkladně ukázal komisaři. Vím určitě, že oba užasnou nad těmi polopravdami a vyloženými lžemi."

Vyšel ven a práskl za sebou dveřmi.

* * *

Když sjížděl hlavním výtahem dolů, věděl, že to udělá přesně tak jak řekl, ale tím kraválem si vlastně nijak nepomohl. Potřeboval zjistit, oč se tady jedná a proč začali s tou vendetou. Kdyby mohl předložit Coppelovi nějaký důkaz, nesmírně by tím své postavení posílil, ale bylo jen málo pravděpodobné, že by něco takového dokázal. Bylo tu velké nebezpečí, že by se tím zabýval příliš horlivě a nesoustředil se na pátrání po vrahovi Maisie.

Jako člověku se mu protivil ten článek. Jako policista a jako člověk musel najít vraha.

V duchu měl náhle před sebou obraz Maisie, ležící na prahu smrti.

"Vy mi nebudete věřit." A za okamžik: "Byl to Mario." A potom: "Tak tady to máte. Vy mi nevěříte." A hned nato:

"Polibte mě, Hezoune."

Představoval si ten pocit, kdy se ho dotkly její vlhké teplé rty.

Detektiv Ashe rychle přispěchal.

"Jsem kousek odtud, pane." Zarazil se a pozorně se na něho zahleděl. "Jste v pořádku?"

Když vykročili, Roger se na něho bezvýrazně podíval.

"Ale ano, je mi dobře." Nastoupil do vozu a vrátný v hnědofialové uniformě postával opodál. Přemýšlel, jestli v takové náladě má navštívit Artemeuse. Bylo to na cestě k Yardu, nemusel se tam dlouho zdržovat, a kdyby tam nešel, vrtalo by mu stále hlavou, co ten člověk z Allsafe vlastně chce. Když se zařazovali do hlavního proudu vozidel, prohnal se s řevem kolem nich autobus a minul je jenom o několik palců od Rogera a donutil dva nebo tři chodce uskočit mu z cesty.

"Zjistíte jeho číslo," vyštěkl Roger a Ashe, kterému to rychle páliło, nahlásil číslo autobusu radiotelefonem.

"Mohlo do nás narazit a zabít několik lidí," postěžoval si Ashe.

"Nestává se často, že se setkáte se špatnými řidiči autobusů," poznamenal Roger. "Víte, kde je na Strandu agentura Allsafe?"

"Ano, pane."

"Zavezte mě tam, prosím."

Nedokázal přesně určit, co to bylo, ale něco ho upozornilo, že ten příkaz Asheho znepokojil. Vzpomněl si, že Allsafe a londýnská policie mezi sebou soupeřili, ale také spolupracovali - potom však tu myšlenku vypustil z hlavy. Autobus, který málem způsobil nehodu a záblesk vzpomínky na Maisie mu pomohl vzpamatovat se ze vzteku nad jednáním šéfredaktora novin, které nemělo daleko k vyhrožování. Proč se ale u všech čertů zaměřili na to, aby zničili jeho dobrou pověst? Koho urazil? Souviselo to nějak s případem, který vyšetřoval - nebo vyšetřuje? Možná je to ono? Ale takové úvahy byly k ničemu, jediné že se tím ve své mysli někdy podvědomě zabýval. Roger v duchu pokrčil rameny a pokusil se odpočívat na tu krátkou chvíli, kdy projeli nejprve Aldwych, potom ulicí Waterloo Bridge Road a o něco později zahnuli doprava.

Vrátný je očekával a nějaký mladík ho zavedl do Artemeusovy kanceláře. Artemeus úřadoval v dlouhé, dřevem obložené místnosti, ve které byl oválný konferenční stůl s dubovou, kůží potaženou deskou, podobný stolu šéfredaktora Globe. Když vstal, aby přivítal Rogera, otevřely se nějaké dveře za stolem, ozvalo se cinkání porcelánového nádobí a dovnitř vešla žena tlačící před sebou vozík s čajovou konvicí, šálky a talířky, s mísou plnou tence nakrájených chlebičků a jinou se zákusky. Artemeus se potěšeně usmíval a vypadal snad i jako slušný člověk. "To je skvělé, že jste přišel, pane Weste... Nechtěl jsem vás obtěžovat, ale vyskytly se okolnosti, které jsem nepředvídal... Mléko...? Noro, jen trochu mléka pro pana Westa... Představoval jsem si, že máme zcela dostatečný prostor k uvažování, ale obávám se, že došlo ke změně a je nutné jednat... To je všechno, Noro, děkuji vám." Přestal mluvit a zahleděl se přímo na Rogera. Jeho přívětivost se rychle rozplývala. Byl to člověk, který přesně věděl co chce a jak toho dosáhne. Ty sedé oči hleděly pronikavě a byla v nich tvrdost, která prozrazovala pravou povahu toho muže.

Roger čekal.

"Jedna konkurenční firma usiluje o koupi našich akcií," oznámil Artemeus. "Je to závažná nabídka a naši akcionáři ji pravděpodobně přijmou, pokud jim nenabídneme něco lepšího. Jak víte, v tomto oboru jsou ještě dvě další firmy, které něco znamenají. Kdybychom je my sami převzali, pak bychom nejenom zůstali nezávislí, ale vykoupili bychom našeho hlavního konkurenta, toho, který chce vykoupit nás. Mám vám ještě rozvádět, jak je to důležité?"

"Chcete mít mezi soukromými bezpečnostními agenturami monopol," poznamenal Roger suše.

"Přesně tak." Artemeus skryl tvrdost ve svých očích za jakousi clonou a natáhl slabou ruku po jednom zákusku. "Za běžných okolností bych nebyl tak upřímný, pane Weste, ale situace je tak naléhavá, že skutečně nemám jinou volbu. Nepochybně si domyslíte, že nabídka k převzetí přišla nečekaně. Oznámení přinesou dnešní večerní noviny a vám bude hned jasné, proč tak usilujeme o vaše služby."

Roger řekl otevřeně: "Prosím vás, povězte mi to po lopatě."

"Výborně." Artemeus usrl trochu čaje a s vážnou tváří se předklonil. "Jestliže půjdete s námi, pane Weste, můžeme se sloučit s menšími společnostmi. Všechny bez rozdílu oceňují význam vaší osoby a vaše schopnosti zvýší vážnost firmy. Pokud s námi nepůjdete, potom -" pokrčil rameny, "potom nás převzeme. Je to skutečně velmi prosté. Cesty velkého podnikání jsou obvykle prosté." Když Roger hned neodpověděl, Artemeus pokračoval: "Je tu ještě jedno hledisko, které byste měl uvážit. Vaše postavení. Vy jste v této chvíli v pozici, že můžete diktovat podmínky. Kdybyste žádal dvojnásobek částky, kterou jsem vám nabídl, myslím, že správná rada by byla ochotná zaplatit."

Zdálo se, že jeho slova nenacházejí sluchu. Roger na něho upřeně hleděl, ale nepromluvil. Věřil, že by mohl pochopit mnoho věcí, které mu dosud, než sem přišel, byly nejasné. Určitě mu již začínalo svítat. Potřeboval však čas, aby to promyslel a ověřil si některá fakta. A zatímco je ověřoval, musel udržovat toho člověka v dobré náladě. Neboť dokud si Artemeus bude myslet, že Roger nastoupí do Allsafe, bude korektní, příjemný a nápomocný.

Potom jako by si uvědomoval tu nejistotu a napětí, Artemeus dodal: "Pane Weste, jestli máte nějaké pochybnosti, proč si o tom nepromluvíte se svou ženou? Byla tak milá, když jsem s ní dnes ráno telefonoval."

Rogerovi ztuhl každý sval v těle a Artemeus se na okamžik polekal.

"Chcete říct, že jste o té nabídce mluvil s mou ženou?"

"Já - totiž - já - ano," řekl Artemeus nejistě. Já - eh - volal jsem dnes ráno do Yardu a já - oni mi řekli, že jste doma. Tak jsem zavola - k vám. Co se děje? Co to děláte -"

Roger se postavil a naklonil se přes stůl. Jednak si uvědomoval, že cítí v sobě chladnou zuřivost a že se musí ovládat, zároveň však viděl na obličejích toho člověka strach - téměř hrůzu. Roger se napřímil a Artemeus na své židli uhýbal dozadu a zvedal ruce, jako by očekával fyzické násilí.

"Co jste jí řekl?" zavrčel Roger.

"Já - eh - prostě jsem jí řekl, že okolnosti mi umožňují - eh - podstatně zvýšit svou předešlou nabídku. Panebože, Weste, neříkejte mi, že jste jí to nepověděl! Považoval jsem to za samozřejmé." Zarazil se a těžce polkl. "Opravdu jsem neměl tušení -"

"Ty chladnokrevný lhář," vrčel Roger. "Ty jsi zjistil, že ona nic neví a povědels jí to, abych se dostal do většího tlaku. Ty tak toužíš po tom svém mizerném výdělku, že se neštítíš žádného svinstva."

Třemi kroky rychle oběhl stůl. Artemeus vstával ze židle a pak zase do ní klesl, protože neměl místo, kudy by prošel. Roger ho popadl za ramena a hrozivě a s plným vědomím toho co činí s ním třásl sem a tam. Jeho ruce se zaryly do masitých ramen a Artemeus sebou škubal bolestí.

"Máš prsty v té kampani v Globe? Snažíš se, aby mě vyhodili z Yardu nebo mě přinutili vzdát se funkce, abych musel přijít za tebou a vzít tvoje špinavé peníze? Je to tak?" Při každém slovu jím zatřásl a Artemeusova hlava poskakovala

dopředu a dozadu. "Pověz mi pravdu nebo ti vytřesu duši z těla."

V tom okamžiku se otevřely dveře nedaleko stolu a dovnitř vešel Phillipson z Globe. Tiše zavřel dveře a kráčet k Rogerovi, který Artemeuse nepustil, jen otočil hlavu a zíral.

"Jestli to uděláte, Weste, vysloužíte si další velký titulek v novinách," řekl Phillipson. "Pusťte ho."

18. HROZBA

Roger se dlouho nehýbal a Phillipsonova slova mu zněla v hlavě a stále se ozvěnou vracela. Potom uvolnil sevření a Artemeus, lapaje po dechu, padl zpět na svou židli. Phillipson, na chvíli klidný a sebejistý, pohlédl na něho koutkem oka a hned se vylekal. Artemeus dýchal přerývaně, těžce oddechoval, jako by dýchání bylo bolestivé a povrchní. Phillipson přistoupil blíže ke stolu, na opačnou stranu od Rogera a stiskl zvonek. Ihned se ozvala nějaká žena: "Ano, pane?"

"Slečno Nobleová, nemá pan Artemeus nějaké pilulky na srdce?"

"Ano, pane," odpověděla slečna Nobelova. "Nosí je v levé kapse v krabičce na šňupavý tabák. Mám přinést trochu vody?"

"Je tu mléko," poznamenal Phillipson. "Až příště zazvoním, přehrajete mi tenhle pásek."

Roger zajel rukou do Artemeusovy levé kapsy a vytáhl malou plochou stříbrnou krabičku. Otevřel ji a Phillipson nalil do Artemeusova šálku trochu mléka. Roger se postavil za namáhavě oddechujícího muže a mírně mu zaklonil hlavu dozadu. Phillipson vložil malou pilulku do rozevřených rtů a nařídil přísně: "Spolkněte to, Bene."

Artemeus otevřel ústa a těžce polkl. Pilulka zmizela.

"Teď se napijte trochu mléka."

Artemeus si několikrát loknul. Phillipson ustoupil, položil šálek a Roger strčil malou krabičku zpátky do kapsy nemocného. Po chvíli se Phillipson naklonil a znovu zazvonil. Téměř okamžitě zazněly hlasy a Roger znenadání poznal ten svůj.

"Pověz mi pravdu nebo ti vytřesu duši z těla. "Potlačovaná zuřivost byla zcela patrná.

"Vraťte se o kousek," nařídil Phillipson do mikrofonu.

Roger šel rychle ke stolu. Od chvíle, kdy se Artemeus zmínil o Janet, příliš nepřemýšlel a jednal jenom impulzivně - nejprve reagoval na svůj vztek a potom na Phillipsonův klid a sebeovládání. Nyní však přesně věděl co dělat. Nevšímal si Phillipsonova užaslého pohledu, nevšímal si kovového nádechu svého a Artemeusova reprodukováného hlasu, zvedl telefon a vytočil číslo.

"Scotland Yard," ohlásila se spojovatelka.

"Dejte mi detektiva seržanta Danizona," požádal Roger. Viděl, že se Phillipsonovi rozšiřují oči a že jeho sebejistota

ochabuje. "Haló, Tome. Chci, abyste poslal čtyři muže do budovy bezpečnostní agentury Allsafe na Strandu. Ať jdou přímo do kanceláře pana Artemeuse - Benjamina Artemeuse. Budu tady a řeknu jim, co mají dělat... Ne, ještě nepokládejte! Prověřte mi okamžitě ředitele všech větších soukromých bezpečnostních agentur. Raději k tomu přiberte i vrchní ředitele... Ano Rapellim, Maisie Dunsterovou nebo s Hamishem Campbellem, vlastně s každým, kdo je nějak zúčastněný na případu Verdi. Moc to spěchá," hovořil dále. "Hned to rozjed'te, já se vrátím co nejdřív a promluvím s velitelem, aby věděl, že to dnes večer skončíme... Stáhněte sem ty čtyři muže z nejbližších hlídkových vozů." Položil telefon. Artemeus seděl na své židli a dýchal již mnohem lépe. Phillipson stále ještě s otevřenými ústy třeštil oči. Roger si dolil trochu čaje a vzal si jeden zákusek.

"Co myslíte, že tihle získáte?" zeptal se Phillipson a hlas mu náhle přešel do rezavého tónu. "Když povím vašim nadřízeným, že jste se na Artemeusovi dopustil násilí, tak jste u Yardu skončil."

"Možná," řekl Roger chladně. "Už vás někdy napadlo dát přednost veřejnému zájmu před svým vlastním?"

"Nedělejte ze sebe nafoukaného pokrytce!"

"Ale ne," řekl Roger. "Já nejsem pokrytec. Někdy se chovám ukvapeně, jdu přímo, nehledím na předpisy a mívám pak z toho průšvih, ale vždycky jednám v zájmu veřejnosti. Je to má práce. To vy jste pokrytec. Vy vydáváte noviny údajně ve veřejném zájmu, ale užíváte je k ovlivňování činnosti policie a ke špinění pověsti policejních důstojníků."

Phillipson řekl: "Vy jen žvaníte."

"On - on blufuje," řekl Artemeus příškrčeným hlasem. "On - on - to hraje, abyste mu nabídl víc." Měl tenký a sípavý hlas, ale již dostával lepší barvu a na židli seděl rovně. "Sto - sto tisíc liber, Weste - bez daně. Slyšíte, Weste - bez daně. Jen přestaňte s těmi idealistickými žvásty a přidejte se k nám."

"To vše, jak vy tomu říkáte, je teď součástí úředního záznamu," pravil Roger chladně. "Nevím ještě přesně o čem tu běží, ale vím, že to brzy zarazíme." Plně teď ovládal situaci. "Vám oběma bych radil, abyste učinili úplnou a pravdivou výpověď."

"Sto - sto padesát tisíc," zasípěl Artemeus. "Bez daně."

"Dnes ráno zavraždili Maisie Dunsterovou," řekl Roger chladně. "Ricardo Verdi byl zavražděn minulou středu. Když mi povíte proč, je to pro vás možnost, jak ospravedlnit své chování. Jestli nemůžete nebo nechcete, odvezu vás oba na Scodand Yard, kde vás vyslechnu a možná obviním."

"Nemáte nic z čeho byste nás obviňoval," namítl Phillipson slabě.

"Pokus o podplacení policisty při výkonu služby -"

"Tomu nikdo neuvěří!"

Roger vyrazil s překvapující rychlostí, doběhl ke dveřím, otevřel je a vyšťekl: "Slečno Nobleová, zaznamenávala páska ještě ve chvíli, kdy se pan Artemeus vzpamatoval?"

Žena seděla u stolu s několika telefony, s malým telefonním panelem s tlačítky a s několika magnetofony, všechny se zapnutými šňůrami po straně stolu. Každý z nich nahrával. Pohnula rukou, jako by jeden chtěla zastavit, ale Roger řekl chraptivě: "Toho se nedotýkejte."

Přistoupil ke stolu.

"Který magnetofon je pro vedlejší místnost?" Ukázala na něj chvějícím se prstem. "Nedotýkejte se ho," nařídil Roger.

"Vím, že pracujete pro pana Artemeuse, ale jestli mi nějak budete překážet, stanete se jeho spoluviníkem a spolupachatelkou ve všem, co ti dva prováděli."

Sklesla opět na židli.

Roger se podíval na magnetofon označený "pan Artemeus". Ta žena tedy mluvila pravdu, pomyslel si Roger. Nahlédl širokými otevřenými dveřmi do pracovny a viděl, že ho oba muži upřeně pozorují. Zdáli se být vyděšení. Učinil ještě jeden krok. Ti čtyři muži z Yardu by tu měli brzy být, neměl by v tom pokračovat. Nebyl si jistý, jestli jeho zdůvodnění je dostatečně silné a v podrobnostech úplně tápal. Věděl však, že ne vlastním přičiněním se ocitl v boji o monopol soukromých bezpečnostních agentur v této zemi. Šestý smysl ho varoval, aby se ještě jednou ohlédl a tentokrát spatřil Phillipsona, jak skáče k otevřeným dveřím s pistolí v ruce. Roger se nepohnul, jenom se ohlédl na slečnu Nobleovou, která možná byla do toho tak zapletená, že by vlastně mohla Phillipsonovi a Artemeusovi pomáhat. Phillipson se o krok přiblížil, ale stále byl od Rogera dále než Artemeus, který seděl bez hnutí za svým stolem, musel však dobře vědět o pistoli v ruce svého společníka.

"Phillipsone," řekl Roger, "položte tu pistoli."

Phillipson učinil další krok. Byl velmi bledý a oči mu svítily.

"Sto padesát tisíc za vaši spolupráci," řekl tiše a chraplavě, "nebo vás zabiju."

* * *

Roger nepochyboval, že to ten člověk myslí vážně. V tónu jeho hlasu a v jeho chování, byly všechny patřičné náznaky. Podruhé v několika málo dnech se ocitl před ústím pistole. Jeho myšlenky znovu zalétly k Maisie, ale hned se vytratily. Čelil pohromě ve chvíli, kdy se zdálo, že se celý svět kolem něho řítí. Dvě schůzky, docela poctivé schůzky se dvěma vysoce váženými lidmi mu otevřely oči. Pochopil, že má před sebou původce kampaně proti sobě.

Pořád nevěděl proč, ale byl si docela jistý, že má pravdu. Hrozba pistolí byla příliš přesvědčující.

"Slyšel jste, co jsem říkal," zavrčel Phillipson.

"Ano," přisvědčil Roger, "slyšel jsem. Sto padesát tisíc liber za to, že prodám svou duši nebo smrt zastřelením." Jak dlouho to bude trvat, než sem dorazí ty hlídkové vozy, přemítal neklidně. Musí hrát o čas a doufat, že s tím vystačí než přijedou. "Vždycky jsem chtěl být bohatý," hovořil dále. "Vždycky. A vždycky jsem chtěl být šéfem. Stal bych se šéfem v Allsafe?"

"Ano!" vykřikl Artemeus. "Nikdo jiný by tam na to nebyl. Byl byste administrativním a výkonným ředitelem. Komisařem a velitelem kriminálního pátracího oddělení v jedné osobě! A měl byste i dovolenou a normální pracovní dobu. Když jsem to říkal vaší ženě, měla velkou radost."

"O tom nepochybuji," řekl Roger. Znovu pocítil, jak se v něm probouzí zuřivost, ale potlačil ji. "Co bych musel dělat, abych pro tak vysoké místo a značný plat získal kvalifikaci?"

"Odvolajte ty lidi, pro které jste poslal," nařídil Phillipson. "A potom dnes večer na tiskové konferenci oznamte své vystoupení z Yardu."

"Proč dnes večer?" zeptal se Roger.

"Proboha, myslíte trochu!" vykřikl Artemeus. "Když se k nám přidáte a bude to zítra ve všech novinách, žádný náš akcionář konkurenční nabídku nepřijme. Nic jiného dělat nemusíte. Ukažte se na televizní tiskové konferenci a odstupte. Dáme vám předem váš šestiměsíční plat a můžete si vzít měsíční - ne - dvouměsíční dovolenou."

"To je příliš výhodné," řekl Roger se smíchem v hlase. "To je příliš skvělé, než aby to byla pravda." Ten smích mu samotnému připadal docela přirozený. Měl jsem jít k divadlu, pomyslel si ironicky. Potom se opět vynořila ta myšlenka: Kdy sakra ti čtyři chlapi přijdou? Musejí tu být co nevidět, už je to dobrých dvacet minut, kdy telefonoval Danizonovi a ten jistě neztrácel čas.

Šel pomalu zpět do Artemeusovy kanceláře a uvědomoval si, jak slečna Nobleová ztěžka dýchá a jak bzučí magnetofon, který zaznamenával každé její slovo. Phillipson pořád na něho mířil pistolí, ale nevypadal již tak rozrušeně a Roger viděl, že Artemeus má před sebou na stole nějakou listinu. Povšiml si, že se Artemeus z toho útoku značně zotavil.

"Stačí, když podepíšete tuto smlouvu," promluvil Artemeus. "To je vše."

"A tohle přiznání," přidal se Phillipson.

"Přiznání? To zní zajímavě," řekl Roger lhostejně. "Co jsem spáchal?"

"Zabil jste Maisie Dunsterovou," prohlásil Phillipson. Tak Phillipson a Artemeus mají prsty v případu Verdi, pomyslel si Roger pochmurně. Celá ta záležitost měla zřejmě hlubší kořeny, než si dříve uvědomoval. Vynaložil všechno své sebeovládání na to, aby vypadal lhostejně a nezúčastněně a vzal do ruky první doklad. Bylo v něm přesně to, co Phillipson řekl. Krátké doznání, že napadl Maisie, protože věděla, že bral úplatky a kryl činnost známých zločinců. Bylo to hezky napsané strojem na úředním papíru s hlavičkou Scotland Yardu. Jak k tomu přišli?

"Podepište to, nebo vás zastřelím," Phillipsonův hlas byl pevný a vyrovnaný.

Roger strčil ruku do kapsy a v duchu tiše volal: Kdy ti čtyři přijdou? Phillipson sklonil paži s pistolí a Artemeus mu podal pero k podpisu. Roger ho vzal, podržel ho nad papírem - a potom jím bleskurychle mrští dozadu, Phillipsonovi do obličeje. V témže okamžiku se obrátil a skočil za Artemeuse. Phillipson se zapotácel, zamával pistolí, ale než se Roger mohl k němu dostat, nabyl zase rovnováhy. A tak zbývalo jen jedno. Jednou rukou popadl Artemeuse za sako, takže se nemohl hýbat a druhou otočil jeho židli a schoval se za ní. Phillipson již stál klidně s namířenou zbraní. Náhle vylétla kulka. Bylo slyšet zabzučení, vyšlehl krátký plamen a střela se zaryla do velkého dubového stolu.

"Dávejte pozor!" zavřískl Artemeus.

Phillipson znovu zvedl pistolí a učinil krok stranou. Roger pomalu otáčel židli, pevně svíral Artemeuse a stále držel svého zajatce mezi sebou a pistolí.

Phillipson znovu vystřelil a netrefil.

Když zamířil potřetí, rozletěly se spojovací dveře a dva muži z Yardu se vříteli do místnosti. Uviděli pistolí a Rogerův varovný výkřik byl zbytečný. Okamžik nato jeden z nich zaječel na poplach a ten zvuk projel Rogerem jako nůž. Pozor na něho, pane!

Pozor na koho?

Pozor na Phillipsona!

Roger spatřil šéfredaktora novin, jak se znenadání vrhl k oknu a páčil při tom na oba policisty. Když k němu doběhl, vykopl sklo nohou a pak se z desátého patra zřítel dolů na dláždění.

* * *

Benjamin Artemeus se třásl na židli a Roger se díval dolů na roztaženou postavu na chodníku. Slečna Nobleová seděla ve své kanceláři u stolu s rukama v širokém klíně a v obličeji měla výraz naprosté beznaděje.

* * *

"Jestli mi to dovolíte říct, pane," řekl Danizon, "byla to skvělá práce. Mluvil jsem se sekretářkou, slečnou Nobleovou, a ta se vyjádřila, že jste byl úžasný. To jsou její slova, pane. A jestli vám to nevdá, musím říct, že na to vypadáte. A musíte se co nejdříve setkat s velitelem a asi i s komisařem. Považoval byste za vhodné si na půl hodiny odpočinout? Hned vedle je koupelna a ta sousedí s pokojem, kde se můžete na chvilku natáhnout."

Prohlíželi spolu doklady v Artemeusově stole.

Od té přestřelky a následné tragédie již udělali velký kus práce.

Přijely sanitní vozy a policie, bylo odvezeno Phillipsonovo tělo. Část Strandu byla ohraničena lany a policie se tam činila. Jiný policejní oddíl poslali do Phillipsonovy kanceláře, kterou zapečetili a začali s výslechy členů správní rady novin Globe, bezpečnostní agentury Allsafe a jiných zainteresovaných společností. Artemeus se teď nacházel v Yardu. Od chvíle, kdy ho Roger zatkl, nepromluvil a byl tak modrý v obličeji, jako by měl každou chvíli dostat mrtvičný záchvat. Policejní lékař mu byl nablízku. Coppella vyrušili najednání evropské policie a předpokládalo se, že o situaci vyrozumí komisaře.

Roger nevěděl přinejmenším dvě věci.

Především, kdo zabil Maisie? Za druhé, jakou úlohu ve skutečnosti hrál Rapelli v případě vraždy Verdiho a proč Verdiho zabil?

Odpovědi byly někde v té hromadě papírů. Mohly být také v materiálech, které již zajistil, ale nedokázal si je správně vyložit.

Na to všechno myslel, když řekl: "Dobrý nápad, Tome. Mimochodem, co vás sem osobně přivedlo?"

"Když jsem za vámi posílal hlídkové vozy, využil jsem té příležitosti a přijel s nimi," řekl Danizon s roztomilou otevřeností. "Alespoň jednou jsem chtěl být při tom. Já - ach, na to jsem zapomněl. Dnes odpoledne dvakrát telefonovala vaše paní a myslím, že byla znepokojená. Až si dáte sprchu, mohl byste jí zavolat."

"Ano," řekl Roger skříčeně, "zavolám."

šel do koupelny přes malý, příjemně zařízený pokojík, kde byly láhve s pitím, sušenky, sklenice, nějaké časopisy - a telefon. Napadlo ho, že není těžké uhádnout, co by mu Janet řekla a neměl vůbec náladu to poslouchat. Měl před sebou spoustu práce a brzy bude muset podat hlášení Coppellovi - a je docela možné, že i komisari.

19. VYRUŠENÍ

Roger se na chvíli naložil do vany. Voda byla teplá, až příliš teplá, ale uklidňovala jeho vyčerpané tělo. Pomyslel si, že Danizon měl pravdu. Musí se alespoň na deset minut úplně uvolnit, pustit všechno z hlavy a na celou záležitost úplně zapomenout. Položil se na záda a zavřel oči, ale sotva tak učinil, vyrojily se mu myšlenky v hlavě znovu - myšlenky na Maisie a Rachel Warrenderovou, na Maria Rapelliho a Hamishe Campbella, na všechny, kdo se v tom případě vyskytli - a každá vykreslila na sítnici jeho očí jasný a živý obraz. Někde v tom bludišti zmatených důkazů byly nitky, které potřeboval k objasnění zločinu. Artemeus a Phillipson se zřejmě zúčastnili kampaně, která ho měla u policejního sboru připravit o dobré jméno a tak ho donutit, aby nastoupil místo u Allsafe. Ale bylo to jen z toho důvodu, aby podpořil Allsafe v boji s konkurenty? To byla nepředstavitelná myšlenka. A jak to proboha, lámal si hlavu Roger, souviselo s Verdiho případem?

Kdyby měl ukázat prstem na nejpřekvapivější vývoj v celé záležitosti, pak by to byla návštěva Rachel Warrenderové a její úpěnlivé naléhání, aby zjistil, jaká je pravda. Měla zoufalou náladu, celou noc nespala. Bylo zvláštní, že se jí takový všední podvůdek tak hluboce dotkl.

"Panebože!" vykřikl náhle Roger hlasitě.

Rozhlédl se kolem sebe a uviděl telefon. Celý mokrý ho popadl, sluchátko mu klouzalo z prstů.

Ozvala se spojovatelka.

"Prosím detektiva seržanta Danizona. Je u pana Art -"

"Já vím, kde je, pane."

Byla to jen chvilka, ale v těch několika vteřinách prolétlo Rogerovi hlavou mnoho myšlenek. Začal mluvit hned, jak byl Danizon na lince.

"Našel jste nějaké doklady nebo spisy, ze kterých je jasné, kdo právně zastupuje Allsafe?"

"Ano, pane," řekl Danizon. "Překvapila mě ta náhoda. Je to Warrender, Clansel a Warrender, sídlem v Lincoln's Inn."

"Tak takhle to je," řekl Roger napjatě. "Zatelefonojte Rachel Warrenderové a požádejte ji, aby za hodinu přišla za mnou do Yardu. Raději tam buďte taky. Já odtud vypadnu v pěti minutách a půjdu do Festival Hall za velitelem."

"Ale když ho vyrušíte na konferenci, pane -" Danizonovi se zastřel hlas obavami.

"Buď se octnu na dlažbě nebo se stanu zástupcem velitele," řekl Roger suše. "Já to vím."

Za deset minut byl venku na Strandu a ocitl se před zástupem reportérů a fotografů. Shromáždil se tu velký shluk několika stovek lidí, kteří se dívali, jak policie fotografuje a vyměřuje místo, kam Phillipson dopadl. Když se West objevil, celý dav se hrnul k němu.

"Jen na okamžik, superintendente."

"Nehýbejte se."

"Je pravda, že jste byl v místnosti, když Phillipson vyskočil z okna?"

"O čem to všechno je, Hezoune?"

Jeden člověk se otázal hlubokým hlasem: "Můžete pro nás učinit prohlášení, pane?"

Celou tu dobu se Roger prodíral vlnícím se množstvím přihlížejících a dva strážníci mu dělali cestu. Ruce reportérů zvedaly fotoaparáty a kamery do výšky, fotografové stáli na střechách aut, na okenních římsách, někteří se dokonce

postavili jiným na ramena.

"Byla to sebevražda?" volal jeden.

"Nebo do něho někdo strčil?"

"Jen krátké prohlášení, pane," žadonil ten, který ho již žádal dříve.

Shlukem lidí Roger viděl jen hlavu a ramena detektiva Ashea. Musí být blízko vozu, říkal si Roger a tlačil se k němu v závěsu za dvěma strážníky.

Konečně se tam dostal a oba policisté společně s Ashem ho chránili, aby mohl nastoupit. Potom se postavil vedle vozu a opíraje se o dvířka a o policistovo rameno, obrátil se čelem k davu.

"Určité prohlášení učiním v Yardu kolem půl osmé," zvolal hlasitě. "To vám slibuji!"

Kolem něho muselo být na padesát fotoaparátů, které ho, jak tam tak stál, zabíraly. Všechny dotazy přestaly, bez překážek se dostal do vozu a lidé ustupovali a uvolňovali Ashemu cestu, aby mohl odjet.

O čtvrt hodiny později vstupoval do Royal Festival Hall. Tento hudební sál, pýcha Londýna od výstavy v roce 1951, se často v denních hodinách užíval pro pořádání konferencí. Právě tento den byl plný policistů z více než třiceti evropských zemí, včetně zemí za Železnou oponou. Roger šel ke stolu označenému Organizační záležitosti a oslovil šedovlasou paní, na kterou se matně pamatoval z Yardu. Londýnská policie odpovídala za celé uspořádání konference.

"Dobré odpoledne, pane Weste."

"Dobré odpoledne. Musím mluvit s panem Coppellem," prohlásil Roger.

"Ó, to ne!" zvolala. "Předseda konference právě pronáší závěrečnou řeč. V sále byste slyšel upadnout špendlík."

Roger zaváhal jen na okamžik a pak řekl rozhodně: "Můžu počkat nanejvýš pět minut."

"Ale to bude trvat ještě nejméně hodinu! Neodvážím se ho vyrušovat."

"Víte, kde pan Coppel sedí?" zeptal se Roger.

"Je asi uprostřed, na levé straně hlavní uličky, ale je tam s ním komisař."

Roger řekl "Děkuji vám" a otevřel dveře do obrovského sálu. Na velkém pódiu stál nějaký muž ve světle bodového reflektoru. Byl malý, tmavovlasý, s bledou tváří a dělal dojem temperamentního člověka. Byl to Karl Schmidt ze Západního Německa, jeden z velkých policistů na světové úrovni, dobrý řečník, hovořící německy, francouzsky a anglicky. Ta žena měla docela pravdu. Panovalo tam naprosté ticho a ten jasný, jen nepatrně hrdelní hlas měl v sobě zvláštní přitažlivost.

Roger byl celý nesvůj a byl velmi rád, že je na podlaze koberec. Míjel jednu řadu plnou mužů za druhou, jen tu a tam seděla žena, ale zdálo se, že si ho nikdo ani trochu nevšímá. Bedlivě přelétal zrakem hlavy lidí a hledal tu Coppellovu, kterou by snadno poznal - á, tamhle je! Seděl jen o jedno sedadlo od uličky. Roger přišel blíž a polkl, protože spatřil na krajním sedadle komisaře a viděl, že Trevillion přímo visí řečníkovi na rtech.

"...a jestliže chceme s touto strašnou vlnou zločinnosti skoncovat..."

Roger sebral všechnu svoji odvahu, předklonil se a dotkl se Trevillionova ramene. "Promiňte, pane," zašeptal, "musím mluvit s velitelem."

"Cože?" vyhrkl Trevillion.

"Psst!" zasyčel někdo.

"Co je?" zamumlal Trevillion.

Teď se vyrušil také Coppel a otočil se. Bylo právě tolik světla, aby rozeznal Rogerovu tvář. Roger vydechl: "Je to nesmírně naléhavé, pane."

"Hned přijdu," zašeptal Coppel.

Roger se obrátil a nastoupil zpáteční cestu. Tentokrát lidé sedící blízko místa, kde došlo k vyrušení, si ho povšimli a Roger cítil, jak se na něho otáčí mnoho párů očí. Ale přes to přese všechno se jich většina upírala na postavu na pódiu.

"...máme, jak dobře víme, mnoho politických a sociálních problémů, ale nikdo z nás, ať je jakéhokoli politického a náboženského přesvědčení, nechce, aby zločinnost dosahovala takového stupně, na jakém ji teď máme. Musíme najít soubor pravidel, pod která se můžeme všichni podepsat. Musíme nastolit co nejužší spolupráci při vyšetřování určitých zločinů, jako je vražda ze ziskuchtivosti..."

Roger vešel do vstupní haly a přidržel dveře otevřené. Žena u stolu na něho napjatě hleděla. Oči se jí rozšířily úžasem, když vyšel nejprve Coppel a po něm komisař. Roger dveře tiše zavřel a Coppel zabručel: "Ten váš důvod by měl být zatraceně dobrý."

Trevillion hleděl na Rogera rozpačitě a vůbec ne přísně nebo hněvivě. Byl jen trochu vyvedený z míry. Roger šel před nimi ke konci schodiště, kde se k nim nikdo nemohl nepozorovaně přiblížit a vyslechnout, co si povídají.

"Tak co?" zavrčel zase Coppel. Rogerovi nebylo jasné, jestli ze vzteku, nebo aby udělal na komisaře dojem.

"Phillipson z Globe právě spáchal sebevraždu. Skočil z okna kanceláře ředitele Allsafe," prohlásil Roger. "Benjamin Artemeus z Allsafe byl zadržen pro obvinění, že pomáhal Philipsonovi při spáchání těžkého ublížení na těle. Phillipson a Artemeus se spikli, aby ovládli všechny významné bezpečnostní agentury v zemi. Použili mě jako figurku, aby získali hlasy akcionářů. Všechna tato fakta se dají doložit z magnetofonového záznamu, který byl učiněn v době, kdy jsem byl v Artemeusově kanceláři. Nařídil jsem provést policejní prohlídku administrativních kanceláří v Allsafe, které naši lidé obsadili."

Roger se odmlčel hlavně proto, aby se nadechl. Žádný z jeho představených nepromluvil, ani se nepohnul a Roger zase pokračoval: "Myslím, že redakční a administrativní kanceláře Globe by se měly bezodkladně prohlédnout, i když se dá předpokládat, že některé doklady už zničili. Tak se domnívám, že všichni ředitelé a vedoucí pracovníci zúčastněných bezpečnostních agentur by se měli vyslechnout a v jejich bytech by se mělo pátrat po usvědčujících dokladech. Dále si myslím, že advokátní firma Warrender, Clansel a Warrender je do toho zapletená a její kanceláře a byty jejích společníků by se měly ihned prohlédnout."

Roger opět přestal hovořit a tentokrát Coppel vydechl: "Panebože!"

"Nezdálo se mi vhodné, abych nařídil tyto prohlídky o své vůli," řekl Roger. "Potřebujeme všechny muže z kriminálního pátracího oddělení, kteří jsou k dispozici. Podle mého názoru by se měli přivolat i všichni bezprostředně nesloužící policisté, aby se dnes v noci mohl provést zásah v plné šíři. Pochybuji, že někdo z podezřelých bude očekávat takovou okamžitou akci, ale kdybychom čekali až do zítřka, mohli by nějaké usvědčující doklady spálit nebo jinak zničit a jednotlivci zúčastnění na spiknutí by se mohli domluvit na falešných výpovědích nebo v některých případech uprchnout během noci ze země." Navlhl si rty, ale odmlčel se jen na okamžik. "Doufám, pánové, že ty razie schválíte. Věřím, že jsou nezbytné."

"A Phillipsom je mrtvý," řekl komisař nevěřicně. "Znám - znal jsem ho dobře."

To mu trvá tak dlouho, než situaci pochopí? říkal si Roger zoufale.

"Raději si poslechneme ten magnetofonový záznam," řekl Coppel. "Máte venku vůz, Hezoune?"

"Stojí u dveří."

"Pojedeme s ním?" navrhl Coppel komisaři. Byl to spíše pokyn a tak se všichni obrátili ke dveřím. "Poslechneme si zbytek Westova vyprávění cestou."

Když se tři muži objevili, Ashe, který hovořil s vrátným, stál náhle v pozoru a několika dlouhými kroky se ocitl u dvířek vozu. Pro tři velké muže nebyl vzadu dostatek místa a tak se Roger posadil na sedadlo vedle řidiče, vypnul radiotelefon a otočil se na své nadřízené. Pro nízkou střechu musel sehnout hlavu a po tom kopnutí ho bolelo v boku, ale u srdce mu bylo lehké, protože teď již věděl, že ho berou naprosto vážně. Stále však ještě nedospěl k tomu podstatnému - ke svým obavám. "Tak pokračujte," řekl komisař.

"Páska potvrdí, co jsem už říkal," rozhovořil se opět Roger, jako by nedošlo k žádnému přerušení, "a nejméně tři naši lidé viděli, jak se Phillipson vrhl z okna. Byl jsem u něho nejbliž ze všech, ale stále to bylo na šest nebo sedm kroků daleko. To ostatní jsou většinou jen domněnky."

"Máte na mysli to oprávnění k těm hromadným akcím, které žádáte?" zeptal se Coppel.

"K zákrokům proti některým nejváženějším mužům v této zemi," dodal Trevillion důrazně.

"Ano," odpověděl Roger pádně. "Závisí to totiž na skutečnosti, že za mnou přišla Rachel Warrenderová a prosila mě, abych zjistil pravdu. Řekla mi, že milovala Rapelliho, že v něho věřila, ale že teď zjistila, že podplatil svědky. Taky mi pověděla, že její otec - sir Roland Warrender - ji žádal, aby ten případ nepřebírala a zdálo se, že jí to dělá velké starosti - skoro jako by ho podezírala z určitých pohnutek, které ho k tomu vedly. Nacházela se ve velké osobní krizi, jednak kvůli Rapellimu a pak z důvodů, které se mohly docela dobře týkat jejího otce."

Přestal hovořit a znovu si olízl rty. V ústech měl úplně sucho.

"Warrender," mumlal Coppel. "Phillipson..."

Rogerovi zabušilo srdce a naděje v něm narůstala.

"Ale co s tím má společného mylný úsudek nějaké mladé advokátky?" otázal se Trevillion.

"Myslím, že se bála že se její otec toho účastní, ale nedokázala se přinutit, aby ho špehovala nebo ho přímo udala," řekl Roger pomalu. "Domnívám se, že přišla, aby mi ukázala na rozhodující záchytný bod. Totiž že její otec, jeden z nejkrajnějších pravicových politiků v Británii, může se na tom něčím podílet."

"Zároveň s nejkrajnějšími pravicovými novinami," zašeptal Coppel.

"Je to tak," řekl Roger a pomyslel si, že Coppel je bohudíky zkušený policista a chápe význam toho všeho mnohem rychleji než Trevillion. "Začalo to do sebe zapadat. Já jsem měl být jen figurkou, jak jsem se zmínil, za kterou by se shromáždili akcionáři z Allsafe. A jakmile bych se k nim připojil, Globe by ze mě udělal oběť nesnesitelné tvrdosti a bezcitnosti uplatňované u policie v Yardu. Měl jsem být ten zlatý chlapec, který už nevydržel déle pracovat v Yardu, protože ho při každém hnutí omezoval úřední šiml, byrokracie a - nepochybně - státní dozor z ministerstva vnitra." Díval se na Trevilliona, který se při tom obvinění slabě zamračil, ale nijak se k tomu nevyjádřil. "A jak by mě jednou polapili, jakmile bych se stal jejich člověkem a pověst Yardu by byla vážně pošpiněná a pověst policie zašlapaná do prachu, až by se všechny významnější bezpečnostní agentury spojily pod jedním vedením -"

"Dělali by nám konkurenci!" zvolal Coppel.

V tichu, které následovalo, Ashe na okamžik spustil oči ze silnice a užasle pohlédl na Rogera. Někaké auto zahoukalo a Ashe polekaně stočil volant, ale z cestujících si toho nikdo nevšiml. "Mohli by dokonce převzít moc," řekl Roger ponuře. "Většina jejich zaměstnanců jsou bývalí lidé z Yardu a od policie, hodně jich teprve překročilo padesátku nebo to jsou dokonce starší čtyřicátníci. Měli by všechny kvality náhradního policejního sboru."

"Weste," promluvil Trevillion zvláštním bezvýrazným tónem, "jste si vědom toho co říkáte?"

"Ano, pane," odpověděl Roger klidně. "Nechápal jsem, proč zacházejí tak daleko, že mě chtějí znemožnit u Yardu a zároveň poškodit pověst i Yardu samého. Ale teď k tomu vidím jeden velmi pravděpodobný důvod. A vidím i o kus dál, že může dojít k politické krizi, pane. Procházíme neustále řadou výjimečných politických událostí. Globe vede celá léta kampaň za vládu podnikatelů. Byl dokonce zastáncem mírné diktatury jako cesty, která nás vyvede z našich politických a ekonomických potíží. Artemeus je pravičák. Sir Roland Warrender je ve Westminsteru ústřední postavou, kolem které se shromažďují nespokojenci s nynější formou vlády a vyskytly se náznaky, že on sám se považuje za vůdce nebo ho za něj považují jiní -"

"Vy jste toho názoru, že by mohlo dojít k pokusu převzít moc v zemi," přerušil ho Trevillion. Nezvýšil hlas, ale hovořil, jako by bylo pro něho bolestné něco takového vyslovit. "A vy chcete dát provést ty razie, abyste zajistil, pokud nějaké spiknutí existuje, že bude rozdrcené v této chvíli, dříve než vůdci vzbouřenců uniknou, aby připravovali spiknutí nové. Je to tak?"

Roger odpovídal prostě: "To je přesně řečeno, pane."

Komisař, sedící rovně jako pravítko, se podobal Budhovi. Díval se pátravě Rogerovi do očí a pak se obrátil na

Coppella. Trvalo dlouhou chvíli než promluvil.

"Kdybych měl tu moc," promluvil konečně, "povolal bych na ty razie armádu. Ale hlavní význam toho, co jste v několika uplynulých týdnech tak úspěšně provedl byl, že moje metody nejsou srovnatelné s policejními. Co tedy doporučujete, veliteli?"

Ted' tedy bylo všechno v rukách velitele kriminálního pátracího oddělení. Ted' je na Coppellovi, aby dokázal, jak si umí poradit s tak zoufalou situací.

20. POLICISTA

Coppell se nedíval na Trevilliona, ale na Rogera. Vůz se nyní nalézal na Parliament Square, ale nikdo nezvedl hlavu a zdálo se, že žádný z nich si v této chvíli neuvědomuje případnost toho místa - kromě Ashea. Měl strnulý obličej a jeho obvykle uvolněné ruce pevně svíraly volant.

"Na ty razie bych povolal všechny lidi, které máme, bez ohledu na to, jestli jsou či nejsou ve službě," promluvil Coppell pomalu a vážně. "Informoval bych všechny obvody, požádal bych o pomoc londýnskou policii a byl bych zcela připravený zahájit akci, zatímco vy byste seznámil ministra vnitra se známými skutečnostmi. A já bych to spustil v okamžiku, kdy by to schválil."

Roger si skoro zoufale pomyslel: a co když to neschválí?

Trevillion se zamračil.

"Chápu. Ano. Ovšem co když se v ministerstvu vnitra zamotají do těch formalit, které Westovi tak vadí? Dejme tomu, že to povím předsedovi vlády, který bude dnes večer na konferenci europolice, a ten svolá zasedání vlády a ministři se budou rozmýšlet a budou váhat?" Trevillion pohlédl na Rogera s pokřiveným úsměvem a pak se znovu otočil na Coppella: "Veliteli, já jsem námořník. Často jsem musel učinit rozhodnutí a teprve později jsem prokazoval jejich oprávnění. Když se ukáže, že to rozhodnutí je nesprávné, pak se člověk dostane do vážných potíží, ale není čas žádat vládu o dobrozdání, když nepřítel útočí." Odmlčel se, pohlédl z Coppella na Rogera a pak zase zpět na Coppella.

"Veliteli, vyhleďte v Yardu pohotovost," řekl chraptivě, "a zahajte akci v okamžiku, kdy budete připraven. A neztrácejte ani vteřinu. Je to jasné?"

Coppell se již předkláněl, aby zapnul rádio. Než dojeli do Yardu, přicházeli lidé pro pokyny a v každém obvodu vyhlásili pohotovost k náhlým policejním prohlídkám, které mohly trvat celou noc. Před Yardem hlučeli novináři a neustále cvakaly fotoaparáty.

Vešli dovnitř.

"Co teď podniknete?" otázal se Coppel Rogera.

"Slíbil jsem tisku prohlášení o půl osmé v zadní místnosti," řekl Roger. "Musím ale ihned mluvit s Rachel Warrenderovou."

"To prohlášení zařídím. Vy navštivte Warrenderovou a dejte mi vědět, až s tím budete hotov," řekl Coppel.

"Weste," ozval se Trevillion a mnul si bradu. "Rád bych, abyste pochopil jednu věc. Ať už máte pravdu nebo ne, odvedl jste pozoruhodnou práci neobyčejným způsobem. Omlouvám se, že jsem vám to ztěžoval."

Pokývl hlavou a odešel.

"Nemůžu než s ním souhlasit, Hezoune. Já jsem vám to taky zatraceně ztěžoval. Nejsem člověk pro styk s veřejností. Nikdy neřeknu, co chci říct. Když cítím někoho za sebou, tak se na to vykašlu. Už dříve jsem vám chtěl něco říct, ale nedokázal jsem se vymáčkout. Taky se můžu o vás opřít." Když to všechno říkal, tvářil se zachmuřeně a stíny v jeho obličejí se ještě prohloubily, když dodal: "Brzy půjdu do důchodu. Zbývají mi tři měsíce. Musel jsem na své místo někoho doporučit. Byl jste to vy. Trevillionovi se to ale nezdálo, říkal, že jste tak trochu vejtaha - a já s ním do určité míry souhlasím. Byl jsem vůči vám bezmocný. Byla tu však jedna věc, o které jsem nevěděl. Stoupl jste vysoko v jeho mínění, když jste se proti němu a proti mně postavil. On má rád osamělé vlky, odvážné lidi, kteří se dokážou sami rozhodnout. Myslel jsem, že byste to měl vědět."

Otočil se a odkráčel a nechal tam Rogera v naprostém úžasu nehnutě hledět za ním. Roger nevěděl jak dlouho tak stál, než se vzpamatoval. Podivně dojatý šel ke své kanceláři. Na stole ležel jediný vzkaz, ve kterém stálo:

Slečna W. je v mé kanceláři - přišla v 18.49.

Roger si to několikrát přečetl, zapálil si cigaretu, vyndal whisky a sodovku, nalil si skleničku, nechal obě láhve s prázdnou sklenkou na stole a šel ke spojovacím dveřím.

Když je otevřel, spatřil Rachel sedící proti němu. Chvilku na sebe hleděli a Danizon vyskočil od svého stolu a řekl trochu v rozpacích: "To je slečna Warrenderová, pane."

Pomalu se postavila a jako robot prošla kolem Rogera s tragickým a poraženeckým výrazem ve tváři do jeho kanceláře. Roger šel za ní a posadil se na roh svého stolu. Čekal, že něco řekne, a když nepromluvila, otázal se: "Slyšela jste o Phillipsonovi?"

"Ano." Její zašeptání bylo sotva slyšet.

"Obáváte se, že by váš otec mohl taky spáchat sebevraždu?"

"Ne," odpověděla trochu silněji. "On by se postavil a bojoval. Bude bojovat."

"Věděla jste, že tu bylo spiknutí s cílem založit organizaci konkurující stávajícímu policejnímu sboru, která by mohla v případě puče policii nahradit?"

"Ne," zašeptala, "to jsem nevěděla - ale obávala jsem se toho. Já - nedokázala jsem sama po tom pátrat. Proto jsem přišla za vámi. Věřila jsem, že pokud na to někdo přijde, tak to budete vy."

Bylo by snadné říci, že mu to měla povědět, že včasná informace mohla nejen ušetřit starosti, ale i zachránit životy, určitě život Phillipsona. Ale k čemu by to bylo dobré? Copak se jí během těch dní dost nenatrápilo svědomí?

"Pochybuji, že bych objevil pravdu tak rychle, nebýt vás," řekl. "Ale i s vaší pomocí, kdyby se ostatní bezpečnostní agentury nezačaly spolčovat proti Allsafe a tím nutit Phillipsona a Artemeuse, aby na mě vyvinuli větší nátlak, bych si patrně neuvědomil, o čem se jedná."

"A vy nemáte rád, když se na vás tlačí," poznamenala. Slabý úsměv, kterým to doprovázela, byl dobrým znamením.

"Ne v soudní síni nebo mimo ni! Rachel, věděla jste, co se skutečně přihodilo mezi Rapellim a Verdim?"

"Nevěděla," odpověděla, "ale teď to vím. Pověděla jsem vám, že pro mě pracuje jeden soukromý detektiv, ale ve skutečnosti to byl zaměstnanec firmy. Věděl, že Mario je značně pravicový politik, který pracuje pro mého otce, jehož činnost se blížila téměř vlastizradě a vyústila ve spiknutí s Phillipsonem a Artemausem s cílem svrhnout vládu a zřídit nový vládní systém, jen chabě skrývajícím diktaturu.

Tento zaměstnanec věděl, že Verdi podezírá Rapelliho z účasti na spiknutí. Oba dva spolupracovali při shromážděních a demonstracích, ale Verdi přišel na to, že plánují převrat a vyhrožoval, že to poví policii. Mario ho zabil, aby ho umlčel. Maisie neměla tušení, o čem se jedná, ale Fogarty ano. A když se to dověděl i Hamish Campbell, přeběhl na druhou stranu, protože sám taky smýšlel pravičácky. Všichni propadli panice," dodala bezmocně. "Když jste šel k Fogartymu do bytu, domnívali se, že tam najdete nějaké doklady nebo literaturu, která celou věc prozradí. Campbell se pak pokusil - ale dál už to znáte."

"To byla jenom fraška," řekl Roger. "Ovšem začínám tomu rozumět. Byli tak zoufalí, že riskovali naprosto neuváženě." Zamračil se. "Víte, kdo zabil Maisie a proč to udělal?"

"Myslím, že vím," řekla Rachel. "Když se Maisie dověděla, že Fogarty zabil Smithsona, nechtěla s ním už nic mít.

Domnívám se, že si začala dávat dvě a dvě dohromady a oni se obávali, že toho ví víc, než skutečně věděla. Jediný člověk, se kterým mluvila, byl Rapelli a já si myslím, že někdo k ní přišel a přímo předstíral, že je Rapelli a napadl ji dříve než měla čas zjistit, kdo to opravdu je."

"Měl byste vědět jednu věc, pane," řekl později Danizon. "Na rukojeti toho kladiva, kterým někdo zabil Maisie, se našla část otisku palce. My ho dostaneme."

"Porovnejte ho s otisky Fogartyho," nařídil Roger.

Brzy zjistili, že ten otisk skutečně patřil Fogartymu.

* * *

"Zabil jsem Smithsona," řekl Fogarty chraptivě. "A zabil bych vás, Rachel Warrenderovou a celou tu bandu pokrytců, která podporuje ten ztracený systém, ve kterém žijeme. Musíme to změnit, copak to nechápete? A to se dá provést jen revolucí."

"Jsou věci, pro které bych taky vraždil," řekl Roger stroze. "Například pro smrt Maisie."

"Ale já jsem Maisie nechtěl zabít!" vykřikl Fogarty. "Byla matkou mého syna - jistě, ona měla syna, proto vždycky chtěla peníze. Platila pečovatelku, aby na dítě dohlížela. Nechtěl jsem ji zabít!" vykřikl znovu. "Dověděla se ale příliš mnoho, mohla způsobit pohromu každému a všemu v co věřím!"

Roger ho opustil a šel do Yardu, kde si přečetl poslední zprávy o Rapellimu. Teprve dnes odpoledne, když se díval na záznam, byla tam nějaká zmínka o Rapelliho politické činnosti. "Je členem krajně pravicové ilegální skupiny, která využívala Doon Club ke krytí své činnosti."

"To jsme měli zjistit dřív," vyčítal si Roger. Bylo malou útěchou, že by na to dříve či později musel přijít.

Z Yardu šel rovnou cestou do vězení v Brixtonu. Brzy mu přivedli Rapelliho. Ten člověk musel zřejmě o tom, co se stalo, něco zaslechnout. Byl podrážděný, občas křivil ústa a zatínal pěsti.

"Právě přicházím od Fogartyho," řekl Roger chladně. "Už vím, proč jste napadl Verdiho."

Rapelli se chraptivě otázel: "Je to pravda, že Phillipson z Globe se sám zabil?"

"Ano, a je pravda, že po prozkoumání dokladů nalezených v jeho a Artemeusově kanceláři nyní víme, že oba se účastnili spiknutí za účelem svržení vlády a vyhlášení vlády nové. Víme taky, že jste se v té věci osobně angažoval, že to Verdi zjistil a odmítl s vámi spolupracovat a -"

"Můžete si myslet co chcete," přerušil ho Rapelli. Já nic nepřiznávám, rozumíte? Vůbec nic."

* * *

Roger zatelefonoval Rachel Warrenderové a sdělil jí co pověděl Rapellimu. Odpověděla velmi pomalu: Jedna věc je být fašista a jiná být chladnokrevný vrah. Ale já ho ráno půjdu navštívit, pane Weste."

"Doufal jsem, že to uděláte," řekl Roger.

"Věděla jsem, že si to myslíte," řekla Rachel velmi důrazně. "Vy jste jeden z těch vzácně se vyskytujících lidí, kteří by pomohli i svému nejhoršímu nepříteli, vidíte? My se zase uvidíme, pane Weste, ale ráda bych vám v této chvíli poděkovala, že jste právě takový, jaký jste."

Když položila sluchátko, seděl chvíli zamlkle a tiše. Nevydržel však dlouho sedět nečinně. Chtěl být v Yardu, v centru dění, pomáhat při organizaci prohlídek a být první, kdo uslyší výsledky.

Ovzduší bylo plné horečné činnosti a vzrušení, jak různé skupiny odjížděly, nejprve na obvody, potom do úřadoven a do domu podezřelých osob. Brzy se o spiknutí nacházely další důkazy. Doklady objevené v trezoru sira Rolanda Warrendera dokazovaly, co připravoval a sir Roland jednomu superintendentovi z Yardu všechno přiznal.

Jeho společníci z advokátní kanceláře, kromě Rachel, byli do toho také zapleteni.

Stejně tomu bylo u některých ředitelů a akcionářů s většími podíly z novin Globe.

Policejní prohlídka v Globe byl mistrný zásah. Každého, kdo věděl co Phillipson chystá, obžalovali, ale většina reportérů a administrativních a tiskárenských pracovníků vůbec netušila, že Globe se měl stát hlasem vzpoury a připravili v následujícím vydání zprávu o celé události s titulky na celou šířku stránky.

Do půlnoci byly případové akce skoro všechny ukončeny a nejdůležitější domy a kanceláře obsadila policie. Zprávu o akci dostal nejprve ministr vnitra a po něm předseda vlády, a když byli postaveni před hotovou věc, dali svůj souhlas. Dva vládní ministři se stýkali s organizací jen okrajově jako politická mašinérie, několik poslanců bylo informováno o tom, co Warrender chystá, ale nikdo nevěděl o spiknutí v Allsafe. Chvilí po půlnoci seděl Roger ještě u svého stolu, když vešel Coppel s Trevillionem.

"Všechno co bylo dnes v noci důležité je hotovo. Vy jdete domů, Hezoune. Potřebujete si trochu odpočinout."

"To je rozkaz," zdůraznil komisař se zábleskem v očích.

Ano, byl čas jít domů a setkat se s Janet.

Telefonoval domů a mluvil s Martinem. Pověděl mu, že přijde pozdě a požádal ho, aby řekl matce, že nemá zůstat vzhůru, ale Janet ho pravděpodobně neposlechne a bude čekat. Co si asi myslí? Zatím věděla, že mu nabídli ideální práci, o které jí nic neřekl a kterou nepřijal. Pomalu jel do Bell Street a zajel přímo do garáže. Světla v obývacím pokoji svítila, tak to Janet nešla spát. No dobře. Když otevřel dveře do kuchyně, uslyšel televizi a trochu se polekal. Jen zřídka, obvykle jen při politických událostech, běžela u nich televize po půlnoci. Došel ke dveřím a nahlédl dovnitř. Oba hoši i Janet seděli u obrazovky, na které byly bez komentáře záběry z ulice - ze Strandu. Byl tam nějaký člověk ležící na chodníku - Phillipson! To se tam kamera dostala velmi brzy. Zabírali sanitní vůz, do kterého zvedli Phillipsona, pak další přijíždějící policejní vozy a náhle ukázali neklidný dav lidí.

"Tamhle je!" vykřikla Janet.

"Náš dobrý táta," usmál se radostně Richard.

"Psst!" zasyčel Scoop.

Kamera sledovala Rogera, jak se s policisty prodírá davem, až se konečně dostal k vozu. Pomalu se otočil tváří k lidem, kteří nápadně ztichli. Rozhlédl se. Jak se teď díval, byl spokojený s jistotou svého chování. Z televize se ozval jeho hlas a Janet řekla dojatě: "On je prostě úžasný!"

"Určité prohlášení učiním v Yardu kolem půl osmé. To vám slibuji."

"Víte," řekl Scoop, "že jsem nikdy nezažil, že by táta nedodržel, co slíbil?"

"Psst," zasyčel Richard.

Na obrazovce se rychle změnilo prostředí na místnost pro přijímání zpráv ve Scotland Yardu, která ve skutečnosti sloužila jako zasedačka a byla nacpaná lidmi. Hlasatel nestačil k tomu mnoho říci, protože napřed začal hovořit Coppel a po něm si vzal slovo komisař.

"Nemůžeme a nebudeme odpovídat na žádné otázky," řekl Trevillion, "ale velitel Coppel má prohlášení, které jsme oba podepsali. Kopie dostanete při odchodu z místností." Odkášlal si. "Veliteli, začněte."

Kamera se otočila na Coppellovu tvář, na jeho zapadlé oči a vysunutou bradu. Četl prohlášení pomalu, skoro jako by je diktoval.

"Dnes večer v součinnosti městské a londýnské policie byla provedena a ještě probíhá řada náhlých prohlídek v sídlech odborných a obchodních společností a jedné novin. Prohlídky se provedly a provádějí také v soukromých bytech. Již došlo k většímu počtu zatčení a další se očekávají. Všechna obvinění jsou stejná - protistátní spiknutí. Toto prohlášení je pouze předběžné. Další nebudou dnes v noci vydána a případné otázky zůstanou bez odpovědi. Je však možné konstatovat, že tyto náhlé prohlídky začaly po sebevraždě šéfredaktora Globe a že mezi zatčenými je poslanec sir Roland Warrender, Benjamin Artemeus z bezpečnostní agentury Allsafe a členové představenstva těchto obou, jakož i jiných společností a společných podniků.

Domníváme se, že je třeba se zmínit o tom, že tyto razie a zatýkání osob nepřátelských států se provedla z podnětu vrchního superintendenta Rogera Westa. Dále je případné oznámit, že mezi obviněnými je slečna Gwendoline Ferrowová, sekretářka podepsaného velitele Coppella."

Obraz zeslábl a zmizel.

Ta Coppellova nepříjemná sekretářka! Roger se prudce nadechl. Tak proto pronikalo na veřejnost tolik informací. Martin pomalu vstal, šel k obrazovce a televizor vypnul. Pak spatřil Rogera. Nedal na sobě znát, že ho uviděl a šel k Janet, u které již seděl Richard. V očích mu zajiskřilo, když se zeptal:

"To je dobře, že tu práci nevzal, vid', mámi?"

"Ano," řekla Janet chraptivě. "Ano, je to dobře. Ne, že by ho někdy něco přimělo odejít od policie, dokud by nezestárl. Je to jeho život, já to vím, chlapci. Snažte se mu porozumět. Já se o to pokouším. Chtěla jsem s ním dnes odpoledne mluvit a říct mu, že ten člověk Artemeus mě zcela jasně přemlouval, abych ho přesvědčila! Ale k tomu by mě nic nedonutilo. Chtěla jsem, aby pochopil, že vím, jak by nenáviděl tu práci pro Allsafe a že to pro mě dělat nemusí." Odmlčela se, podívala se z jednoho syna na druhého a pak se zeptala naléhavě: "Myslíte, že po tom všem, co jsem mu řekla, mi uvěří?"

Martin se na ni vážně podíval, pak pohlédl přes její hlavu na Rogera a řekl: "Proč se ho nezeptáš sama?"

Janet vyskočila a otočila se. Roger k ní vykročil. Ještě nikdy neviděl zářit její oči tak jako v tomto okamžiku. Ještě se nestalo, že by její tvář vyjadřovala takové štěstí a uspokojení.

"Pojď, Fishi," řekl Martin, řečený Scoopy. "Tohle není pro malé děti."